

Brahma Gita Skanda Purana

——
ब्रह्मगीता स्कन्दपुराण-तर्गिता

——
Document Information

Text title : Brahma Gita (Skanda Purana)

File name : brahmagiitaaskanda.itx

Category : gItA, giitaa

Location : doc_giitaa

Author : Vyasa muni (by tradition)

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi, v.subrahmanian, PSA Easwaran

Latest update : August 28, 2021

Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

August 28, 2021

sanskritdocuments.org

Brahma Gita Skanda Purana

ब्रह्मगीता स्कन्दपुराणान्तर्गता

श्रीस्कन्दपुराणे सूतसंछितायां चतुर्थस्य
यज्ञवैभवभाण्डस्योपरिभागे ब्रह्मगीतासूपनिषत्सु
ब्रह्मगीतिर्नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १-६०
वेदार्थविचारो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ १-६०
साक्षिशिवस्वरूपकथनं नाम तृतीयोऽध्ययः ॥ १-११८
तलवकारोपनिषद्व्याख्याकथनं नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ १-१५४
आदेशकथनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ १-१६६
दशरोपासनविवरणं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ १-५८
वस्तुस्वरूपविचारो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ १-६५
कैवल्योपनिषद्विवरणे तत्त्ववेदनविधिर्नामाष्टमोऽध्यायः १-५५
बृहदारण्यकोपनिषद्व्याख्याने नवमोऽध्यायः ॥ १-५७
बृहदारण्यकव्याख्याकथनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ १-५६
कठवल्कीश्वेतारव्याख्यायामेकादशोऽध्यायः ॥ १-७२
शिवस्याऽम्भत्यायाम्भ्रत्वं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १-७७

॥ अथ प्रारभ्यते स्कन्दपुराणान्तर्गतसूतसंछितायां ब्रह्मगीता ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः ॥

। ब्रह्मगीतिः ।

भुनय उच्युः -

भवता सर्वभाष्यातं सङ्क्षेपाद्विस्तरादपि ।

एदानीं श्रोतुमिच्छामो ब्रह्मगीतामनुत्तमाम् ॥ १ ॥

सर्वविज्ञानरत्नानामाकरस्य महात्मनः ।

कृष्णद्वैपायनस्यैव भवाञ्छिष्यः सुशिक्षितः ॥ २ ॥

त्वयैवाविदितं किञ्चिन्नास्ति सत्यं प्रभाषितम् ।

यदि प्रसन्नो भगवांस्तन्नो वक्तुमिडांशसि ॥ ३ ॥

सूत उवाच -

वक्ष्ये तामादरेणैव अष्टमगीतामनुत्तमाम् ।

श्रद्धया सखिता यूयं शृणुत अष्टमवित्तमाः ॥ ४ ॥

पुरा कल्पान्तरे देवाः सर्वे सम्भूय सादरम् ।

वियार्य सुखिरं कालं वेदानामर्थमुत्तमम् ॥ ५ ॥

संशयाविष्टयित्तास्तु तपस्तप्त्या मत्तरम् ।

अभिजग्मुर्विधातारं प्रष्टुं देवा मुनीश्वराः ॥ ६ ॥

यत्रास्ते जगतां नाथः सर्वज्ञः सर्ववित्प्रभुः ।

महाकारुणिकः श्रीमान्-अष्टमा भक्तहिते रतः ॥ ७ ॥

मेरुशृङ्गे वरे रभ्ये सर्वयोगिसमावृते ।

यक्षराक्षसगन्धर्वसिद्धाद्यैश्च सुसेविते ॥ ८ ॥

नानारत्नसमाकीर्णं नानाधातुविचित्रिते ।

शकुन्तसङ्घसङ्घृष्टे नानातीर्थसमावृते ॥ ९ ॥

गुडाकोटिसमायुक्ते गिरिप्रसन्नवर्णैर्युते ।

मधुरादिरसैः षड्भिः समृद्धेऽतीव शोभने ॥ १० ॥

तत्र अष्टमवनं नाम शतयोजनमायतम् ।

शतयोजनविस्तीर्णं दीर्घिकाभिः सुसंयुतम् ॥ ११ ॥

नानापशुसमायुक्तं नानापक्षिसमाकुलम् ।

स्वाद्युपानीयसंयुक्तं कुलमूलैश्च संयुतम् ॥ १२ ॥

अमृत्प्रसरसञ्छन्नसुगन्धकुसुमद्रुमम् ।

मन्दानिलसमायुक्तं मन्दातपसमायुतम् ॥ १३ ॥

निशाकरकरैर्युक्तं वनमस्ति मत्तरम् ।

तत्र जाम्बूनदमयं तरुणादित्यसन्निभम् ॥ १४ ॥

नवप्राकारसंयुक्तमशीतिद्वारसंयुतम् ।

महाबलसमोपेतैर्द्वारपालैश्च कोटिभिः ॥ १५ ॥

भङ्गतोमरयापादिशस्त्रयुक्तैश्च रक्षितम् ।

पुष्पप्रकरसङ्कीर्णं पूर्णकुम्भैश्च संयुतम् ॥ १६ ॥

ज्वलद्दीपैः समायुक्तं पुष्पमालाविराजितम् ।
 विचित्रचित्रसंयुक्तमिति कोटिसुशोभितम् ॥ १७ ॥
 मुक्तादामसमायुक्तं वितानैर्मौक्तिकैर्युतम् ।
 अब्रगामिध्वजैर्युक्तं प्रांशुतोरणसंयुतम् ॥ १८ ॥
 नृत्यगीतादिभिर्युक्तमप्सरोगणसेवितम् ।
 नानाविधमडावाधैर्नानातालैश्च संयुतम् ॥ १९ ॥
 मृदुमधोग्रशब्दाढ्यं नानाकाडलसंयुतम् ।
 वेदघोषसमायुक्तं स्मृतिघोषसमन्वितम् ॥ २० ॥
 पुराणघोषसंयुक्तमितिडासरवान्वितम् ।
 सर्वविधारवैर्युक्तं सर्वज्ञैश्च समावृतम् ॥ २१ ॥
 अगाधजलपर्यन्तमवरोधसमन्वितम् ।
 रथकोटिसमायुक्तं कोटिकोटिगजावृतम् ॥ २२ ॥
 कोटिकोटिसडस्रैश्च मडाश्वैश्च विराजितम् ।
 अस्त्रशस्त्रादिसंयुक्तैरसङ्ख्यातभवान्वितैः ॥ २३ ॥
 असङ्ख्यातैर्भटैर्नित्यं रक्षितं पुरमुत्तमम् ।
 अस्ति पुण्यवतां प्राप्यमप्राप्यं पापकर्मणाम् ॥ २४ ॥
 तस्मिन्नन्तःपुरे शुद्धे सडस्रस्थूणसंयुते ।
 सर्वलक्षणसंयुक्ते सर्वालङ्कारसंयुते ॥ २५ ॥
 मृदुतोरणसंयुक्ते कल्पवृक्षसमन्विते ।
 कण्ठीरवमुभैर्युक्ते षट्पदस्वनसंयुते ॥ २६ ॥
 मृदुतल्पसमोपेते रत्ननिर्मितमण्डपे ।
 देव्या यापि सरस्वत्या वर्णविग्रहया सड ॥ २७ ॥
 सर्वशब्दार्थभूतस्तु ब्रह्मा निवसति प्रभुः ।
 तत्र देवा द्विजा गत्वा दृष्टुं लोकायकम् ॥ २८ ॥
 नानारत्नसमोपेतं विचित्रमुकुटोज्ज्वलम् ।
 रत्नकुण्डलसंयुक्तं प्रसन्नवदनं शुभम् ॥ २९ ॥
 नानारत्नसमोपेतडाराभरणभूषितम् ।

સુરજ્યેષ્ઠાય સૂર્યાદિદેવતાતૃપ્તિકારિણે ।
 સુરાસુરનરાદીનાં સુખદાય નમો નમઃ ॥ ૪૪ ॥
 વેધસે વિશ્વનેત્રાય વિશુદ્ધજ્ઞાનરૂપિણે ।
 વેદવેદાય વેદાન્તવિધયે વૈ નમો નમઃ ॥ ૪૫ ॥
 વિધયે વિધિહીનાય વિધિવાહ્યવિધાયિને ।
 વિધ્યુક્તકર્મનિષ્ઠાનાં નમો વિદ્યાપ્રદાયિને ॥ ૪૬ ॥
 વિરિચ્યાય વિશિષ્ટાય વિશિષ્ટાર્તિહરાય ચ ।
 વિષણ્ણાનાં વિષાદાબ્ધિવિનાશાય નમો નમઃ ॥ ૪૭ ॥
 નમો હિરણ્યગર્ભાય હિરણ્યગિરિવર્તિને ।
 હિરણ્યદાનલભ્યાય હિરણ્યાતિપ્રિયાય ચ ॥ ૪૮ ॥
 શતાનન્દાય શાન્તાય શાકુરજ્ઞાનદાયિને ।
 શમાદિસહિતસ્યૈવ જ્ઞાનદાય નમો નમઃ ॥ ૪૯ ॥
 શમ્ભવે શમ્ભુભક્તાનાં શકુરાય શરીરિણામ્ ।
 શાકુરજ્ઞાનહીનાનાં શત્રવે વૈ નમો નમઃ ॥ ૫૦ ॥
 નમઃ સ્વયમ્ભુવે નિત્યં સ્વયમ્ભુબ્રહ્મદાયિને ।
 સ્વયં બ્રહ્મસ્વરૂપાય સ્વતન્ત્રાય પરાત્મને ॥ ૫૧ ॥
 દુહિણાય દુરાચારનિરતસ્ય દુરાત્મનઃ ।
 દુઃખદાયાન્યજન્તૂનામાત્મદાય નમો નમઃ ॥ ૫૨ ॥
 વન્દીહીનાય વન્દ્યાય વરદાય પરસ્ય ચ ।
 વરિષ્ઠાય વરિષ્ઠાનાં ચતુર્વક્ત્રાય વૈ નમઃ ॥ ૫૩ ॥
 પ્રજાપતિસમાખ્યાય પ્રજાનાં પતયે સદા ।
 પ્રાજાપત્યવિરક્તસ્ય નમઃ પ્રજ્ઞાનદાયિને ॥ ૫૪ ॥
 પિતામહાય પિત્રાદિકલ્પનારહિતાય ચ ।
 પિશુનાગમ્યદેહાય પેશલાય નમો નમઃ ॥ ૫૫ ॥
 જગત્કર્ત્રે જગદ્ગોષ્ઠે જગદ્ગન્ત્રે પરાત્મને ।
 જગદ્દૃશ્યવિહીનાય ચિન્માત્રજયોતિષે નમઃ ॥ ૫૬ ॥
 વિશ્વોત્તીર્ણાય વિશ્વાય વિશ્વહીનાય સાક્ષિણે ।

क्षणाप्रध्वंसिविज्ञानं केचन भ्रान्तयेतसः ॥ ७ ॥

शून्यसंज्ञं सुराः केचिन्निरुपाभ्यं विमोडिताः ।

केचिद्भूतानि येच्छन्ति निसर्गं केचन भ्रमात् ॥ ८ ॥

तत्र तत्रैव तर्काश्च प्रवदन्ति यथाबलम् ।

सर्वे वादाः श्रुतिस्मृत्योर्विरुद्धा इति मे मतिः ॥ ९ ॥

पापिष्ठानां तु जन्तूनां तत्र तत्र सुरर्षभाः ।

प्राक्संसारवशादेव जायते रुचिरास्तिकाः ॥ १० ॥

तेऽपि कालविपाकेन श्रद्धया पूतयाऽपि य ।

पुरातनेन पुण्येन देवतानां प्रसादतः ॥ ११ ॥

कालेन मलता देवाः सोपानकमतः पुनः ।

वेदमार्गमिमं मुष्यं प्राप्नुवन्ति शिरन्तनम् ॥ १२ ॥

प्राक्संसारवशादेव ये विचिन्त्य बलाबले ।

विवशा वेदमापन्नास्तेऽपि डैवल्यभागिनः ॥ १३ ॥

वेदमार्गमिमं मुक्त्वा मार्गमन्यं समाश्रितः ।

उस्तस्थं पायसं त्यक्त्वा लिङ्गेऽर्चुर्परमात्मनः ॥ १४ ॥

विद्या वेदेन जन्तूनां मुक्तिमार्गान्तरेण येत् ।

तमसाऽपि विना लोकं ते पश्यन्ति घटादिकम् ॥ १५ ॥

तस्माद्भेदोदितो ऽयर्थः सत्यं सत्यं मयोदितम् ।

अन्येन वेदितो ऽयर्थो न सत्यः परमार्थतः ॥ १६ ॥

परमार्थो द्विधा प्रोक्तो मया हे स्वर्गवासिनः ।

अेकः स्वभावतः साक्षात्परमार्थः सदैव तु ॥ १७ ॥

स शिवः सत्यथैतन्यसुभानन्तस्वलक्षणः ।

अपरः कल्पितः साक्षाद्ब्रह्माण्यध्यस्तमायया ॥ १८ ॥

कल्पितानामवस्तूनां मध्ये केचन मायया ।

परमार्थतया क्लृप्ताः व्यवहारे सुरर्षभाः ॥ १९ ॥

व्यवहारे तु सङ्कल्पमाः केचनापरमार्थतः ।

आकाशादि जगच्छुक्तिरूपे ते कथिते मया ॥ २० ॥

व्यावहारिकसत्यार्थं साक्षात्सत्यार्थचिद्धनम् ।
 उभयं वक्ति वेदस्तु मार्गा नैवं वदन्ति हि ॥ २१ ॥
 स्वप्नावस्थासु सङ्कलमसत्यार्थेन समानिमान् ।
 अर्थनिवामनन्त्ये मार्गा उे स्वर्गवासिनः ॥ २२ ॥
 जाग्रत्काले तु सङ्कलमसत्यार्थेन समानिमान् ।
 मार्गा अेवामनन्त्यर्था का कथा सत्यचिद्धने ॥ २३ ॥
 तस्मादेकैकया दृष्ट्या मार्गाः सत्यार्थभाषिणः ।
 दृष्टयान्तरेण ते भ्रान्ता एति सम्यङ्निरूपणम् ॥ २४ ॥
 यैतन्यापेक्षया येत्यं व्योमादि सकलं जगत् ।
 असत्यं सत्यरूपं तत्कुम्भकुड्याद्यपेक्षया ॥ २५ ॥
 कुम्भकुड्याद्यो भावा अपि व्योमाद्यपेक्षया ।
 असत्याः सत्यरूपास्ते शुक्तिरूपाद्यपेक्षया ॥ २६ ॥
 जाग्रदित्युद्विदितावस्थामपेक्ष्य स्वपनाभिधा ।
 अवस्थाऽसत्यरूपा हि न सत्या हि द्विवैकसः ॥ २७ ॥
 तथाऽपि स्वप्नदृष्टे तु वस्तु स्वर्गनिवासिनः ।
 सूयकं हि भवत्येव जाग्रत्सत्यार्थसिद्धये ॥ २८ ॥
 तथैव मार्गाः सुभ्रान्ता अपि वेदोदितस्य तु ।
 अर्थस्य प्राप्तिसिद्धयार्था भवन्त्येव न संशयः ॥ २९ ॥
 तस्माद्भेदेतरा मार्गा नैव त्याज्या निरूपाणो ।
 वेदनिष्ठस्तु तान्मार्गान्कदाचिदपि न स्पृशेत् ॥ ३० ॥
 वेदनिष्ठस्तु मार्गास्ताम्भोलेनापि स्पृशेद्यदि ।
 प्रायश्चिन्ती भवत्येव नात्र कार्या विचारणा ॥ ३१ ॥
 ऐकस्यामपि तैः सार्धं पङ्क्तौ वेदैकसंस्थितः ।
 मोलेनापि न भुञ्जत भुक्त्वा यान्द्रायणं चरेत् ॥ ३२ ॥
 एज्यादानविवाहादिकार्यमध्ययनं श्रुतेः ।
 यदि तैर्भोक्तः कुर्यात्कुर्यान्त्यान्द्रायणत्रयम् ॥ ३३ ॥
 धर्माधर्मादिविज्ञानं नाददीत श्रुतौ स्थितः ।
 तेभ्यो मोहादपि प्राज्ञाः श्रेयस्कामी कदाचन ॥ ३४ ॥

વેદબાહ્યેષુ માર્ગેષુ સંસ્કૃતા યે નરાઃ સુરાઃ ।
 તે હિ પાષણ્ડિનઃ સાક્ષાત્તથા તૈઃ સહવાસિનઃ ॥ ૩૫ ॥
 કલૌ જગદ્વિધાતારં શિવં સત્યાદિલક્ષણમ્ ।
 નાર્યથિષ્યન્તિ વેદેન પાષણ્ડોપહતા જનાઃ ॥ ૩૬ ॥
 વેદસિદ્ધં મહાદેવં સામ્બં ચન્દ્રાર્ધશેખરમ્ ।
 નાર્યથિષ્યન્તિ વેદેન પાષણ્ડોપહતા જનાઃ ॥ ૩૭ ॥
 વેદોક્તેનૈવ માર્ગેણ ભસ્મનેવ ત્રિપુણ્ડકમ્ ।
 ધૂલનં નાયથિષ્યન્તિ પાષણ્ડોપહતા જનાઃ ॥ ૩૮ ॥
 રુદ્રાક્ષધારણં ભક્ત્યા વેદોક્તેનૈવે વર્તના ।
 ન કથિષ્યન્તિ મોહેન પાષણ્ડોપહતા જનાઃ ॥ ૩૯ ॥
 લિડ્ગે દિને દિને દેવં શિવરુદ્રાદિસંહિતમ્ ।
 નાર્યથિષ્યન્તિ વેદેન પાષણ્ડોપહતા જનાઃ ॥ ૪૦ ॥
 દેવકાર્યં ન કુર્વન્તિ પિતૃકાર્યં વિશેષતઃ ।
 ઔપાસનં ન કુર્વન્તિ પાષણ્ડોપહતા જનાઃ ॥ ૪૧ ॥
 પચ્ચયજ્ઞં ન કુર્વન્તિ તથૈવાતિથિપૂજનમ્ ।
 વૈશ્વદેવં ન કુર્વન્તિ પાષણ્ડોપહતા જનાઃ ॥ ૪૨ ॥
 વેદબાહ્યેન માર્ગેણ પૂજયન્તિ જનાર્દનમ્ ।
 નિન્દન્તિ શકુરં મોહાત્પાષણ્ડોપહતા જનાઃ ॥ ૪૩ ॥
 બ્રહ્માણં કેશવં રુદ્રં ભેદભાવેન મોહિતાઃ ।
 પશ્યન્ત્યેકં ન જાનન્તિ પાષણ્ડોપહતા જનાઃ ॥ ૪૪ ॥
 અદક્ષિણમનભ્યડ્ગમધૌતચરણં તથા ।
 કુર્વન્ત્યનગ્નિકં શ્રાહ્યં પાષણ્ડોપહતા જનાઃ ॥ ૪૫ ॥
 એકાદશ્યામથાષ્ટમ્યાં ચતુર્દશ્યાં વિશેષતઃ ।
 ઉપવાસં ન કુર્વન્તિ પાષણ્ડોપહતા જનાઃ ॥ ૪૬ ॥
 શતરુદ્રીયયમકૈસ્તથા પૌરુષસૂક્તકૈઃ ।
 નાભિષિષ્યન્તિ દેવેશં પાષણ્ડોપહતા જનાઃ ॥ ૪૭ ॥
 ચિરન્તનાનિ સ્થાનાનિ શિવસ્ય પરમાત્મનઃ ।

न द्रक्ष्यन्ति मलाभक्त्या पाषाणोपलता जनाः ॥ ४८ ॥

श्रीमदक्षिणैवासे वर्तनं श्रद्धया सल ।

वत्सरे न करिष्यन्ति पाषाणोपलता जनाः ॥ ४९ ॥

श्रीमद्व्याघ्रपुरे पुण्ये वर्तनं भुक्तिमुक्तिदम् ।

वत्सरे न करिष्यन्ति पाषाणोपलता जनाः ॥ ५० ॥

अन्येषु य विशिष्टेषु शिवस्थानेषु वर्तनम् ।

वत्सरे न करिष्यन्ति पाषाणोपलता जनाः ॥ ५१ ॥

दिने दिने तु वेदान्तमलावाक्यार्थनिर्णयम् ।

आचार्यान्न करिष्यन्ति पाषाणोपलता जनाः ॥ ५२ ॥

सन्ध्यासं परलंसाभ्यं नाङ्गीकुर्वन्ति मोहिताः ।

प्रद्वेषं य करिष्यन्ति पाषाणोपलता जनाः ॥ ५३ ॥

अन्यानि यानि कर्माणि वेदेनैवोदितानि तु ।

नायश्चिन्ति तान्येव पाषाणोपलता जनाः ॥ ५४ ॥

स्मार्तान्यपि य कर्माणि यानि यानि सुरोत्तमाः ।

नायश्चिन्ति तान्येव पाषाणोपलता जनाः ॥ ५५ ॥

उर्ध्वपुण्ड्रं ललाटे तु वर्तुलं यार्धचन्द्रकम् ।

धारयिष्यन्ति मोहेन पाषाणोपलता जनाः ॥ ५६ ॥

शङ्खचक्रगदावज्रैरङ्गुलं विग्रहे स्वके ।

मोहेनैव करिष्यन्ति पाषाणोपलता जनाः ॥ ५७ ॥

मनुष्याणां य नाम्ना तु तेषामाकारतोऽपि य ।

लाञ्छिताश्च भविष्यन्ति पाषाणोपलता जनाः ॥ ५८ ॥

बहुनोक्तेन किं वेदमर्यादाभेदनं सुराः ।

श्रद्धयैव करिष्यन्ति पाषाणोपलता जनाः ॥ ५९ ॥

धीरा विशिष्टाश्च मलेश्वरस्य

प्रसाद्युक्ताश्च मलत्तमाश्च ।

वेदोदितं केवलमेव देवा

मुदा करिष्यन्ति विमुक्तिसिद्धयै ॥ ६० ॥

एति ब्रह्मगीतासूपनिषत्सु

वेदार्थविचारो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

॥ अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

॥ साक्षिशिवस्वरूपकथनम् ॥

ब्रह्मोवाच -

सर्वात्मा शङ्करो नाम साक्षयेव सकलस्य तु ।

साक्ष्यभावे जगत्साक्ष्यं कथं भाति सुरोत्तमाः ॥ १ ॥

स्वतो भानविहीनं हि जगत्सर्वं यरायरम् ।

जऽताऽजऽता यास्य जगतो भानवत्तथा ॥ २ ॥

भानं विज्ञानतो जन्यमिति कैश्चिद्दुर्धर्यते ।

तत्र सऽगतमेव स्याज्जन्यं येज्जऽमेव तत् ।

जऽानामेव जन्यत्वं कुम्भादीनां हि सम्मतम् ॥ ३ ॥

विज्ञानं यापि भानस्य नैवोत्पादकमिष्यते ।

ज्ञानस्य भानरूपेण परिणामो न सिध्यति ॥ ४ ॥

अविड्भियत्वाज्ज्ञानस्य यदिति तस्यापि विड्भिया ।

तर्हि क्षीरादिवच्येत्यं भवेत्तत्रैव वेदनम् ॥ ५ ॥

तथा भानस्य विज्ञानं नैवारम्भकमिष्यते ।

अद्रव्यत्वाद्गुणत्वेन परैरऽङ्गीकृतत्वतः ॥ ६ ॥

असद्रूपस्य भानस्य ज्ञानं नारम्भकं भवेत् ।

वन्ध्यासूनोरपि ज्ञानं तदा ज्यारम्भकं भवेत् ॥ ७ ॥

प्रागसद्रूपभानस्य ज्ञानं नारम्भकं भवेत् ।

असतः प्राङ्त्वपूर्वाणां विशेषाणामभावतः ॥ ८ ॥

अतो विज्ञानजन्यत्वं नास्ति भानस्य सर्वदा ॥ ९ ॥

ज्ञानस्यापि न जन्यत्वमस्ति हे स्वर्गवासिनः ।

उक्तन्यायेन जन्यत्वप्रतीतिर्भ्रान्तिरेव हि ॥ १० ॥

भानस्यापि तथा भ्रान्तिर्जन्यत्वप्रतिभा सुराः ।

भावत्वे सत्यजन्यत्वाद्भानं नित्यं सुरोत्तमाः ॥ ११ ॥

यज्जगद्भासकं भानं नित्यं भाति स्वतः सुराः ।
 स अथेव जगतः साक्षी सर्वात्मा शङ्कराभिधः ॥ १२ ॥
 तेन कल्पितसम्बन्धादज्ञानं भाति न स्वतः ।
 अज्ञानजन्यं चित्तं य रागद्वेषादयस्तथा ।
 अज्ञानस्पृष्टयैतन्यादेवं भान्ति न य स्वतः ॥ १३ ॥
 प्राणश्चापि तथा बाह्यकरणानि वपुस्तथा ।
 चित्तवृत्त्यभिसम्बन्धद्वारेणैव दृगन्वयात् ॥ १४ ॥
 विभान्ति न स्वतो बाह्यविषयाश्च तथैव य ॥ १५ ॥
 अनुमानादिवृत्तिस्थं यैतन्यं सुरसत्तमाः ।
 अर्थानामपि केषां चिद्भासकं तेन शङ्करः ॥ १६ ॥
 सर्वावभासकः प्रोक्तस्तेन भातमिदं जगत् ।
 अतो रूपाणि तेनैव पश्यतीशेन मानवः ॥ १७ ॥
 शृणोत्यनेन शब्दांश्च गन्धानाजिघ्रति प्रियान् ।
 अनेनैव सदा वायं व्याकरोति तु मानवः ।
 अनेन स्वाद् यु स्वाद्दु विजानाति य मानवः ॥ १८ ॥
 शङ्कराभ्यं तु विज्ञानं बहुधा शब्धते बुधैः ।
 केचिधृदयमित्याहुर्ब्राह्मणा उ सुरोत्तमाः ॥ १९ ॥
 मन एत्यपरे सन्तः संज्ञानमिति केचन ।
 आज्ञानमिति विद्वांसः केचिद्भेदे स्वर्गवासिनः ॥ २० ॥
 विज्ञानमिति याप्यन्ते प्रज्ञानमिति केचन ।
 मेघेति ब्राह्मणाः केचिद्दृष्टिरित्यपरे बुधाः ॥ २१ ॥
 धृतिरित्यपरे प्राज्ञा मतिरित्यपि केचन ।
 मनीषेति मडाप्राज्ञा जूतिरित्यपरे बुधाः ॥ २२ ॥
 स्मृतिरित्यास्तिकाः केचित्सङ्कुल्य एति केचन ।
 ङ्कुल्यरित्यपरे प्राज्ञाः काम एत्यपरे जनाः ॥ २३ ॥
 वश एत्यास्तिकाः केचित्सर्वाण्येतानि सन्ततम् ।
 प्रज्ञानस्य शिवस्यास्य नामध्येयान्यसंशयम् ॥ २४ ॥
 अेष ब्रह्मैष अवेन्द्र अेष अथेव प्रजापतिः ।

એષ એવ હિ દેવાશ્ચ ભૂતાનિ ભવનાનિ ચ ॥ ૨૫ ॥

અણ્ડજા જારુજાશ્ચૈવ સ્વેદજા ઉદ્દભિજા અપિ ।

અશ્વા ગાવશ્ચ મર્ત્યાશ્ચ હસ્તિપૂર્વાસ્તથૈવ ચ ॥ ૨૬ ॥

સ્થાવરં જડ્ગમં ચૈવ તથાઽન્યદપિ કિઞ્ચન ।

સર્વમેતદયં શમ્ભુઃ પ્રજ્ઞાનઘનલક્ષણઃ ॥ ૨૭ ॥

પ્રતિષ્ઠા સર્વવસ્તૂનાં પ્રજ્ઞૈષા પારમેશ્વરી ।

પ્રજ્ઞાનમેવ તદ્બ્રહ્મ શિવરુદ્રાદિ સંજ્ઞિતમ્ ॥ ૨૮ ॥

એવંરૂપપરિજ્ઞાનાદેવ મર્ત્યાઽમૃતો ભવેત્ ।

ન કર્માણા ન પ્રજયા ન ચાન્યેનાપિ કેનચિત્ ॥ ૨૯ ॥

બ્રહ્મવેદનમાત્રેણ બ્રહ્માપ્રોત્યેવ માનવઃ ।

અત્ર નાસ્ત્યેવ સન્દેહસ્ત્રિવઃ શપથયામ્યહમ્ ॥ ૩૦ ॥

તદ્વિદ્યાવિષયં બ્રહ્મ સત્યજ્ઞાનસુખાદ્રયમ્ ।

સંસારકે ગુહાવાચ્યે માયાજ્ઞાનાદિસંજ્ઞિતે ।

નિહિતં બ્રહ્મ યો વેદ પરમવ્યોમસંજ્ઞિતે ॥ ૩૧ ॥

સોઽશ્રુતે સકલાન્કામાનક્રમેણ સુરર્ષભાઃ ।

વિદિતબ્રહ્મરૂપેણ જીવન્મુક્તો ન સંશયઃ ॥ ૩૨ ॥

પ્રત્યગ્જ્ઞાનવિજ્ઞાનમાયાશક્તેસ્તુ સાક્ષિણમ્ ।

એકં બ્રહ્મ ચ સમ્પશ્યન્સાક્ષાદ્બ્રહ્મવિદુત્તમઃ ॥ ૩૩ ॥

બ્રહ્મરૂપાત્મનસ્તસ્માદેતસ્માચ્છક્તિમિશ્રિતાત્ ।

અપઞ્ચીકૃત આકાશઃ સમ્ભૂતો રજ્જુસર્પવત્ ॥ ૩૪ ॥

આકાશાદ્વાયુસઞ્જાસ્તુ સ્પર્શોઽપઞ્ચીકૃતઃ પુનઃ ।

વાયોરગ્નિસ્તથા ચાગ્નેરાપ અદ્ભ્યો વસુન્ધરા ॥ ૩૫ ॥

તાનિ ભૂતાનિ સૂક્ષ્માણિ પઞ્ચીકૃત્ય શિવાજ્ઞયા ।

તેભ્ય એવ સુરા સૃષ્ટે બ્રહ્માણ્ડાખ્યમિદં મયા ॥ ૩૬ ॥

ભુવનાનિ વિશિષ્ટાનિ નિર્મિતાનિ શિવાજ્ઞયા ।

બ્રહ્માણ્ડસ્થોદરે દેવા દેવાશ્ચ વિવિધા અમી ॥ ૩૭ ॥

દેવાદ્યો મનુષ્યાશ્ચ તથા પશ્ચાદ્યો જનાઃ ।

તત્તત્કર્માનુરૂપેણ મયા સૃષ્ટાઃ શિવાજ્ઞયા ॥ ૩૮ ॥

अस्थिसनाय्वादिद्रुपं यच्छरीरं भाति देहिनाम् ।
 तस्मात्प्राणमयो ह्यात्मा विभिन्नश्चान्तरो यतः ॥ ३९ ॥
 योऽयं प्राणमयो ह्यात्मा भाति सर्वशरीरिणाम् ।
 ततो मनोमयो ह्यात्मा विभिन्नश्चान्तरत्वतः ॥ ४० ॥
 योऽयं मनोमयो ह्यात्मा भाति सर्वशरीरिणाम् ।
 विज्ञानमय आत्मा य ततोऽन्यश्चान्तरो यतः ॥ ४१ ॥
 विज्ञानमय आत्मा यो विभाति सकलात्मनाम् ।
 आनन्दमय आत्मा य ततोऽन्यश्चान्तरो यतः ॥ ४२ ॥
 योऽयमन्नमयः सोऽयं पूर्णः प्राणमयेन तु ।
 मनोमयेन प्राणोऽपि तथा पूर्णः स्वभावतः ॥ ४३ ॥
 तथा मनोमयो ह्यात्मा पूर्णो ज्ञानमयेन तु ।
 आनन्देन सदा पूर्णस्तथा ज्ञानमयः सुराः ॥ ४४ ॥
 तथाऽऽनन्दमयश्चापि ब्रह्मणाऽन्येन साक्षिणा ।
 सर्वान्तरेण सम्पूर्णो ब्रह्म नान्येन केनचित् ॥ ४५ ॥
 यद्विदं ब्रह्म पुच्छाप्यं सत्यज्ञानाद्भयात्मकम् ।
 स रसः सर्वदा साक्षान्नान्यथा सुरपुङ्गवाः ॥ ४६ ॥
 अेतमेव रसं साक्षाल्लब्ध्वा देही सनातनम् ।
 सुभी भवति सर्वत्र नान्यथा सुरसत्तमाः ॥ ४७ ॥
 असत्यस्मिन्परानन्दे स्वात्मभूतेऽपिलात्मनाम् ।
 को ज्वति नरो देवाः को वा नित्यं विद्येष्टते ॥ ४८ ॥
 तस्मात्सर्वात्मनां चित्ते भासमानो रसो हरः ।
 आनन्दयति दुःखाढ्यं ज्वात्मानं कृपाबलात् ॥ ४९ ॥
 यदा ह्येवैष अेतस्मिन्नदृश्यत्वादिलक्षणे ।
 निर्लेदं परमेकत्वं विन्दते सुरसत्तमाः ॥ ५० ॥
 तद्वैवाभयमत्यन्तं कल्याणं परमामृतम् ।
 स्वात्मभूतं परं ब्रह्म स याति स्वर्गवासिनः ॥ ५१ ॥
 यदा ह्येवैष अेतस्मिन्नल्पमत्यन्तरं नरः ।

विजानाति तदा तस्य भयं स्यान्नात्र संशयः ॥ ५२ ॥

सर्वेषामात्मभूतं यद्ब्रह्म सत्यादिवक्ष्णाम् ।

उदास्ते तत्सुरश्रेष्ठा यथाजातजनं प्रति ॥ ५३ ॥

सभ्यञ्ज्ञानैकनिष्ठानां तदेव परमं पदम् ।

तदा स्वात्मतया भाति केवलं कृपया सुराः ॥ ५४ ॥

तत्त्वेवाधीतवेदस्य सडाङ्गैः सुरपुङ्गवाः ।

मननेन विडीनस्य भयलेतुः सदा भवेत् ॥ ५५ ॥

भीषाऽस्मात्पवते वायुर्भीषोदृति दिवाकरः ।

भीषाऽस्मादग्निरिन्द्रश्च मृत्युर्धावति पञ्चमः ॥ ५६ ॥

अस्यैवानन्दवेशेन स्तम्भान्ता विष्णुपूर्वकाः ।

भवन्ति सुभिर्नो देवास्तारतम्यङ्कमेषु तु ॥ ५७ ॥

तत्तत्पदविरक्तस्य श्रोत्रियस्य प्रसादिनः ।

स्वऋपभूत आनन्दः स्वयं भाति पदे यथा ॥ ५८ ॥

अथमेव शिवः साक्षादादित्यलुदये तथा ।

अन्येषां लुदये यैव भाति साक्षितया स्वयम् ॥ ५९ ॥

विडाय साक्ष्यं देहादि मायान्तं तु विवेकतः ।

सर्वसाक्षिणामात्मानं यः पश्यति स पश्यति ॥ ६० ॥

रुद्रनारायणादीनां स्तम्भान्तानां य साक्षिणम् ।

अेवं तर्कप्रमाणाभ्यां यः पश्यति स पश्यति ॥ ६१ ॥

यस्यैवं तर्कमानाभ्यामस्ति विज्ञानमास्तिकाः ।

स लोकादभिलाष्टस्माद्भिधात्मानमात्मना ॥ ६२ ॥

अत्रादीनभिलाङ्कोशानाभासेन विभासितान् ।

उपसङ्कामतीशस्य प्रसादादेव केवलात् ॥ ६३ ॥

यतो वाचो निवर्तन्ते निमित्तानामभावतः ।

निर्विशेषे शिवे शब्दः कथं देवाः प्रवर्तते ॥ ६४ ॥

विशेषं कञ्चिदाश्रित्य भलु शब्दः प्रवर्तते ।

यस्माद्वैतन्मनः सूक्ष्मां व्यावृत्तं सर्वगोचरम् ॥ ६५ ॥

यस्माच्छ्रोत्रत्वगक्ष्याद्विभानि कर्मेन्द्रियाणि च ।
 व्यावृत्तानि पराग्वस्तुविषयाणि सुरोत्तमाः ॥ ६६ ॥
 तद्ब्रह्मानन्दमद्भ्रन्दं निर्गुणं सत्यबिद्धनम् ।
 विदित्वा स्वात्मरूपेण न भिभेति कुतश्चन ॥ ६७ ॥
 अेवं यस्तु विजानाति स्वगुरोरुपदेशतः ।
 स साध्वसाधुकर्मभ्यां सदा न तपति प्रभुः ॥ ६८ ॥
 तप्यतापकृपेण विभातमभिलं जगत् ।
 प्रत्यगात्मतया भाति ज्ञानाद्वेदान्तवाक्यजात् ॥ ६९ ॥
 कर्ता कारयिता कर्म करणं कार्यमास्तिकः ।
 सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ७० ॥
 प्रमाता च प्रमाणं च प्रमेयं प्रभितिस्तथा ।
 सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ७१ ॥
 नियोजयश्च नियोगश्च साधनानि नियोजकः ।
 सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ७२ ॥
 भोक्ता भोजयिता भोगो भोगोपकरणानि च ।
 सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ७३ ॥
 ग्राहकश्च तथा ग्राह्यं ग्राहणं सर्वतोभुजम् ।
 सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ७४ ॥
 अन्यथाज्ञानमज्ञानं संशयज्ञानमेव च ।
 सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ७५ ॥
 घटज्ञानं पटज्ञानं कुड्याद्विज्ञानमेव च ।
 सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ७६ ॥
 घटः कुड्यं कुसूलं च पटः पात्रं च पर्वतः ।
 सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ७७ ॥
 पातालाद्याश्च लोकाश्च सत्यलोकाद्योऽपि च ।
 सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ७८ ॥
 ब्रह्माण्डं तत्र क्वमानामण्डानां शतकोटयः ।
 सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ७९ ॥

समुद्राश्च तटाकाश्च नद्यः सर्वनदा अपि ।
सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ८० ॥
मेरुमन्दारपूर्वाश्च पर्वताश्च मलयतटाः ।
सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ८१ ॥
वनानि वनदेशाश्च वन्यानि विविधानि य ।
सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ८२ ॥
वृक्षाश्च विविधाः क्षुद्रतृणगुल्माद्योऽपि य ।
सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ८३ ॥
आकाशादीनि भूतानि भौतिकान्यभिलान्यपि ।
सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ८४ ॥
शब्दस्पर्शाद्विद्युत्तन्मात्ररूपाणि सकलानि य ।
सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ८५ ॥
कृमिकीटपतङ्गाश्च क्षुद्रा अपि य जन्तवः ।
सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ८६ ॥
पशवश्च मृगाश्चैव पन्नगाः पापयोनयः ।
सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ८७ ॥
मनुष्याश्चैव मातङ्गा अश्वा उष्ट्राः षरा अपि ।
सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ८८ ॥
यक्षराक्षसगन्धर्वप्रमुखाः सिद्धकिन्नराः ।
सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ८९ ॥
कर्मदेवाश्च देवाश्च देवराजो विराट् स्वराट् ।
सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ९० ॥
अहं य मद्भिर्भूतिश्च विष्णुभक्ताश्च देहिनः ।
सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ९१ ॥
विष्णुर्विष्णुविभूतिश्च विष्णुभक्ताश्च देहिनः ।
सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ९२ ॥
रुद्रो रुद्रविभूतिश्च रुद्रभक्ताश्च देहिनः ।

सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ९३ ॥

ईश्वरस्तद्विभूतिश्च तदीयाः सर्वदेहिनः ।

सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ९४ ॥

सदाशिवसमाप्यस्तु शिवस्तस्य विभूतयः ।

सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ९५ ॥

दिशश्च विदिशश्चैव साभ्रं नक्षत्रमण्डलम् ।

सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ९६ ॥

वासुदेवः सङ्घर्षणः प्रद्युम्नश्चानिरुद्धकः ।

सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ९७ ॥

मत्स्यः कूर्मो वराहश्च नारसिंहोऽथ वामनः ।

तद्भक्ताश्च तथा भान्ति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ९८ ॥

आश्रमाश्च तथा वर्णाः सङ्गरा विविधा अपि ।

सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ ९९ ॥

निषिद्धं यानिषिद्धं च निषेधा विधयोऽपि च ।

सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ १०० ॥

शरीरमिन्द्रियं प्राणो मनो बुद्धिरुडङ्गुतिः ।

सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ १०१ ॥

कामक्रोधादयः सर्वे तथा शान्त्यादयोऽपि च ।

सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ १०२ ॥

शुवात्मा परमात्मा च तयोर्भेदश्च भेदकः ।

सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ १०३ ॥

जडशक्तिप्रभेदाश्च चिच्छक्तिस्तद्भिदाऽपि च ।

सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ १०४ ॥

अस्तिशब्दोद्दिता अर्था नास्तिशब्दोद्दिता अपि ।

सर्वमात्मतया भाति प्रसादात्पारमेश्वरात् ॥ १०५ ॥

आत्मा नाम सुराः स्वेन भासा यो भाति सन्ततम् ।

तमेव त्वमहंशब्दप्रत्ययाभ्यां तु जन्तवः ॥ १०६ ॥

व्यवहारे विजानन्ति न जानन्त्येव तेऽर्थतः ।
 अर्थतश्चास्य वेत्तारो न विद्यन्तेऽद्भ्यत्वतः ॥ १०७ ॥
 अेवमात्मानमद्वैतमात्मना वेद यः स्थिरम् ।
 सोऽयमर्थमिमं नित्यं गायन्नास्ते स्वभावातः ॥ १०८ ॥
 यथा नर्तनमीशस्य स्वभावाल्लोककक्षकम् ।
 तथा विद्या विनोदाभ्या गीतिर्लोकोपकारिणी ॥ १०९ ॥
 यथैवादिगुरोर्गीतिर्लोकानां छितकारिणी ।
 तथैवास्य गुरोर्गीतिर्लोकानां छितकाम्यया ॥ ११० ॥
 आसकामस्य रुद्रस्य गीतिर्व्याप्यानलक्षणा ।
 परोपकारिणी तद्भद्रीतिरस्यापि सद्गुरोः ॥ १११ ॥
 लौकिकेष्वपि गानेषु प्रसादं कुरुते शिवः ।
 किं पुनर्वैदिके गाने ततो गानं समाश्रयेत् ॥ ११२ ॥
 व्याभ्यागानेष्वशक्तस्तु शिवमुद्दिश्य भक्तिमतः ।
 लौकिकीमपि वा गीतिं कुर्यान्नित्यमतन्द्रितः ॥ ११३ ॥
 गीतिज्ञानं शिवप्राप्तेः सुतरां कारणं भवेत् ।
 गीतिज्ञानेन योगः स्याद्योगादेव शिवैक्यता ॥ ११४ ॥
 गीतिज्ञो यदि योगेन न याति परमेश्वरम् ।
 प्रतिबन्धकबाहुल्यात्तस्यैवानुयरो भवेत् ॥ ११५ ॥
 डेवलं लौकिकं गानं न कुर्यान्भोऽपि वा ।
 यदि कुर्यात्प्रमादेन प्रायश्चित्ती भवेद्विजः ॥ ११६ ॥
 अतस्तु संसारविनाशने रतः
 श्रुतिप्रमाणेन य तर्कवर्त्मना ।
 प्रबोधमासाद्य शिवस्य तं पुनः
 सदैव गायन्विचरेदिमां मडीम् ॥ ११७ ॥
 धृत्युपनिषत्परतत्त्वविषया वः
 सत्यमुद्विता सकलदुःखनिवन्त्री ।
 कष्टदृष्टस्य मनुजस्य न देया
 भक्तिसहितस्य तु शिवस्य भलु देया ॥ ११८ ॥

एति ब्रह्मगीतासूपनिषत्सु
साक्षिशिवस्वरूपकथनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

॥ अथ चतुर्थोऽध्यायः ॥

॥ तलवकारोपनिषद्व्याख्याकथनम् ॥

ब्रह्मोवाच -

अस्ति देवः स्वतः सिद्धः साक्षी सर्वस्य सर्वदा ।
संसारार्णवमग्नानां साक्षात्संसारमोचकः ॥ १ ॥

सर्वेषां तु मनस्तेन प्रेरितं नियमेन तु ।
विषये गच्छति प्राणश्चेष्टते वाग्वदत्यपि ॥ २ ॥

यक्षुः पश्यति रुपाणि श्रोत्रं शब्दं शृणोत्यपि ।
अन्यानि भानि सर्वाणि तेनैव प्रेरितानि तु ॥ ३ ॥

स्वं स्वं विषयमुद्दिश्य प्रवर्तन्ते निरन्तरम् ।
प्रवर्तकत्वं याप्यस्य मायया न स्वभावतः ॥ ४ ॥

छन्द्रियाणां तु सत्ता च नैव स्वाभाविकी मता ।
तमायः पिण्डवत्तस्य सत्त्वयैव सुरर्षभाः ॥ ५ ॥

श्रोत्रमात्मनि याध्यस्तं स्वयं देवो मधेश्वरः ।
अनुप्रविश्य श्रोत्रस्य ददाति श्रोत्रतां हरः ॥ ६ ॥

मन आत्मनि याध्यस्तं प्रविश्य परमेश्वरः ।
मनस्त्वं तस्य सत्त्वस्थो ददाति नियमेन तु ॥ ७ ॥

वायो वाक्त्वमनुप्राप्य प्राणस्य प्राणतां हरः ।
ददाति नियमेनैव यक्षुश्च यक्षुषस्तथा ॥ ८ ॥

अन्धेषामिन्द्रियाणां तु कल्पितानामपीश्वरः ।
तत्तद्रूपमनुप्राप्य ददाति नियमेन तु ॥ ९ ॥

तत्र यक्षुश्च वाक्यैव मनश्चान्यानि भानि च ।
न गच्छन्ति स्वयञ्ज्योतिःस्वभावे परमात्मनि ॥ १० ॥

स देवो विद्वितादन्यस्तथैवाविद्वितादपि ।
वाया च मनसा चैव यक्षुषा च तथैव च ॥ ११ ॥

श्रोत्रेणापि सुरश्रेष्ठाः प्राणोनाभ्येन केनचित् ।
 न शक्यो गोयरीकर्तुं सत्यमेव मयोदितम् ॥ १२ ॥
 यस्येदमभिलं नित्यं गोयरं रूपवद्भवेः ।
 तदेव परमं ब्रह्म वित्त यूयं सनातनम् ॥ १३ ॥
 अेवं जानन्ति ये धीरास्तर्कतश्च प्रमाणातः ।
 गुडुक्त्या स्वानुभूत्या य भवन्ति भवतु तेऽमृताः ॥ १४ ॥
 सुज्ञातमिति तद्ब्रह्म मनुष्यं यदि छे सुराः ।
 द्रुमेव छि तत्साक्षि ब्रह्म वेद्यं कथं भवेत् ॥ १५ ॥
 यस्य स्वात्मतया ब्रह्म विदितं कर्मतां विना ।
 तस्य तज्ज्ञानकर्तृत्वविहीनस्य मतं छि तत् ॥ १६ ॥
 यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः ।
 अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम् ॥ १७ ॥
 ब्रह्मज्ञाने घटज्ञाने भ्रान्तिज्ञानेऽपि यास्तिकाः ।
 नैव कर्तुं न कर्मापि ब्रह्म चित्तेवलं भवेत् ॥ १८ ॥
 यस्य कर्तृतया भातं ब्रह्माकर्तृ सुरोत्तमाः ।
 तस्य ब्रह्मामतं यस्मात्कर्म तस्य मतं छि तत् ॥ १९ ॥
 यस्य कर्मतया भातं ब्रह्माकर्म सुरोत्तमाः ।
 तस्य ब्रह्मामतं यस्मात्कर्म तस्य मतं छि तत् ॥ २० ॥
 अकर्त्रविषयप्रत्यङ्गप्रकाशः स्वात्मनैव तु ।
 विना तर्कप्रमाणाभ्यां ब्रह्म यो वेद वेद सः ॥ २१ ॥
 अेवंरूपपरिज्ञानमपि दृश्यतथैव तु ।
 यस्य भाति स तत्साक्षी भूत ब्रह्मात्मवित्कथम् ॥ २२ ॥
 ब्रह्माविद्याऽपि ज्ञाता येद्वेद्या भवति कुम्भवत् ।
 अवेद्यं ब्रह्म वेद्यं स्याद्वेद्यविद्याभिसङ्गमात् ॥ २३ ॥
 वेत्ताऽपि विद्यासम्बन्धात्सविशेषो भवेद्भ्रुवम् ।
 निर्विशेषं परं ब्रह्म ततो विद्वान्न यात्मवित् ॥ २४ ॥
 विद्याया आश्रयत्वेन विषयत्वेन वा भवेत् ।

ब्रह्म नैवान्यथा तत्र ब्रह्म ब्रह्म भवेत्कथम् ॥ २५ ॥

ब्रह्मसम्बन्धलीना येद्विधा ब्रह्म तु वेदितुम् ।

अशक्यं तत्र छेदेवाः को वा ब्रह्मात्मविद्भवेत् ॥ २६ ॥

ब्रह्माण्यध्यस्तमायादिनिवृत्तिं कुरुते तु सा ।

विधा यद्दि न मायायाः प्रत्यगात्मन्यसम्भवात् ॥ २७ ॥

प्रत्यगात्मा परं ज्योतिर्माया सा तु महत्तमः ।

तथा सति कथं मायासम्भवः प्रत्यगात्मनि ॥ २८ ॥

तस्मात्तर्कप्रमाणाभ्यां स्वानुभूत्या य सिद्धने ।

स्वप्रकाशैकसंसिद्धेर्नास्ति माया परात्मनि ॥ २९ ॥

व्यावहारिकदृष्टयेयं विधाऽविधा न यान्यथा ।

तत्त्वदृष्ट्या तु नास्त्येव तत्त्वमेवास्ति डेवलम् ॥ ३० ॥

व्यावहारिकदृष्टिस्तु प्रकाशाव्यभियारतः ।

प्रकाश एव सततं तस्माद्द्वैतमेव हि ॥ ३१ ॥

अद्वैतमिति योक्तिश्च प्रकाशाव्यभियारतः ।

प्रकाश एव सततं तस्मान्मौनं हि युज्यते ॥ ३२ ॥

प्रत्यक्षादि प्रमाणीश्च तर्कैः श्रुत्या तथैव य ।

स्वगुरोरुपदेशेन प्रसादेन शिवस्य तु ॥ ३३ ॥

अर्जितैरपि धर्मैश्च कालपाकेन धार्मिकाः ।

अर्थो मडानयं भाति शाङ्करः पुरुषस्य तु ॥ ३४ ॥

यस्य प्रकाशितः साक्षाद्यमर्थो महत्तरः ।

तस्य नास्ति किंचिः सर्वा ज्ञानं याध्यद्वयत्वतः ॥ ३५ ॥

अयमर्थो मडान्यस्य स्वत एव प्रकाशितः ।

न स ज्ञो न य ब्रह्म न यान्यदपि किञ्चन ॥ ३६ ॥

अयमर्थो मडान्यस्य स्वत एव प्रकाशितः ।

न तस्य वार्ता विद्यन्ते नाश्रमाश्च तथैव य ॥ ३७ ॥

अयमर्थो मडान्यस्य स्वत एव प्रकाशितः ।

न तस्य धर्मोऽधर्मश्च न निषेधो विधिर्न य ॥ ३८ ॥

એતમર્થ મહાન્તં યઃ પ્રાપ્તઃ શમ્ભોઃ પ્રસાદતઃ ।
 સ શમ્ભુરેવ નૈવાન્ય ઇતિ મે નિશ્ચિતા મતિઃ ॥ ૩૯ ॥
 એતમર્થ મહાન્તં યઃ પ્રાપ્તઃ શમ્ભોઃ પ્રસાદતઃ ।
 તસ્યાહં વૈભવં વક્તું ન શક્તઃ સત્યમીરિતમ્ ॥ ૪૦ ॥
 એતમર્થ મહાન્તં યઃ પ્રાપ્તઃ શમ્ભોઃ પ્રસાદતઃ ।
 વૈભવં તસ્ય વિષ્ણુશ્ચ ન શક્તો વક્તુમાસ્તિકાઃ ॥ ૪૧ ॥
 એતમર્થ મહાન્તં યઃ પ્રાપ્તઃ શમ્ભોઃ પ્રસાદતઃ ।
 વૈભવં તસ્ય રુદ્રશ્ચ ન શક્તો વક્તુમાસ્તિકાઃ ॥ ૪૨ ॥
 એતમર્થ મહાન્તં યઃ પ્રાપ્તઃ શમ્ભોઃ પ્રસાદતઃ ।
 વૈભવં તસ્ય વેદાશ્ચ ન શક્તા વક્તુમાસ્તિકાઃ ॥ ૪૩ ॥
 અસ્મિન્દેહે યદિ જ્ઞાતઃ પુરોક્તોડર્થોમહાનયમ્ ।
 સ સાક્ષાત્સત્યમદ્વૈતં નિર્વાણં યાતિ માનવઃ ॥ ૪૪ ॥
 અસ્મિન્દેહે ન વિજ્ઞાતઃ પુરોક્તોડર્થો મહાન્યદિ ।
 વિનશિરેવ મહતી તસ્ય નૈવ પરા ગતિઃ ॥ ૪૫ ॥
 સ્વશરીરેડન્યદેહેષુ સમં નિશ્ચિત્ય તં દૃઢમ્ ।
 અથ ધીરા ન જાયન્તે હ્યમૃતાશ્ચ ભવન્તિ હિ ॥ ૪૬ ॥
 બદ્ધો મુક્તો મહાવિદ્વાનજ્ઞ ઇત્યાદિભેદતઃ ।
 એક એવ સદા ભાતિ નાનેવ સ્વપ્રવત્સવયમ્ ॥ ૪૭ ॥
 અતઃ સ્વમુક્ત્યૈવાન્યેષામાભાસાનામપિ ધ્રુવમ્ ।
 મુક્તિં જાનાતિ હે દેવા આત્મનામાત્મવિદ્ધરઃ ॥ ૪૮ ॥
 સ્વસંસારદશાયાં તુ સ્વભ્રાન્ત્યા સર્વદહિનામ્ ।
 આભાસાનાં ચ સંસારં વેદ મુક્તિં તથૈવ ચ ॥ ૪૯ ॥
 પ્રારબ્ધકર્મપર્યન્તં કદાચિત્પરમાત્મવિત્ ।
 જગજ્જીવાદિકં વેદ કદાચિન્નૈવ વેદ તત્ ॥ ૫૦ ॥
 કદાચિદ્બ્રહ્મ જાનાતિ પ્રતીતમખિલં સુરાઃ ।
 કદાચિન્નૈવ જાનાતિ સ્વભાવાદેવ તત્ત્વવિત્ ॥ ૫૧ ॥
 જગજ્જીવાદિરૂપેણ યદા બ્રહ્મ વિભાસતે ।
 તદા દુઃખાદિભોગોડપિ ભાતિ ચાભાસરૂપતઃ ॥ ૫૨ ॥

यदा अभ्रमात्मना सर्वं विभाति स्वत एव तु ।
 तदा दृग्भादिभोगोऽयमाभासो न विभासते ॥ ५३ ॥
 जगज्जुवादिर्गुणेषु पश्यन्नपि परात्मवित् ।
 न तत्पश्यति तद्रूपं अभ्रमवस्त्वेव पश्यति ॥ ५४ ॥
 अभ्रमणोऽन्यत्सदा नास्ति वस्तुतोऽवस्तुतोऽपि य ।
 तथा सति शिवादन्यत्स्यं पश्यति तत्त्ववित् ॥ ५५ ॥
 अभ्रमर्गुणेषु वा साक्षाज्जगज्जुवात्मनाऽथवा ।
 यथा यथा प्रथा साक्षाद्भ्रम भाति तथा तथा ॥ ५६ ॥
 यथा यथाऽवभासोऽयं स्वभावादेव भासते ।
 तथा तथाऽनुसन्धानं योगिनः स्वात्मवेदनम् ॥ ५७ ॥
 नामतश्चार्थतश्चापि मलादेवो यदि प्रभुः ।
 किं जहाति तदा विद्वांसिं गृह्णाति सुरर्षभाः ॥ ५८ ॥
 ग्राह्यं वा शङ्करादन्यत्त्याज्यं वा यदि विद्यते ।
 मलत्वं तस्य लीयेत स्वभावो न विहन्यते ॥ ५९ ॥
 मलत्वं नैव धर्मोऽस्य भेदाभावात्परात्मनः ।
 धर्मधर्मित्ववार्ता य भेदे सति हि विद्यते ॥ ६० ॥
 भेदोऽभेदस्तथा भेदाभेदः साक्षात्परात्मना ।
 नास्ति स्वात्मातिरेकेण स्वयमेवास्ति सर्वदा ॥ ६१ ॥
 अभ्रमैव विद्यते साक्षाद्भ्रस्तुतोऽवस्तुतोऽपि य ।
 तथा सति शिवज्ञानी किं गृह्णाति जहाति किम् ॥ ६२ ॥
 मायया विद्यते सर्वमिति केचन मोहिताः ।
 शिवर्गुपातिरेकेण नास्ति माया य वस्तुतः ॥ ६३ ॥
 मायया वा शिवादन्यद्विद्यते येच्छिवस्य तु ।
 मलत्वं परमं साक्षाद्दीयते सुरपुङ्गवाः ॥ ६४ ॥
 मलत्त्वस्य तु सङ्गोयो नास्ति सम्यङ्निर्गुणेषु ।
 अस्ति येदप्रमाणं स्थाञ्छ्रुतिः सत्यार्थवादिनी ॥ ६५ ॥
 तस्मादस्ति मलादेव एव साक्षात्स्वयम्भ्रुः ।

आनन्दरूपः सम्पूर्णो न ततोऽन्यत्तु किञ्चन ॥ ६६ ॥

धैर्यमेव तु तर्काणां निष्ठाकाष्ठा सुरोत्तमाः ।

प्रत्यक्षादिप्रमाणानां वेदान्तानामपीश्वराः ॥ ६७ ॥

स्मृतीनां च पुराणानां भारतस्य तथैव च ।

वेदानुसारिविधानामन्यासामास्तिकोत्तमाः ॥ ६८ ॥

शैवागमानां सर्वेषां विष्णुप्रोक्तागमस्य च ।

अस्मद्प्रोक्तागमस्यापि सुराः सूक्ष्मनिरूपणो ॥ ६९ ॥

बुद्धागमानां सर्वेषां तथैवाहोरात्रस्य च ।

यक्षगन्धर्वसिद्धादिनिर्मितस्यागमस्य च ॥ ७० ॥

परमाद्वैतविज्ञानं कस्य मर्त्यस्य सिध्यति ।

कस्य देवस्य वा साक्षाच्छिवस्यैव हि सिध्यति ॥ ७१ ॥

परमाद्वैतविज्ञानं शिवस्यामिततेजसः ।

स्वभावासिद्धं देव्याश्च शिवाया आस्तिकोत्तमाः ॥ ७२ ॥

प्रसादादेव रुद्रस्य शिवायाश्च तथैव च ।

परमाद्वैतविज्ञानं विष्णोः साक्षान्ममापि च ॥ ७३ ॥

विराट्सञ्ज्ञस्य देवस्य स्वराट्सञ्ज्ञस्य यात्मनः ।

सम्राट्सञ्ज्ञस्य चान्येषां प्रसादाद्येव वेदनम् ॥ ७४ ॥

युष्माकमपि सर्वेषां शिवस्य परमात्मनः ।

परमाद्वैतविज्ञानं प्रसादादेव नान्यथा ॥ ७५ ॥

यक्षराक्षसगन्धर्वसिद्धादीनामपीश्वराः ।

परमाद्वैतविज्ञानं प्रसादादेव शूलिनः ॥ ७६ ॥

मनुष्याणां च सर्वेषां पश्चादीनां तथैव च ।

परमाद्वैतविज्ञानं प्रसादादेव शूलिनः ॥ ७७ ॥

प्रसादे सति कीटो वा पतङ्गो वा नरोऽथ वा ।

देवो वा दानवो वाऽपि लभते ज्ञानमुत्तमम् ॥ ७८ ॥

शेष एव हि जन्तूनां परज्ञानं ददाति च ।

न विष्णुर्नाहमन्यश्च सत्यमेव मयोदितम् ॥ ७९ ॥

आदाने य तथा दाने न स्वतन्त्रो मडान् हरिः ।
 तथैवाहं सुरश्रेष्ठः सत्यमेव मयोदितम् ॥ ८० ॥
 स्वतन्त्रः शिव अेवायं स हि संसारमोचकः ।
 तं विना न मयोद्धर्तुं शक्यते संसृतेर्जनः ॥ ८१ ॥
 विषगुना य परेणापि मडादेवं धृष्टानिधिम् ।
 विना जन्तुं समुद्धर्तुं शक्यते न हि सत्तमाः ॥ ८२ ॥
 र्वीन्यायेन संसाराद्दुष्टरामि जनानिमान् ।
 न स्वातन्त्र्येण ले देवाः साक्षाद्विषगुस्तथैव य ॥ ८३ ॥
 देवदेवस्य रुद्रस्य स्वरूपं तस्य वैभवम् ।
 को वा जानाति नास्त्येव स्वयं जानाति वा न वा ॥ ८४ ॥
 दुर्विज्ञेयो मडादेवो मडतामपि देहिनाम् ।
 प्रसादेन विना देवाः सत्यमेव मयोदितम् ॥ ८५ ॥
 पुरा सुराणां सर्वेषामसुराणां दुरात्मनाम् ।
 मडामोडेन सङ्ग्रामः सञ्जातो दुर्निवारकः ॥ ८६ ॥
 असुरैः पीडिता देवा बलवद्भिः सुरा भृशम् ।
 तान्दृष्ट्वा भगवानीशः सर्वज्ञः करुणाकरः ॥ ८७ ॥
 देवानां विजयं देवा असुराणां पराजयम् ।
 ददौ तेन सुरैः शीघ्रमसुरास्तु पराजिताः ॥ ८८ ॥
 अविज्ञाय मडादेववैभवं परिभोडिताः ।
 वयं विजयमापन्ना असुराश्च पराजिताः ॥ ८९ ॥
 एत्यहम्मानसञ्चन्नाः सर्वे देवाः पुरातनाः ।
 अतीव प्रीतिमापन्ना अभवन्सुरपुङ्गवाः ॥ ९० ॥
 पुनर्विश्वाधिको रुद्रो भगवान्करुणानिधिः ।
 स्वस्य दर्शयितुं तेषां दुर्ज्ञेयत्वं तथैव य ॥ ९१ ॥
 तेषां भ्रान्तिनिवृत्त्यर्थमपि साक्षान्भुवश्चरः ।
 आविर्भवूय सर्वज्ञो यक्षरूपेण ले सुराः ॥ ९२ ॥
 तं दृष्ट्वा यक्षमत्यन्तं विस्मयेन सडामराः ।
 विचार्य सर्वे सम्भूय किमिदं यक्षमित्यपि ॥ ९३ ॥

પુનરગ્નિં સમાહૂય દેવાઃ સર્વે વિમોહિતાઃ ।
 અબ્રુવંસ્ત્વં વિજાનીહિ કિમેતદક્ષમિત્યપિ ॥ ૯૪ ॥
 અગ્નિસ્તથા કરોમીતિ પ્રોચ્ય યક્ષં ગતોઽભવત્ ।
 યક્ષરૂપો મહાદેવઃ કોઽસીત્યાહાનલં પ્રતિ ॥ ૯૫ ॥
 અગ્નિર્વા અહમસ્મીતિ યક્ષં પ્રત્યાહ સોઽપિ ચ ।
 સોઽપિ પ્રોવાચ ભગવાંસ્ત્વયિ કિં વીર્યમિત્યપિ ॥ ૯૬ ॥
 ઇદં સર્વં દહેયં યદિદં ભૂમ્યાં વ્યવસ્થિતમ્ ।
 ઇત્યાહાગ્નિસ્તૃણં તસ્મૈ નિધાય પરમેશ્વરઃ ॥ ૯૭ ॥
 એતદ્દહેતિ ભગવાન્સ્મયમાનોઽભ્યભાષત ।
 અગ્નિઃ સર્વજવેનૈવ તદ્દગ્ધું તૃણમાસ્તિકાઃ ॥ ૯૮ ॥
 અશક્તો લજ્જયા યુક્તો ભીતોઽગચ્છત્સુરાન્પ્રતિ ।
 માયા તસ્થૈવ વિજ્ઞાતું ન શક્યં વૈભવં સુરાઃ ॥ ૯૯ ॥
 વિત્ત યૂયં મહાયાસાદિત્યાહાગ્નિઃ સુરાન્પ્રતિ ।
 તચ્છૃત્વા વાયુમાહૂય વિજાનીહીતિ ચાબ્રુવન્ ॥ ૧૦૦ ॥
 સોઽપિ ગત્વા તથા તેન યક્ષરૂપેણ શમ્ભુના ।
 ભૃશં પ્રતિહતો ભૂત્વા તથાઽગચ્છત્સુરાન્પ્રતિ ॥ ૧૦૧ ॥
 પુનસ્તિન્દ્રઃ સ્વયં મોહાદહન્તાકગ્ચુકાવૃતઃ ।
 વિજ્ઞાતું યક્ષમગમત્સ તત્રૈવ તિરોદધે ॥ ૧૦૨ ॥
 ઇન્દ્રોઽતીવ વિષણ્ણસ્તુ મહાતાપસમન્વિતઃ ।
 વિદ્યારૂપામુમાં દેવીં ધ્યાત્વા કારુણિકોત્તમામ્ ॥ ૧૦૩ ॥
 લૌકિકૈર્વૈદિકૈઃ સ્તોત્રૈસ્તુષ્ટાવ પરમેશ્વરીમ્ ।
 સા શિવા કરુણામૂર્તિર્જગન્માતા ત્રયીમયી ॥ ૧૦૪ ॥
 શિવાભિન્ના પરાનન્દા શકુરસ્યાપિ શકુરી ।
 સ્વેચ્છયા હિમવત્પુત્રી સ્વભક્તજનવત્સલા ॥ ૧૦૫ ॥
 મહાદેવસ્ય માહાત્મ્યં દુર્જિયં સર્વજન્તુભિઃ ।
 ઇતિ દર્શયિતું દેવી તત્રૈવાવિરભૂત્સ્વયમ્ ॥ ૧૦૬ ॥
 તામારાધ્ય શિવામિન્દ્રઃ શોભમાનાં તુ સર્વતઃ ।

उमां पर्वतराजेन्द्रकन्यकामालु वज्रभृत् ॥ १०७ ॥

किमेतद्यक्षमत्रैव प्रादुर्भूतं तिरोहितम् ।

वक्तुमर्हसि देवेशि मम कारुणिकोत्तमे ॥ १०८ ॥

देवी परमकारुण्याद्ब्रह्म मे पतिरत्र तु ।

प्रादुर्भूतं तिरोभूतमित्याडादेषनायिका ॥ १०९ ॥

दुर्विज्ञेयो मडादेवो विष्णोः साक्षादजस्य य ।

अन्येषामपि देवानां तवापि मघवन्भृशम् ॥ ११० ॥

प्रदर्शयितुमीशानो दुर्ज्ञेयत्वं स्वकं परम् ।

आविर्भूतो न यान्येन कारणेन सुराधिप ॥ १११ ॥

स एव सर्वदेवानां तवापि विजयप्रदः ।

पराजयकरोऽन्येषां तमेव शरणां प्रज ॥ ११२ ॥

छित्युक्त्वा सा मडादेवी चिद्रूपा सर्वसाक्षिणी ।

भक्तानां पाशडन्त्री तु तत्रैवान्तर्हिताऽभवत् ॥ ११३ ॥

पुनर्देवा मडादेवं मडाकारुणिकोत्तमम् ।

दुर्विज्ञेयं सुरश्रेष्ठाः स्वतन्त्रं भक्तिमुक्तिदम् । भुक्तिमुक्तिदम्?

विदुः सुनिश्चितं त्यक्त्वा मात्सर्यं भवकारणम् ॥ ११४ ॥

प्रसादे सति विज्ञातुं शक्यते परमेश्वरः ।

प्रसादेन विना नैव शक्यते सर्वजन्तुभिः ॥ ११५ ॥

प्रसादेन विना विष्णुर्न जानाति मलेश्वरम् ।

तथा बालं न जानामि देवताः सकला अपि ॥ ११६ ॥

प्रसादस्य तु सिद्ध्यर्थं भलु सर्वं सुरर्षभाः ।

प्रसादेन विना देवं ये जानन्ति सुरर्षभाः ॥ ११७ ॥

ते जानन्ति विना घ्राणं गन्धं उस्तेन डेवलम् ।

प्रसादो नाम रुद्रस्य कर्मसाम्ये तु देखिनाम् ॥ ११८ ॥

देशिकालोकनाज्जातो विशिष्टातिशयः सुराः ।

प्रसादस्य स्वरूपं तु मया नारायणेन य ॥ ११९ ॥

रुद्रेणापि सुरा वक्तुं न शक्यं कल्पकोटिभिः ।

डेवलं विद्गुगाम्यं तु न प्रत्यक्षं शिवस्य य ॥ १२० ॥

शिवायाश्च उदरेः साक्षान्मम यान्यस्य यास्तिकाः ।
 प्रदुर्षः स्वस्नेत्राङ्गविक्रिया कम्पनं तथा ॥ १२१ ॥
 स्तोमः शरीरपातश्च भ्रमणं योद्धतिस्तथा ।
 आकाशेऽवस्थितिर्देवाः शरीरान्तरसंस्थितिः ॥ १२२ ॥
 अदर्शनं य द्देहस्य प्रकाशत्वेन भासनम् ।
 अनधीतस्य शास्त्रस्य स्वत एव प्रकाशनम् ॥ १२३ ॥
 निग्राहानुग्रहे शक्तिः पर्वतादेश्च भेदनम् ।
 अवेमादीनि विद्गानि प्रसादस्य सुरर्षभाः ॥ १२४ ॥
 तीव्रात्तीव्रतरः शम्भोः प्रसादो न समो भवेत् ।
 अवेन्द्रुपः प्रसादश्च शिवया य शिवेन य ॥ १२५ ॥
 ज्ञायते न मया नान्यैर्नैव नाशायणेन य ।
 अतः सर्वं परित्यज्य शिवादन्यत्तु दैवतम् ॥ १२६ ॥
 तमेव शरणां गच्छेत्सद्यो मुक्तिं यदीच्छति ।
 विष्णुभक्त्या य मद्भक्त्या नास्ति नास्ति परा गतिः ॥ १२७ ॥
 शम्भुभक्त्यैव सर्वेषां सत्यमेव मयोदितम् ।
 शम्भुभक्तस्य देहेऽस्मिन्प्रसादो गम्यते यथा ॥ १२८ ॥
 न तथा विष्णुभक्तस्य न मद्भक्तस्य देहिनः ।
 तस्मान्भुमुक्षुर्मा विष्णुमपि त्यक्त्वा मलेश्वरम् ॥ १२९ ॥
 आश्रयेत्सर्वभावेन प्रसादं कुरुते हि सः ।
 प्रसादे सति देवेशो दुर्ज्ञेयोऽपि सुरर्षभाः ॥ १३० ॥
 शक्यते मनुजैर्द्रष्टुं प्रत्यगात्मतया सदा ।
 प्रसादे सति देवेशो दुर्ज्ञेयोऽपि सुरर्षभाः ॥ १३१ ॥
 शक्यते मनुजैर्द्रष्टुं सदा मूर्त्यात्मनैव तु ।
 प्रसादे सति देवेशो दुर्ज्ञेयोऽपि सुरर्षभाः ॥ १३२ ॥
 शक्यते मनुजैर्द्रष्टुं सदा सर्वात्मरूपतः ।
 सर्वसाक्षिणमात्मानं विदित्वा सकलं जगत् ॥ १३३ ॥
 साक्षिमात्रतया नित्यं यः पश्यति स पश्यति ।

परमाद्वैतनिष्ठा छि निष्ठाकाष्ठा सुदुर्लभा ॥ १३४ ॥

शिवादन्यतया भ्रान्त्या द्वैतं वा वेद येत्यशुः ।

परमाद्वैतविज्ञानी स्वयं तु परदेवता ॥ १३५ ॥

तस्यैव परमा मुक्तिर्न छि संशयकारणम् ।

गौतमस्य मुनेः शापाद्धीयस्य य शापतः ॥ १३६ ॥

जन्मान्तरकृतात्पापाद्यमर्थो न रोचते ।

महापापवतां नृणां परमाद्वैतवेदने ॥ १३७ ॥

प्रद्वेषो जायते साक्षाद्देवजन्ये शिवेऽपि य ।

महापापवतां नृणां शिवज्ञानस्य साधने ॥ १३८ ॥

सर्वाङ्गोद्धूलने तिर्यङ्निपुण्ड्रस्य य धारणे ।

रुद्राक्षधारणे रुद्रविङ्गस्यैव तु पूजने ॥ १३९ ॥

प्रद्वेषो जायते नित्यं शिवशब्दजपेऽपि य ।

अनेकजन्मसिद्धानां श्रौतस्मार्तानुवर्तिनाम् ॥ १४० ॥

परमाद्वैतविज्ञानं जायते सुरपुङ्गवाः ।

परमाद्वैतविज्ञानी मयाऽऽराध्यः सदैव तु ॥ १४१ ॥

नारायणेन रुद्रेण तथा देवैर्विशेषतः ।

परमाद्वैतविज्ञानी यत्र कुत्र स्थितः सुराः ॥ १४२ ॥

तत्र सन्निहिता मुक्तिर्नात्र कार्या विचारणा ।

परमाद्वैतविज्ञाननिष्ठस्यैव महात्मनः ॥ १४३ ॥

शुश्रूषा छियते येन तत्पादौ मम मस्तके ।

परमाद्वैतविज्ञाननिष्ठस्य परयोगिनः ॥ १४४ ॥

समं देवा न पश्यामि न हरिर्न मलेश्वरः ।

परमाद्वैतविज्ञाननिष्ठाय परयोगिने ॥ १४५ ॥

शरीरमर्थं प्राणांश्च प्रदद्यात्स्त्रुद्धया सह ।

परमाद्वैतविज्ञाननिष्ठस्य परयोगिनः ॥ १४६ ॥

शुश्रूषा शुद्धविधायाः साधनं छि न संशयः ।

वेदबाल्येषु तन्त्रेषु नराणां वासनाऽपि य ॥ १४७ ॥

कुतर्कवासना लोकवासना य सुरर्षभाः ।
 पुत्रमित्रकलत्राद्यौ वासना यार्थवासना ॥ १४८ ॥
 दैतेन्द्रियमनोबुद्धिप्राणाद्यावपि वासना ।
 पाण्डित्यवासना भोगवासना कान्तिवासना ॥ १४९ ॥
 प्रद्वेषवासना रुद्रवेदनारायणादिषु ।
 ज्ञानसाधनभूतेषु त्रिपुरोद्गोलनादिषु ॥ १५० ॥
 प्रद्वेषवासना पापवासना सुरपुङ्गवाः ।
 परमाद्वैतविज्ञानजन्मनः प्रतिबन्धकम् ॥ १५१ ॥
 तस्मान्भुमुक्षुः श्रद्धालुर्वासनामपिलाभिमाम् ।
 विसृज्य परमाद्वैतज्ञाननिष्ठो भवेत्सदा ॥ १५२ ॥
 वेदोदितमडाद्वैतपरिज्ञानस्य वैभवम् ।
 न शक्यं वक्तुमस्माभिस्तस्मादेवोपरम्यते ॥ १५३ ॥
 कथितमभिलङ्घ्यः भ्रष्टवः समस्तं
 परमसुप्रशिवात्मप्रापकं सद्य एव ।
 विगतसकलदोषा वेदवेदान्तनिष्ठा
 वृद्धयङ्गुलरनिष्ठं कर्तुमर्हन्ति यैतत् ॥ १५४ ॥
 इति ब्रह्मगीतासूपनिषत्सु
 तलवकारोपनिषद्व्याख्याकथनं
 नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

॥ अथ पञ्चमोऽध्यायः ॥

॥ आदेशकथनम् ॥

ब्रह्मोवाच ।
 अतीवगुह्यमादेशमनन्तार्थप्रकाशकम् ।
 वक्ष्ये युष्माकमर्थात् शृणुत श्रद्धया सदा ॥ १ ॥
 यस्य श्रवणमात्रेण श्रुतमेवाश्रुतं भवेत् ।
 अमृतं य मृतं ज्ञातमविज्ञातं य सत्तमाः ॥ २ ॥
 अेकेनैव तु पिण्डेन मृत्तिकाया यथा सुराः ।

विज्ञातं मृण्मयं सर्वं मृदभिन्नत्वतः सदा ॥ ३ ॥

अेकेन लोडमणिना सर्वं लोडमयं यथा ।

विज्ञातं स्याद्यथैकेन नभानां कृन्तनेन च ॥ ४ ॥

सर्वं काष्णायिसं ज्ञातं तदभिन्नत्वतः सुराः ।

कार्यं तु कारणाभिन्नं न भिन्नं नोभयात्मकम् ॥ ५ ॥

भिन्नपक्षे तु सद्भाऽसत्कार्यं सद्यसद्येव वा ।

सस्येत्कारणसत्ता वा कार्यसत्ताऽथवा परा ॥ ६ ॥

यदि कारणसत्तैव कार्यसत्ता न यापरा ।

तर्हि कारणसत्तैका कथं सत्ताभिदा भवेत् ॥ ७ ॥

सत्तैकाऽपि भवेद्भिन्नं कारणसत्कार्यसञ्ज्ञितम् ।

ठिति वार्ता य वार्तैव कार्यसञ्ज्ञमसत्त्वबु ॥ ८ ॥

सत्ताहीनस्य कार्यस्यासत्त्वमेव हि युज्यते ।

प्राप्तेऽसत्त्वे तु कार्यस्य सत्कार्योक्तिवृथा भवेत् ॥ ९ ॥

नैव कारणसत्तैव कार्यसत्ताऽपरैव चेत् ।

तर्हि सा कार्यसत्ता तु तथा कारणसत्तया ॥ १० ॥

सद्रूपेणैव भिन्ना स्यादसद्रूपेण वा भवेत् ।

सद्रूपेणेति चेदेका सत्ता भिन्ना न सा भवेत् ॥ ११ ॥

असद्रूपेण सा भिन्ना कार्यसत्ता तथा यदि ।

तर्हि सा नैव सत्ता स्यादसत्त्वादेव शून्यवत् ॥ १२ ॥

यद्यसत्कार्यमिष्येत न कार्यं तर्हि तद्भवेत् ।

वन्ध्यापुत्रो न कस्यापि वस्तुनः कार्यमिष्यते ॥ १३ ॥

प्रध्वंसोऽपि न कार्यं स्यात्तस्योत्पत्तेरसम्भवात् ।

नास्ति कारकसम्बन्धः प्रध्वंसस्य सुरोत्तमाः ।

शून्यवन्निरुपाप्यत्वात्ततो नास्ति जनिङ्गिया ॥ १४ ॥

असत्त्वेऽपि विशेषोऽस्ति कार्यस्येति मतिर्यदि ॥ १५ ॥

को विशेषोऽस्य सम्बन्धः कारकैर्यदि तत्र हि ।

विशेषे सति सम्बन्धः सम्बन्धोऽस्य स अेव हि ॥ १६ ॥

जनिङ्कियाश्रयत्वं येद्विशेषोऽस्य तदाऽपि तु ।
 पूर्वोक्तदोषः सम्प्रामस्तस्य नास्ति निवारकः ॥ १७ ॥
 सत्तासम्बन्धवत्त्वं येद्विशेषोऽस्य न तत्पटु ।
 तदाऽपि दोषः पूर्वोक्तः प्राप्नोत्येव न संशयः ॥ १८ ॥
 अतोऽसतो न कार्यत्वं सदसत्त्वं न सद्गतम् ।
 उक्तदोषद्वयापत्तेरतः कार्यं तु कारणात् ।
 अभिन्नमेव भेदस्यासम्भवादेव वस्तुतः ॥ १९ ॥
 भेदाभेदसमाभ्यां तु सुतरां नैव सिध्यति ।
 कारणात्कार्यजातस्य भेदाभावाच्च वस्तुतः ॥ २० ॥
 कार्यकारणभेदश्च कारकव्यावृत्तिस्तथा ।
 उत्पत्तिश्च विनाशश्च तथैवार्थङ्कियाऽपि य ॥ २१ ॥
 नामरूपविशेषश्च सर्वं भ्रान्त्या प्रसिध्यति ॥ २२ ॥
 अतः सर्वो विकारश्च वाया डेवलमास्तिकाः ।
 अस्तीत्यारभ्यते नामधेयमात्रं हि सत्सदा ॥ २३ ॥
 प्रातीतिकेन रूपेण विकारोऽसत्य एव हि ।
 कारणाकार एवास्थ सत्यः साक्षात्सदा सुराः ॥ २४ ॥
 कारणाभिन्नरूपेण कार्यं कारणमेव हि ।
 सद्रूपेण सदा सत्यं भेदेनोक्तिर्भूषा ऋषु ॥ २५ ॥
 अतः कारणविज्ञानात्सर्वविज्ञानमास्तिकाः ।
 सुतरामुपपन्नं हि न सन्देहोऽस्ति कश्चन ॥ २६ ॥
 तस्य कारणमेकं हि न भिन्नं नोभयात्मकम् ।
 भेदः सर्वत्र मिथ्यैव धर्म्यादिरनिरूपणात् ॥ २७ ॥
 भेदे ज्ञाते हि धर्म्यादिविभागस्य य वेदनम् ।
 विभेदेनैव धर्म्यादौ विज्ञाते भेदवेदनम् ॥ २८ ॥
 भेदानिरूपणादेव भेदाभेदो न सद्गतः ।
 अतश्च कारणं नित्यमेकमेवाद्वयं सुराः ॥ २९ ॥
 कुलालादेर्मृदादेश्च भेदे दृष्टेऽपि भूतले ।
 अथैतन्त्याम्भृदादेस्तु कुलालादिरपेक्ष्यते ॥ ३० ॥

अत्र कारणमद्वैतं शुद्धं चैतन्यमेव हि ।
 तेन नापेक्षते ह्यन्यत्कारणं येतनात्मकम् ॥ ३१ ॥
 स्वयं चेतनमध्येतत्कारणं न कुलालवत् ।
 अपेक्षते मृदा तुल्यमधिद्रूपं तु कारणम् ॥ ३२ ॥
 प्रतीत्या केवलं शक्तिरधिद्रूपा तमोमयी ।
 सर्वप्रकारैर्विद्भ्रष्टभिरनिरुप्याऽस्ति शाङ्करी ॥ ३३ ॥
 तथा दुर्घटकारिण्या तादात्म्येनैव सङ्गतम् ।
 कारणं सकलसृष्टि सर्वसंलर्तृ चास्तिकाः ॥ ३४ ॥
 पालकं च सदा सख्यं चिद्रूपत्वात्सुरोत्तमाः ।
 चिद्रूपस्य तु सत्यत्वं युक्तमेवास्तिकाः सदा ॥ ३५ ॥
 अधिद्रूपाहिरण्यवादेर्मृषात्वं सम्मतं भलु ।
 अतस्तत्कारणं देवाः सदेवैकं च शाश्वतम् ॥ ३६ ॥
 षट् सर्वं जगत्पूर्वं सदेवाऽसीत्सुरर्षभाः ।
 असदासीदिति भ्रान्ता वदन्ति सुरपुङ्गवाः ॥ ३७ ॥
 असन्न कारणं युक्तं वस्तुतत्त्वनिरूपणे ।
 वन्ध्यापुत्रोऽपि सर्वेषां कारणं स्यात्स्वयं भलु ॥ ३८ ॥
 स्वशक्त्याऽसख्यं सर्वेषां कारणं भवतीति चेत् ।
 शक्तिरप्यसतो नास्ति सतो भीजस्य दर्शनात् ॥ ३९ ॥
 अङ्कुरोत्पादिका शक्तिः सद्रूपस्यैव दृश्यते ।
 भलु भीजस्य सर्वत्र नासतस्तददर्शनात् ॥ ४० ॥
 साऽपि शक्तिः सती किंवाऽसती सदसती तु वा ।
 सती चेत्सा सती शक्तिः कथं वन्ध्यासुताश्रया ।
 आश्रयत्वं सतो दृष्टं भलु लोके न चासतः ॥ ४१ ॥
 साऽसती चेत्कथं शक्तिः कार्यनिर्वाहिकाऽसती ॥ ४२ ॥
 वन्ध्यापुत्रः स्वयं नैव कार्यनिर्वाहकः भलु ।
 निर्वाहकत्वधर्मश्च सत एव हि दृश्यते ॥ ४३ ॥
 शक्तिः सदसती सा येदोषद्वयसमागमः ।

अतः स्वशक्त्या यासतु सर्वेषां नैव कारणम् ॥ ४४ ॥

तस्मात्सोऽयमसद्भाटो जल्पमात्रं न युक्तिमान् ।

अतः सदेव सर्वेषां कारणं नासद्यस्तिः ॥ ४५ ॥

सृष्टेस्तु प्राणिदं सर्वं सदेवाऽऽसीत्तु कारणम् ।

तस्य कारणमाद्यन्तविनिर्मुक्तं सदद्भयम् ॥ ४६ ॥

पूर्वकल्पप्रपञ्चोत्थसंस्कारेणानुरञ्जितम् ।

कालकर्मविपाडेन सत्त्ववृत्तिसमाश्रितम् ॥ ४७ ॥

सृष्ट्यर्थमैक्षत प्राज्ञा बहु स्यामिति शक्तिमत् ।

पुनस्तत्पूर्वसंस्कारादाकाशं वायुमादितः ॥ ४८ ॥

सृष्ट्वा तेजस्ततः सृष्ट्वा पुनः सृष्ट्वा त्वपस्ततः ।

अन्नशब्दोद्वितां देवाः ससर्ज पृथिवीं पराम् ॥ ४९ ॥

तत्पुनः कारणं ब्रह्म तानि भूतानि पञ्च य ।

अकैकं द्विविधं कृत्वा तेषां मध्ये सुरोत्तमाः ॥ ५० ॥

अंशान्पञ्च समादाय तेषामैकैकमास्तिकाः ।

कृत्वा यतुर्धा तेष्वंशानादाय यतुरः सुराः ॥ ५१ ॥

यथाकमेण भूतानां यतुरस्तांश्च कारणम् ।

यथाकमेण भूतार्धैर्नैकैकं करोति तत् ॥ ५२ ॥

अेवमंशान्तरानेतानादाय यतुरः स्वयम् ।

अेकं भूतान्तरार्धेन करोति क्वमशः सुराः ॥ ५३ ॥

अेवं भूतानि सर्वाणि पञ्चीकृत्य सुरर्षभाः ।

अएऽानि भुवनान्याशु करोति ब्रह्म कारणम् ॥ ५४ ॥

अएऽञ्जं ञरञ्जं यैव स्वेऽञ्जं योद्भिञ्जं तथा ।

करोति कालपाडेन प्राणिर्कर्मवशेन य ॥ ५५ ॥

ब्रह्म सर्वत्र चिद्रूपेणैवानुप्राप्य सात्त्विकाः ।

पृथङ्नामानि रुपाणि कुरुते पूर्वकल्पवत् ॥ ५६ ॥

एदं सर्वं जगत्सत्यमिव भातमपि स्वतः ।

कारणव्यतिरेकेण नास्त्येवात्र न संशयः ॥ ५७ ॥

यद्ग्रे रोहितं रूपं तद्रूपं तेजसः सदा ।
 यश्छुक्लं तदपां रूपं यत्कृष्णं भौममेव तत् ॥ ५८ ॥
 नास्ति रूपातिरेकेण सदा सोऽग्निः सुरर्षभाः ।
 वायारम्भणमात्रो हि विकारो वह्निसङ्घातः ॥ ५९ ॥
 त्रीणि रूपाणि छे देवा अेव सत्यं न यानलः ।
 यद्भानो रोहितं रूपं तद्रूपं तेजसः सदा ॥ ६० ॥
 यश्छुक्लं तदपां रूपं यत्कृष्णं भौममेव तत् ।
 नास्ति रूपातिरेकेण सदाऽऽदित्यो न संशयः ॥ ६१ ॥
 भ्रान्त्या डेवलमादित्ये ष्ट्याडुरविवेकिनः ।
 अेवं यन्द्रश्च विज्ञेयो विद्युश्च सुरपुङ्गवाः ॥ ६२ ॥
 घटकुड्याद्यो भावा भूतानि भुवनानि च ।
 सर्वं ब्रह्मातिरेकेण नास्ति ब्रह्मैव सत्सदा ॥ ६३ ॥
 पूर्वपूर्वभ्रमोत्पन्नवासनाया बलेन तु ।
 देहेन्द्रियादिसङ्घातेऽडम्भतिर्जायते दृढम् ॥ ६४ ॥
 देहेन्द्रियाद्यो भावा नाडमर्था निरुपाणे ।
 भौतिकत्वाच्च भूतांशैः सदैवाध्यायितत्वतः ॥ ६५ ॥
 मृदम्भसा यथा भित्तिर्निर्मिता वै मृदम्भसा ।
 आध्यायते तथा भुक्तैर्भूतैर्देहाद्योऽपि च ॥ ६६ ॥
 अतो देहादिसङ्घातेऽडम्भमेत्यादिकां मतिम् ।
 विसृज्य साक्षिचैतन्ये विद्मन्कुर्यादडम्भतिम् ॥ ६७ ॥
 ध्रुः सर्पिर्यथा जातं मन्थनेन सुरर्षभाः ।
 तथा बुद्ध्युद्यो भावा भूतेभ्यश्चोद्भवन्ति हि ॥ ६८ ॥
 भौतिकं देडसङ्घातं विसृज्य मतिमान्पुनः ।
 सर्वसाक्षिणि चिद्रूपे कुर्यान्नित्यमडम्भतिम् ॥ ६९ ॥
 अन्नेनाध्यायतेऽभुक्ते नाधीतं तस्य भासते ।
 ततोऽपि बुद्धिरन्नस्य कार्यमेव न संशयः ॥ ७० ॥
 अतोऽपि बुद्धिमन्नस्य कार्यं त्यक्त्वा विविक्तधीः ।
 सर्वसाक्षिणि चिद्रूपे कुर्यान्नित्यमडम्भतिम् ॥ ७१ ॥

देहेन्द्रियादिसङ्घातेऽलम्भमेत्यादिकां मतिम् ।
 त्यक्त्वा स्वात्मनि चिद्रूपे यदाऽपीतो भवत्ययम् ॥ ७२ ॥
 तदा स्वपिति द्युःखादिदर्शनं च न विधते ।
 स्वात्मरूपसुखप्राप्तिरेवं दृष्टाऽस्य देहिनः ॥ ७३ ॥
 अतोऽपि मतिमान्नित्यं त्यक्त्वा देहादिगां धियम् ।
 सर्वसाक्षिणि चिद्रूपे साक्षात्कुर्यादलम्भतिम् ॥ ७४ ॥
 यद्विदं साक्षिणा वेधं तत्सर्वं ब्रह्म केवलम् ।
 तत्सत्यं पूर्णचैतन्यं तत्त्वमर्थो न संशयः ॥ ७५ ॥
 त्वंशब्दार्थो य आभाति सोऽलंशब्दार्थ एव हि ।
 योऽलंशब्दार्थ आभाति स त्वंशब्दार्थ एव हि ॥ ७६ ॥
 त्वमलंशब्दलक्ष्यार्थः साक्षात्प्रत्यख्यितिः परा ।
 तच्छब्दस्य च लक्ष्यार्थः सैव नात्र विचारणा ॥ ७७ ॥
 त्वमलंशब्दवाच्यार्थस्यैव देहादिवस्तुनः ।
 न तच्छब्दार्थतां वक्ति श्रुतिस्तत्त्वमसीति सा ॥ ७८ ॥
 तदर्थैक्यविरुद्धांशं त्यक्त्वा वाच्यगतं श्रुतिः ।
 अविरुद्धचिदाकारं लक्षयित्वा ब्रवीति हि ॥ ७९ ॥
 तदर्थं च त्वमर्थैक्यविरुद्धांशं विनैव तु ।
 कारणात्त्वादिव्याच्यस्थं लक्षयित्वा तु केवलम् ॥ ८० ॥
 चिदाकारं पुनस्तस्य त्वमर्थैक्यं ब्रवीति य ।
 तत्त्वंशब्दार्थलक्ष्यस्य चिन्मात्रस्य परात्मनः ॥ ८१ ॥
 अेकत्वं यत्स्वतःसिद्धं स हि वाक्यार्थ आस्तिकाः ।
 एतोऽन्यथा यो वाक्यार्थः सोऽवाक्यार्थो न संशयः ॥ ८२ ॥
 अेकत्वप्रमितिं वाक्यं न करोति सुरर्षभाः ।
 व्यावहारिकमज्ञानं बाधते विधेयैव तु ॥ ८३ ॥
 सदा प्रमितमेकत्वं स्वत एव न यान्यतः ।
 अतो न प्रमितिं वाक्यं कुरुतेऽज्ञानबाधकम् ॥ ८४ ॥
 वस्तुतो नास्ति याज्ञानं चित्प्रकाशविरोधतः ।

अतो वाक्यं न याज्ञानभाधकं यं निरूपणे ॥ ८५ ॥

अेकत्वं यत्पुरा प्रोक्तं तत्स्वयं सेद्धुमर्हति ।

न प्रमाणेन मानानि तस्मिन्कुण्ठीभवन्ति हि ॥ ८६ ॥

व्यावहारिकमज्ञानमपि ब्रह्मैव वस्तुतः ।

अज्ञानमिति वार्ताऽपि त्वर्थसद्भावे अेव हि ॥ ८७ ॥

सत अेव हि सद्भावो नासतः सूक्ष्मदर्शने ।

सदसत्कोटिनिर्मुक्तमित्युक्तिश्चार्थभासने ।

भलु नाभासते भानं ब्रह्म वस्तुवेव केवलम् ॥ ८८ ॥

भानसम्बन्धतोऽभानमिति वार्ताऽप्यसद्गता ॥ ८९ ॥

सम्बन्धिर्गुणसद्भावे सति सम्बन्धसम्भवः ।

सद्भावे सति सम्बन्धिर्गुणं ब्रह्मैव केवलम् ॥ ९० ॥

अनिरूपितरूपेण सद्भाव एति येनतम् ।

अनिरूपितरूपस्य गुणं तु ब्रह्म केवलम् ।

ब्रह्मैव गुणं नैवान्यत्र गुणमपरस्य हि ॥ ९१ ॥

अस्ति येदपरस्यापि गुणं तर्हि सुरोत्तमाः ।

गुणरूपेण गुणं यं ब्रह्मगुणं भवेत्फलम् ॥ ९२ ॥

ब्रह्मरूपेण नान्यस्य गुणं गुणान्तरेण येत् ॥ ९३ ॥

तर्हि गुणान्तरं गुणाद्भिन्नं वाऽभिन्नमेव वा ।

भिन्नाभिन्नं न वा भिन्नं यदि गुणाद्विभेदतः ॥ ९४ ॥

तुच्छवत्तद्गुणं स्यादभिन्नं येत्तदेव तत् ।

उक्तदोषद्वयापत्तेर्भिन्नाभिन्नं न तद्भवेत् ॥ ९५ ॥

अत अेव सुरश्रेष्ठा अनिरूपितरूपतः ।

सद्भाव एति वार्ता यं वातैव भलु केवलम् ॥ ९६ ॥

तस्माद्गज्ञानमेवैतद्ब्रह्मैव सततोदितम् ।

अज्ञानमयमेवेदं सर्वमित्यपि भाषणम् ।

नैव भाषणमज्ञानाभावादेव शिवं विना ॥ ९७ ॥

तस्माद्गज्ञानमज्ञानकार्यं यं सुरपुङ्गवाः ॥ ९८ ॥

अेकं ब्रह्मैव नैवान्यदिति मे निश्चिता मतिः ।

ઐતદાત્મ્યમિદં સર્વમિત્યાહ હિ પરા શ્રુતિઃ ॥ ૯૯ ॥
 સાક્ષાદર્થસ્વભાવેન શ્રુતિઃ સેયં પ્રવર્તતે ।
 શ્રોતુશ્ચિત્તાવિપાકેન વિષણ્ણા વિવશા શ્રુતિઃ ॥ ૧૦૦ ॥
 ક્વચિત્કદાચિદન્યાર્થ વક્તિ ચ બ્રહ્મણઃ પૃથક્ ।
 સાધ્યસાધનસમ્બન્ધકથનં કૃલભાષણમ્ ॥ ૧૦૧ ॥
 જગદ્વૈચિત્ર્યનિર્દેશો ધર્માધર્માર્થભાષણમ્ ।
 વર્ણાશ્રમવિભાગોક્તિસ્તદ્ધર્મોક્તિસ્તથૈવ ચ ॥ ૧૦૨ ॥
 શોભનાશોભનોક્તિશ્ચ ભૂતભૌતિકભાષણમ્ ।
 શબ્દાનાં ભેદનિર્દેશસ્તથાડર્થાનાં ચ ભાષણમ્ ॥ ૧૦૩ ॥
 આત્મનોડન્યસ્ય સર્વસ્ય સદ્ભાવોક્તિઃ સુરર્ષભાઃ ।
 મિથ્યાત્વભાષણં તસ્ય માયાસદ્ભાવભાષણમ્ ॥ ૧૦૪ ॥
 માયાત્વોક્તિશ્ચ માયાયા બન્ધ ઇત્યભિભાષણમ્ ।
 ગુરુશિષ્યકથોક્તિશ્ચ બ્રહ્મવિદ્યાભિભાષણમ્ ॥ ૧૦૫ ॥
 શાસ્ત્રાણામપિ નિર્દેશસ્તર્કાણામપિ ભાષણમ્ ।
 અન્યદ્ધિતર્કજાલં ચત્તદુક્તિશ્ચ સમાસતઃ ।
 અન્યાર્થેન પરં બ્રહ્મ શ્રુતિઃ સાધ્વી ન તત્પરા ॥ ૧૦૬ ॥
 ચિત્તપાકાનુગુણ્યેન શ્રોતૃણાં પરમા શ્રુતિઃ ।
 સોપાનક્રમતો દેવા મન્દં મન્દં હિતં નૃણામ્ ॥ ૧૦૭ ॥
 ઉપદિશ્ય વિષણ્ણાડપિ પુનઃ પકવાધિકારિણઃ ।
 ઐતદાત્મ્યમિદં સર્વમિત્યાહ પરમાદ્વયમ્ ॥ ૧૦૮ ॥
 જગજ્જીવેશ્ચરત્વાદિવિચિત્રવિભવં વિના ।
 કેવલં ચિત્સદાનન્દબ્રહ્માત્મૈક્યપરા શ્રુતિઃ ॥ ૧૦૯ ॥
 જગજ્જીવેશ્ચરત્વાદિ સર્વં બ્રહ્મૈવ કેવલમ્ ।
 ઇતિ સ્વપૂર્ણતાજ્ઞાનં પરમાદ્વૈતવેદનમ્ ॥ ૧૧૦ ॥
 ઇતોડન્યઘત્યરિજ્ઞાનં તદજ્ઞાનં ન સંશયઃ ।
 વિચારેણાયમેવાર્થસ્ત્યયમેવાવિચારણે ॥ ૧૧૧ ॥
 ન કદાચિદ્ધિષોડસ્તીત્યેતજ્ઞાનં સુદુર્લભમ્ ॥ ૧૧૨ ॥

यथा यथा स्वभावेन यद्यद्भाति सुरर्षभाः ।
 तथा तथा शिवो भाति स्वयमेव न थापरः ॥ ११३ ॥
 यथा यथा प्रभा साक्षाच्छाम्भवी सा न थापरा ।
 एति निश्चयविज्ञानं परमाद्वैतवेदनम् ॥ ११४ ॥
 यथा यथाऽवभासोऽयं शिव एवेति पश्यति ।
 तथा तथा मडादेवं भजतेऽयत्नतस्तु सः ॥ ११५ ॥
 यथा यथा प्रथा पुंसस्तद्भस्तुष्वनवस्थिता ।
 तथा तथाऽनुसन्धानं स्वभावेनैव पूजनम् ॥ ११६ ॥
 शिवरूपतया सर्वं यो वेद स हि तत्त्ववित् ।
 अशिवं वेद यत्किञ्चित्स एव परिमोहितः ॥ ११७ ॥
 शिवादन्यतया किञ्चिदपि यो वेद सोऽधमः ।
 शिवस्यैवापयारं हि कुरुते स पशुर्नरः ॥ ११८ ॥
 शिवरूपतया सर्वं यस्य भाति स्वभावतः ।
 स्वेच्छायाः समाचारस्तस्य चार्था य शूलिनः ॥ ११९ ॥
 यथा यथा प्रभा शम्भोः प्रथा सा सा तदर्शनम् ।
 एत्ययत्नेन विज्ञानात्पूज्यते परमेश्वरः ॥ १२० ॥
 कीडया जगदाकारा नान्यतश्चात्मदेवता ।
 कीडयैवात्मनाऽऽत्मानं भुङ्क्ते सा तद्धि वेदनम् ॥ १२१ ॥
 एन्द्रियाकारभासा सा विषयाकारभासनम् ।
 कीडया देवता भुङ्क्ते स्वत एत्यर्थनं मतम् ॥ १२२ ॥
 परमाद्वैतविज्ञानमिदं भवभयापहम् ।
 भवप्रसादतो लभ्यं भावनारहितं परम् ॥ १२३ ॥
 यथा नक्तन्दृशः सूर्यप्रकाशो नावभासते ।
 तथेदं परमाद्वैतं मनुष्याणां न भासते ॥ १२४ ॥
 प्रसादादेव रुद्रस्य श्रद्धया स्वस्य धैर्यतः ।
 देशिकालोकनाथ्यैव कर्मसाम्ये प्रकाशते ॥ १२५ ॥
 बहुप्रकारं बहुशः श्रुतिः साध्वी सनातनी ।
 एवमेतं मलायासादर्थं वदति दुःषिनाम् ॥ १२६ ॥

शिव ओवास्ति नैवान्यदिति यो निश्चयः स्थिरः ।

सदा स एव सिद्धान्तः पूर्वपक्षास्तथा परे ॥ १२७ ॥

अयमेव हि वेदार्थो नापरः परमास्तिकाः ।

गृह्णामि परशुं तमं सत्यमेव न संशयः ॥ १२८ ॥

अयमेव हि सत्यार्थो नापरः परमास्तिकाः ।

विश्वासार्थं शिवं स्पृष्ट्वा त्रिवः शपथयाम्यहम् ॥ १२९ ॥

अयमेव हि वेदार्थो नापरः परमास्तिकाः ।

अन्यथा चेत्सुराः सत्यं मूर्धा मेऽत्र पतिष्यति ॥ १३० ॥

अयमेव हि सत्यार्थो नापरः परमास्तिकाः ।

अत्रैव सन्निधिं देवो विश्वासार्थं करिष्यति ॥ १३१ ॥

सूत उवाच -

एवमुक्त्वा तु भगवान्ब्रह्मा सर्वहिते रतः ।

प्रणम्य दण्डवद्भूमौ भक्त्या परवशोऽभवत् ॥ १३२ ॥

अस्मिन्नवसरे श्रीमाञ्छङ्करः शशिशेखरः ।

नीलकण्ठो विरुपाक्षः साम्बः साक्षाद्गुणानिधिः ॥ १३३ ॥

ब्रह्मविष्णुमहेशाद्यैरुपास्यो गुणमूर्तिभिः ।

आविर्बभूव सर्वज्ञस्तत्रैव सुरसन्निधौ ॥ १३४ ॥

आसनं विमलं दिव्यं शिवार्धं उभयभुजम् ।

आगतं तत्र भगवानास्ते तस्मिन्मथासुभम् ॥ १३५ ॥

विष्णुर्विश्वजगत्कर्ता शिवस्यामिततेजसः ।

बुद्ध्वोद्योगं मलाप्रीतस्तत्र सन्निहितोऽभवत् ॥ १३६ ॥

पुष्पवृष्टिरभवत्पुनः पुनः

शब्दितं य मुनिभिः सनातनैः ।

शुद्धवेदवचनैः सुशोभनै-

र्भक्तिमद्भिरपि पूजनं कृतम् ॥ १३७ ॥

उच्यमन्मृदुतीव्रकालवैः

शब्दितं य पटलादिभिस्तथा ।

तालमानकुशवैस्तथा परै-

भेरिकाटिकुशलैः सुधोषितम् ॥ १३८ ॥

अप्सरोभिरपि नर्तनं कृतं

गायनैश्च सङ्घितैर्मंडतैः ।

गीतमाशु कविभिश्च कीर्तितं

स्थानमीशदृशिगोचरं द्विजाः ॥ १३९ ॥

विस्मिताश्च मुनयश्च डेयन

श्रद्धयैव शिरसा य नर्तिताः ।

मुष्टियुद्धमपि कुर्युरास्तिकाः

श्रद्धयैव परया य डेयन ॥ १४० ॥

मस्तकेन मनुजानतिप्रियान्

पृष्ठतश्च यरणेन पाणिना ।

दण्डरज्जुशिबिकाटिभिस्तथा

डेयिदश्चनिकरैर्वडन्ति य ॥ १४१ ॥

अन्धनं य निगडैश्च गर्विता

भोयनं य मनुजानतिप्रियान् ।

कुर्युरस्त्रनिकरैश्च डेयन

खेदनं य विवशाश्च डेयन ॥ १४२ ॥

अन्योन्यमालिङ्गनमाचरन्ति

प्रियेण डेयिन्मुनयश्च डेयित् ।

धावन्ति वेगेन पटं विसृज्य

प्रियेण यान्यानपि ताडयन्ति ॥ १४३ ॥

विलोक्य सर्वं शिवया शिवोऽपि

प्रहृष्टयित्तस्तु निवार्य सर्वान् ।

हरिं विरग्विं य सुरानशेषा-

नतिप्रियेणैव निरीक्ष्य विप्राः ॥ १४४ ॥

उवाच सत्यं करुणानिधानः

श्रुतिप्रमाणैकसुनिश्चितार्थः ।

छिताय लोकस्य सुरासुराद्यैः

प्रपूजनीयश्च सदा मडेशः ॥ १४५ ॥

ઈશ્વર ઉવાચ :

અહં હિ સર્વં ન ચ કિઞ્ચિદન્ય-

ત્રિરૂપણાયામનિરૂપણાયામ્ ।

ઇયં હિ વેદસ્થ પરા હિ નિષ્ઠા

મમાનુભૂતિશ્ચ ન સંશયશ્ચ ॥ ૧૪૬ ॥

અહં સદાઽધશ્ચ યથાઽહમૂર્ધ્વં

ત્વહં પુરસ્તાદહમેવ પશ્ચાત્ ।

અહં ચ સવ્યેતરમાસ્તિકાસ્તથા

ત્વહં સદૈવોત્તરતોઽન્તરાલમ્ ॥ ૧૪૭ ॥

પરોક્ષરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહં

તથાઽપરોક્ષેણ સુસંસ્થિતોઽહમ્ ।

અનાત્મરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહં

સદાત્મરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહમ્ ॥ ૧૪૮ ॥

જૈવેન રૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહમ્

તથેશરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહમ્ ।

અજ્ઞાનરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહમ્

વિજ્ઞાનરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહમ્ ॥ ૧૪૯ ॥

સંસારરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહમ્

કૈવલ્યરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહમ્ ।

શિષ્યાદિરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહમ્

ગુર્વાદિરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહમ્ ॥ ૧૫૦ ॥

વેદાદિરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહં

સ્મૃત્યાદિરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહમ્ ।

પુરાણરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહં

કલ્યાદિરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહમ્ ॥ ૧૫૧ ॥

પ્રમાતૃરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહં

પ્રમાણરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહમ્ ।

પ્રમેયરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહં

મિતિસ્વરૂપેણ સુસંસ્થિતોઽહમ્ ॥ ૧૫૨ ॥

कर्तृस्वर्पेण सुसंस्थितोऽलं

क्रियास्वर्पेण सुसंस्थितोऽलम् ।

तद्धेतुर्पेण सुसंस्थितोऽलं

कृलस्वर्पेण सुसंस्थितोऽलम् ॥ १५३ ॥

भोक्तृस्वर्पेण सुसंस्थितोऽलं

भोगस्वर्पेण सुसंस्थितोऽलम् ।

तद्धेतुस्वर्पेण सुसंस्थितोऽलं

भोग्यस्वर्पेण सुसंस्थितोऽलम् ॥ १५४ ॥

पुण्यस्वर्पेण सुसंस्थितोऽलं

पापस्वर्पेण सुसंस्थितोऽलम् ।

सुभस्वर्पेण सुसंस्थितोऽलं

दुःभस्वर्पेण सुसंस्थितोऽलम् ॥ १५५ ॥

रुद्रप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं

विषगुप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ।

ब्रह्मप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं

देवप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ॥ १५६ ॥

मर्त्यप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं

तिर्यङ्प्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं

कृमिप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं

कीटप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ॥ १५७ ॥

वृक्षप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं

गुल्मप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ।

लताप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं

तृणप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ॥ १५८ ॥

कलाप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं

घटप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ।

पटप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं

कुड्यादिभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ॥ १५९ ॥

अन्नप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं

पानप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ।

वनप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 गिरिप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ॥ १६० ॥
 नदीप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 नद्यप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ।
 समुद्रप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 तटप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ॥ १६१ ॥
 तडागभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 अब्रह्मप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ।
 नक्षत्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 ग्रहप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ॥ १६२ ॥
 मेघप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 विद्युत्प्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ।
 यक्षप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 रक्षःप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ॥ १६३ ॥
 गन्धर्वभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 सिद्धप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ।
 आर्षप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 लोकप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ॥ १६४ ॥
 देशप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 ग्रामप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ।
 गृहप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 मठप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ॥ १६५ ॥
 कटप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 प्राकारभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ।
 पुरप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 पुरीप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ॥ १६६ ॥
 व्योमादिभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 शब्दादिभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ।
 शरीरभेदेन सुसंस्थितोऽलं
 प्राणप्रभेदेन सुसंस्थितोऽलम् ॥ १६७ ॥

श्रीत्रादिभेदेन सुसंस्थितोऽहं
 पदादिभेदेन सुसंस्थितोऽहम् ।
 मनःप्रभेदेन सुसंस्थितोऽहं
 बुद्धिप्रभेदेन सुसंस्थितोऽहम् ॥ १६८ ॥
 अहम्प्रभेदेन सुसंस्थितोऽहं
 चित्तप्रभेदेन सुसंस्थितोऽहम् ।
 सङ्घातभेदेन सुसंस्थितोऽहं
 जन्मादिभेदेन सुसंस्थितोऽहम् ॥ १६९ ॥
 जाग्रत्प्रभेदेन सुसंस्थितोऽहं
 स्वप्नप्रभेदेन सुसंस्थितोऽहम् ।
 सुषुप्तिभेदेन सुसंस्थितोऽहं
 तुरीयभेदेन सुसंस्थितोऽहम् ॥ १७० ॥
 दृश्यप्रभेदेन सुसंस्थितोऽहं
 द्रष्टृप्रभेदेन सुसंस्थितोऽहम् ।
 साक्षिस्वरूपेण सुसंस्थितोऽहं
 सर्वस्वरूपेण सुसंस्थितोऽहम् ॥ १७१ ॥
 अस्तिनास्तिवचनेन भाषितं
 भातिशब्दपरिभाषितं तथा ।
 भान्नीनपरिभाषितं य मे
 उपमेव हि न संशयः क्वचित् ॥ १७२ ॥
 शब्दगोचरतया स्थितं सदा
 शब्दगोचरविहीनरूपतः ।
 यत्स्थितं तदहमेव सन्ततं
 प्रत्ययेऽपि गतिरेवमेव हि ॥ १७३ ॥
 नित्यशुद्धपरिबुद्धमुक्तातां
 यस्य नित्यमिति वक्ति वाङ् श्रुतेः ।
 तस्य सत्यसुषुम्नोऽधोऽपूर्वाता
 तथ्यमेव मम नास्ति संशयः ॥ १७४ ॥
 यत्स्वरूपमहमात्मना तथा

यत्स्वर्गपमिदमात्मनैव तु ।

भाति तत्तु मम शिद्धपुः सदा

भाति नान्यदिति निश्चयो मम ॥ १७५ ॥

अहं समस्तं मम रूपतः पृथङ्

न किञ्चिदस्तीति सुनिश्चयः कृतः ।

मया तु वेदान्तवशोऽभिरञ्जसा

पितामडेनापि य सत्यमीरितम् ॥ १७६ ॥

अत्र संशयमतिर्विनश्यति

अथ एव परमार्थदर्शनात् ।

अत्र निश्चयमतिस्तु मुख्यते

कष्टरूपभवपाशबन्धनात् ॥ १७७ ॥

सूत उवाच ।

एवमुक्त्वा मडादेवः साम्भः संसारमोचकः ।

समालिङ्ग्य मडाविष्णुं ब्रह्माणामपि सादरम् ॥ १७८ ॥

विलोक्य देवानभिलान्विशुद्धेनैव येतसा ।

बद्धमस्तु सुसुरश्रेष्ठा युष्माकमिति याब्रवीत् ॥ १७९ ॥

देवाश्च देवदेवेशं प्रसन्नं करुणानिधिम् ।

पूजयामासुराह्लादात्पत्रपुष्पफलादिभिः ॥ १८० ॥

विष्णुर्विश्वजगत्कर्ता विश्वेशाङ्घ्रिसरोरुहम् ।

स्वमूर्ध्नि भक्त्या निक्षिप्य पुनः परवशोऽभवत् ॥ १८१ ॥

पितामहोऽपि सर्वात्मा शिवपादाम्बुजद्वयम् ।

स्वमूर्ध्नि भक्त्या निक्षिप्य पुनः परवशोऽभवत् ॥ १८२ ॥

देवदेवो मडादेवः साम्भः संसारमोचकः ।

ननर्त परमं भावमैश्वरं सम्प्रदर्शयन् ॥ १८३ ॥

करतालं मडादेवी करुणासागरा परा ।

यकार परमप्रीत्या समालोक्य मलेश्वरम् ॥ १८४ ॥

विष्णुर्ब्रह्मा सुराः सर्वे तत्र सन्निहिता जनाः ।

सर्वे सन्तोषतस्तत्र नृत्यन्ति स्म यथाबलम् ॥ १८५ ॥

देवदेवो मडादेवो मडानन्दोदधिर्द्विजः ।
 विलोक्य सर्वांसुप्रीतस्तत्रैवान्तर्हितोऽभवत् ॥ १८६ ॥
 विषगुर्ब्रह्माणमाविङ्ग्य विलोक्य सकलांसुरान् ।
 प्रसन्नः पद्मया सार्धं वैकुण्ठमगमत्प्रभुः ॥ १८७ ॥
 ब्रह्माऽपि विस्मयापन्नो विलोक्य सकलांसुरान् ।
 अवशः सन्पुनश्चाड श्रद्धयैव तु केवलम् ॥ १८८ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 विद्याः सर्वा नृणां साक्षात्संसारस्य प्रवर्तिकाः ।
 आत्मविद्या तु संसारतमसः प्रतिघातिनी ॥ १८९ ॥
 आत्मविद्याविडीनस्य शोकसागर एव हि ।
 मुक्तिरेवात्मनिष्ठस्य नास्ति संशयकारणम् ॥ १९० ॥
 यत्रान्यत्पश्यति प्राणी शृणोत्यन्यत्तथैव य ।
 अन्यज्जानाति याल्पं तद्यदल्पं मर्त्यमेव तत् ॥ १९१ ॥
 यत्र पश्यति नान्यथ्य न शृणोत्यन्यदास्तिकाः ।
 अन्यथ्य न विजानाति स भूमा सुरपुङ्गवाः ॥ १९२ ॥
 यो वै भूमा सुषुं तद्धि तद्धि कैवल्यमुत्तमम् ।
 नाल्पे यास्ति सुषुं तस्मान्मडाद्वैतपरो भवेत् ॥ १९३ ॥
 मडाद्वैतपरस्यास्य न नाशो जन्म नैव य ।
 नैव गत्यागती नान्यद्बन्धनं न विमोचनम् ॥ १९४ ॥
 अत्रैव लीयते सम्यक्सर्वमात्मतया स्वतः ।
 धृतकाठिन्यवत्स्वप्नप्रपञ्चप्रतिभासवत् ॥ १९५ ॥
 सर्वमेतदतिशोभनं परं केवलं करुणयैव भाषितम् ।
 देवदेवयरणप्रसादतो नेतरद्धि कथनीयमस्ति वः ॥ १९६ ॥
 एति ब्रह्मगीतासूपनिषत्सु
 आदेशकथनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

॥ अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

॥ दडशोपासनविवरणम् ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

અસ્મિન્બ્રહ્મપુરે વેશ્મ દહરં યદિદં સુરાઃ ।

પુણ્ડરીકં તુ તન્મધ્ય આકાશો દહરોડસ્તિ તુ ॥ ૧ ॥

સ શિવઃ સચ્ચિદાનન્દઃ સોડન્વેષ્ટવ્યો મુમુક્ષિભિઃ ।

સ વિજિજ્ઞાસિતવ્યશ્ચ વિના સહુયમાસ્તિકાઃ ॥ ૨ ॥

સ્વાભિવ્યઞ્જકસહુયત્સહુયપ્રતિભાડત્મનઃ ।

ન સ્વરૂપેણ ચિદ્રૂપં સર્વવ્યાપિ સદા ખલુ ॥ ૩ ॥

જ્ઞાતરૂપેણ ચાજ્ઞાતસ્વરૂપેણ ચ સાક્ષિણઃ ।

સર્વં ભાતિ તદાભાતિ તતસ્તદ્વ્યાપિ સર્વદા ॥ ૪ ॥

સ્વયં સેદ્દ્યુમશક્યં હિ જડાત્મકમિદં જગત્ ।

ચિત્સામ્બન્ધબલેનૈવ ખલુ ભાતિ ન ચાન્યથા ॥ ૫ ॥

અતોડવભાસ્યં સકલં વ્યાપ્ય તદ્ભાસકઃ શિવઃ ।

સ્વતો વ્યાપી ન ચાવ્યાપી સહુયશ્ચાન્યસડ્ગમાત્ ॥ ૬ ॥

યાવાન્વા અયમાકાશસ્તાવાનાકાશ આન્તરઃ ।

દાવાપૃથ્વી ઉભે અસ્મિન્નન્તરેવ સમાહિતે ॥ ૭ ॥

ઉભાવગ્નિશ્ચ વાયુશ્ચ સૂર્યાચન્દ્રમસાવુભૌ ।

નક્ષત્રાણિ ચ વિદ્યુચ્ચ યચ્ચાસ્તિત્વેન ભાસતે ॥ ૮ ॥

યચ્ચ નાસ્તિતયા ભાતિ સર્વં તસ્મિન્સમાહિતમ્ ।

અતઃ સર્વાશ્રયઃ શમ્ભુઃ સર્વવ્યાપી સ્વભાવતઃ ॥ ૯ ॥

એષ આત્મા પરો વ્યાપી પાખભિઃ સકલૈઃ સદા ।

અસૌ ચા(ના)પહતઃ સાક્ષી વિમૃત્યુર્વિજરઃ સુરાઃ ॥ ૧૦ ॥

વિશોકો વિજિઘત્સોડપિપાસઃ સત્યાદિલક્ષણઃ ।

સત્યકામસ્તથા સત્યસહુલ્પશ્ચ સુરર્ષભાઃ ॥ ૧૧ ॥

યથા કર્મજિતા લોકાઃ ક્ષીયન્તે ભુવિ સત્તમાઃ ।

તથા પુણ્યજિતા લોકાઃ ક્ષીયન્તે હિ પરત્ર ચ ॥ ૧૨ ॥

થેડવિદિત્વા પરાત્માનં વ્રજન્તિ સકલાઃ ક્રિયાઃ ।

તેષાં સર્વેષુ લોકેષુ કામચારો ન વિદ્યતે ॥ ૧૩ ॥

ये विदित्वा परात्मानं प्रजन्तीव द्विधाः स्थिताः ।
 तेषां सर्वेषु लोकेषु कामयारस्तु विद्यते ॥ १४ ॥
 यथा छिरण्यं निखितं क्षेत्रज्ञानविवर्जिताः ।
 उपर्युपरि गच्छन्त्यो न विन्देयुः प्रजा धमाः ॥ १५ ॥
 तथा सुषुप्तौ गच्छन्तो ब्रह्मलोकं स्वयम्भ्रमम् ।
 न विन्दन्ति मडाभोडादडो मोडस्य वैभवम् ॥ १६ ॥
 अयं लृष्टि स्थितः साक्षी सर्वेषामविशेषतः ।
 तेनायं लृष्टयं प्रोक्तं शिवः संसारमोचकः ॥ १७ ॥
 य एवं वेद स स्वर्गं लोकमेति न संशयः ।
 अस्माच्छरीराद्दुत्थाय सुषुप्तौ यः सुरर्षभाः ॥ १८ ॥
 परं ज्योतिःस्वरूपं तं शिवं सम्पद्यते सुराः ।
 अभिनिष्पद्यते स्वेन रूपेणैव स्वभावतः ॥ १९ ॥
 अेष आत्मा न यैवान्यः सत्यमेव मयोदितम् ।
 अतदेवामृतं साक्षादभयं ब्रह्म डे सुराः ॥ २० ॥
 य आत्मा दडराकाशः स सेतुर्विधृतिः सुराः ।
 असम्भेदाय लोकानामेषामेतं मडेश्वरम् ॥ २१ ॥
 अडोरान्ने न तरतो न मृत्युर्न जराऽपि य ।
 न शोको नैव सुकृतं न दुष्कृतमपीश्वराः ॥ २२ ॥
 अतः सर्वे निवर्तन्ते पाप्मानः सुरपुङ्गवाः ।
 अेषोऽपडतपाप्मा छि ब्रह्मलोकः स्वयम्भ्रमः ॥ २३ ॥
 तस्माद्भै सेतुमेतं तु तीर्त्वाऽन्धः सन्सुरर्षभाः ।
 भवत्यनन्धो विद्धः सन्नविद्धस्तद्भदेव तु ॥ २४ ॥
 य अेषो दडराकाश इत्युक्तः परमेश्वरः ।
 स देडादिविशेषेभ्यः पृथग्भूतः सनातनः ॥ २५ ॥
 जाग्रत्स्वप्नसुषुप्ताभ्याऽवस्था या भाति देडिनाम् ।
 तस्या अपि मडादेवः साक्षी भिन्नः स्वयम्भ्रमः ॥ २६ ॥
 तस्मिन्नध्यस्तरूपेण सा विभाति न भाति य ॥ २७ ॥

સ્વદૃશ્યેન શરીરેણ સશરીરસ્ય સર્વદા ।
 પ્રિયાપ્રિયાભ્યાં સમ્બન્ધો ભવત્યેવ ન સંશયઃ ॥ ૨૮ ॥
 અશરીરં વાવ સન્તં વિદ્યથા ન પ્રિયાપ્રિયે ।
 સ્મૃશતઃ સત્યમેવોક્તં નાત્ર સન્દેહકારણમ્ ॥ ૨૯ ॥
 ય એષ દહરાકાશઃ સ એવ સુરપુડ્ગવાઃ ।
 નામરૂપસ્ય નિર્માતા તદેવ બ્રહ્મ શાશ્વતમ્ ॥ ૩૦ ॥
 અમૃતં ચ તદેવૈતત્સ આત્મા સર્વદેહિનામ્ ।
 તતો નાન્યત્પરં કિઞ્ચિન્નાપરં ચાસ્તિ કિઞ્ચન ॥ ૩૧ ॥
 સ એવ સર્વરૂપેણ વિભાતિ ન વિભાતિ ચ ।
 અહો રુદ્રસ્ય દેવસ્ય પૂર્ણતા કો નુ વેદ તામ્ ॥ ૩૨ ॥
 યથા મૃત્સ્યવિકારેષુ તત્તદ્રૂપેણ સંસ્થિતા ।
 તથા સર્વત્ર તત્સાક્ષી તત્તદ્રૂપેણ સંસ્થિતઃ ॥ ૩૩ ॥
 યથા વારિવિકારેષુ જલં તત્તત્સ્યરૂપતઃ ।
 તથા સર્વત્ર તત્સાક્ષી તત્તદ્રૂપેણ સંસ્થિતઃ ॥ ૩૪ ॥
 યથાઽગ્નિઃ સ્વવિકારેષુ તત્તદ્રૂપેણ સંસ્થિતઃ ।
 તથા સર્વત્ર તત્સાક્ષી તત્તદ્રૂપેણ સંસ્થિતઃ ॥ ૩૫ ॥
 યથા વા સ્વવિકારેષુ વાયુસ્તત્તત્સ્યરૂપતઃ ।
 તથા સર્વત્ર તત્સાક્ષી તત્તદ્રૂપેણ સંસ્થિતઃ ॥ ૩૬ ॥
 યથા વા સર્વગં વ્યોમ સ્વાકારાણૈવ સંસ્થિતમ્ ।
 તથા સર્વાત્મકઃ સાક્ષી સાક્ષિરૂપેણ સંસ્થિતઃ ॥ ૩૭ ॥
 ઘટાકાશાદિભેદેન વિભિન્નોઽપ્યવિભાગવાન્ ।
 આકાશસ્તદ્દદીશાનો વિભિન્નોઽપ્યવિભાગવાન્ ॥ ૩૮ ॥
 મહાદેવોઽવિભાગેન વિભાગેન ચ ભાસતે ।
 અન્યથા ચેન્મહાદેવો મહાદેવઃ કથં ભવેત્ ॥ ૩૯ ॥
 મહાદેવો મહાદેવ એવ નૈવામહાનયમ્ ।
 તથા સતિ મહાદેવ એવ સર્વં ન ચાપરમ્ ॥ ૪૦ ॥
 યેન કેનાપિ રૂપેણ યદ્દદ્ભાતિ ન ભાતિ ચ ।
 તેન તેનૈવ રૂપેણ શિવ એવાવભાસતે ॥ ૪૧ ॥

यथाभातेन रूपेण शिव एवेति या मतिः ।
सा शिवा परमा संविन्नापरा न हि संशयः ॥ ४२ ॥

अहमिति शिवसत्यधिद्धनः
स्फुरति सदा पृथगस्ति नैव वस्तु ।
छदमिति वपुषा य तेन बन्धनं
न हि मनुजस्य विमोचनं य किञ्चित् ॥ ४३ ॥

शिव छति सकलं यदा विभासते
न य मरणां जननं तदाऽस्ति किञ्चित् ।
छति दुदये वचनं मदीयमेत-
न्निशितमतिः सततं निधाय तिष्ठेत् ॥ ४४ ॥

परमशिवः परमेश्वरः प्रसन्नो
यद्दि विमला परमानुभूतिरेषा ।
न हि सकलैर्विमलैरुपायवृष्टै-
र्न य उरिणा न मया न यापरेण ॥ ४५ ॥

परमशिवः परमेश्वरः स्वतन्त्रो
यद्दि कुरुते मनुजस्य वेदनं हि तत् ।
परमपदं विमलं प्रयाति मर्त्यो
यद्दि कुरुते न शिवः प्रयाति बन्धम् ॥ ४६ ॥

दिनकरकिरणैर्हि शार्वरं तमो
निभिऽतरं ञटिति प्रणाशमेति ।
धनतरभवकारणान्तरं तमः
शिवदिनकृत्प्रभया न यापरेण ॥ ४७ ॥

उरिउमध्यपरे सुरासुराद्याः
परमशिवप्रभया तिरस्कृताश्च ।
रविकिरणैरभिलान्यडानि यद्भत्
परमशिवः स्वत एव बोधकारी ॥ ४८ ॥

शिवयरास्मरणेन पूजया य
स्वकतमसः परिमुच्यते हि जन्तुः ।
न हि मरणप्रभवप्रणाशहेतुः

शिवचरणस्मरणाद्दृतेऽस्ति किञ्चित् ॥ ४८ ॥

परमशिवः भलु नः समस्तछेतुः

परमशिवः भलु नः समस्तमेतत् ।

परमशिवः भलु नः स्वरूपभूतः

परमशिवः भलु नः प्रमाणाभूतः ॥ ५० ॥

परमशिवः सकलागमादिनिष्ठः

परमशिवः परमानुभूतिगम्यः ।

परमशिवः परमानुभूतिरूपः

परमशिवः परमानुभूतिदृष्टश्च ॥ ५१ ॥

परमशिवसमुद्भेऽहं हरिः सर्वदेवा

मनुजपशुमृगाद्याः शीकरा एव सत्यम् ।

विमलमतिभिरेवं वेदवेदान्तनिष्ठै-

र्द्धयकुलरनिष्ठं वेदितुं शक्यते हि ॥ ५२ ॥

मायाभलेनैव हरिं शिवेन

समानमाहुः पुरुषाधमाश्च ।

मोडेन केचिन्मम साम्यमाहु-

र्माया तु शैवी भलु द्रुस्तरेयम् ॥ ५३ ॥

अधोतो यदि याद्भानुसदृशस्तुल्यो हरिः शम्भुना

किम्पाडो यदि यन्नेन सदृशस्तुल्योऽहमीशेन च ।

अज्ञानं यदि वेदनेन सदृशं देवेन तुल्या जनाः

किं वक्ष्ये सुरपुङ्गवा अहमहो मोहस्य दृष्टोचितम् ॥ ५४ ॥

अतः शिवेनैव समस्तमेत-

द्भवत्यनन्तेन न चापरेण ।

शिवस्वभावेन शिवः समस्तं

शिवप्रभावेन जगद्धिचित्रम् ॥ ५५ ॥

तत्त्वदृक्सकलमद्भ्यं सदा

पश्यति स्म परिमोहितः पुमान् ।

कष्टशिष्टघटकुड्यरूपतः

कष्टमेव भलु तस्य वेदनम् ॥ ५६ ॥

ઇદં જગદિતિ સ્વતઃ સકલજન્તોઃ પ્રતીતિર્દૃઢા
 પરં જગદિતિ સ્ફુરત્યમલબોધસ્વભાવેન ચ ।
 ઇદં હિ પરિવેદનં વિમલચિત્તસ્ય પુંસઃ સદા
 ભવં તરતિ માનવઃ પરમબોધેન ચૈતેન હિ ॥ ૫૭ ॥

છન્દોગશ્રુતિમસ્તકે વિનિહિતં વિજ્ઞાનમેતન્મયા
 જન્તૂનામવિવેકિનામતિતરામજ્ઞાનવિધ્વસ્તયે ।
 કારુણ્યાદમરાધિપા અતિશુભબ્રહ્મામૃતાવામયે
 દેવાનામધિપાધિપસ્ય વચનાદુક્તં મહેશસ્ય ચ ॥ ૫૮ ॥

ઇતિ બ્રહ્મગીતાસૂપનિષત્સુ દહરોપાસનવિવરણં
 નામ ષષ્ઠોઽધ્યાયઃ ॥ ૬ ॥

॥ અથ સામમોઽધ્યાયઃ ॥

॥ વસ્તુસ્વરૂપવિચારઃ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।
 અસ્તિ તત્ત્વં પરં સાક્ષાદક્ષરં ક્ષરવસ્તુનામ્ ।
 અધિષ્ઠાનમનૌપમ્યમવાઙ્મનસગોચરમ્ ॥ ૧ ॥
 તસ્મિન્સુવિદિતે સર્વં વિજ્ઞાતં સ્થાદિદં સુરાઃ ।
 તદાત્મકત્વાત્સર્વસ્ય નાસ્ત્યેવ હિ ભિદા સ્વતઃ ॥ ૨ ॥
 દ્વે વિદ્યે વેદિતવ્યે હિ પરા ચૈવાપરાપિ ચ ।
 તત્રાપરા તુ વિદ્યૈષા ઋગ્વેદો યજુરેવ ચ ॥ ૩ ॥
 સામવેદસ્તથાઽથર્વવેદઃ શિક્ષા સુરર્ષભાઃ ।
 કલ્પો વ્યાકરણં ચૈવ નિરુક્તં છન્દ એવ ચ ।
 જ્યોતિષં ચ તથાઽનાત્મવિષયા અપિ બુદ્ધયઃ ॥ ૪ ॥
 અથૈષા પરવિદ્યા સા યયા તત્પરમક્ષરમ્ ।
 ગમ્યતે સુદૃઢં પ્રાજ્ઞૈઃ સાક્ષાચ્છમ્ભોઃ પ્રસાદિભિઃ ॥ ૫ ॥
 યત્તદ્દેશ્યમગ્રાહ્યમગોત્રં રૂપવર્જિતમ્ ।
 અચક્ષુઃ શ્રોત્રમત્યર્થં તદપાણિપદં સદા ॥ ૬ ॥
 નિત્યં વિભું સર્વગતં સુસૂક્ષ્મં ચ તદવ્યયમ્ ।

યદ્ભૂતયોનિં ધીમન્તઃ પરિપશ્યન્તિ ચાત્મના ॥ ૭ ॥

યથોર્ણનાભિઃ સુજતે ગૃહ્ણતે ચ સુરર્ષભાઃ ।

યથા પૃથ્વીમોષધયઃ સમ્ભવન્તિ યથા સતઃ ॥ ૮ ॥

પુરુષાત્કેશલોમાનિ તથા ચૈવાક્ષરાત્સુરાઃ ।

વિશ્વં સમ્ભવતીહૈવ તત્સર્વં સ્વપનોપમમ્ ॥ ૯ ॥

તપસા ચીયતે બ્રહ્મ તદન્નમભિજાયતે ।

અન્નાત્પ્રાણો મનઃ સત્યં લોકાઃ કર્મસુ ચામૃતમ્ ॥ ૧૦ ॥

યઃ સર્વજ્ઞઃ સર્વવિદ્યો યસ્ય જ્ઞાનમયં તપઃ ॥ ૧૧ ॥

તસ્માદેતત્સુરા બ્રહ્મ નામરૂપાન્નપૂર્વકમ્ ।

જાયતે સત્યવત્સ્વપ્નપ્રપગ્ચોપમમેવ તત્ ॥ ૧૨ ॥

તદેતદક્ષરં સત્યં તદ્વિજ્ઞાય વિમુચ્યતે ।

કર્મણા નાસ્તિ તત્પ્રાપ્તિઃ સંસારસ્ય વિનાશનમ્ ।

પ્લવા હ્યેતે સુરા યજ્ઞા અદૃઢાશ્ચ ન સંશયઃ ॥ ૧૩ ॥

એભિરેવ પરં શ્રેય ઇતિ જાનન્તિ ચે જનાઃ ।

તે મૂઢા અનિશં મૃત્યું જરાં ચૈવાપિયન્તિ હિ ॥ ૧૪ ॥

કર્મનિષ્ઠાઃ સ્વયં ધીરા મત્યાઃ પણ્ડિતમાનિનઃ ॥ ૧૫ ॥

મૂઢા એવ ન વિદ્વાંસસ્તેષાં નાસ્તિ પરા ગતિઃ ।

અન્યેનૈવ યથા ચાન્ધા નીચમાનાઃ સુદારુણો ॥ ૧૬ ॥

અન્યકૂપે પતન્ત્યેવ તથા કર્મરતા જનાઃ ।

કર્મનિષ્ઠા સ્વયં સર્વે કૃતાર્થા ઇતિ મોહિતાઃ ॥ ૧૭ ॥

અભિમન્યન્તિ તે કર્મક્ષયે વશ્યં પતન્તિ હિ ।

વિના નાસ્તિ પરં જ્ઞાનં તેષાં કૈવલ્યમુત્તમમ્ ॥ ૧૮ ॥

ઇષ્ટાપૂર્ત્વં મન્યમાના વરિષ્ઠમિતિ ચે જનાઃ ।

તે મૂઢાઃ પરમં શ્રેયો નૈવ યાન્તિ ન સંશયઃ ॥ ૧૯ ॥

અનેકજન્મસંસિદ્ધઃ શ્રૌતસ્માર્તપરાયણઃ ।

અનિત્યમિતિ વિજ્ઞાય જગદ્વૈરાગ્યમાપ્નુયાત્ ॥ ૨૦ ॥

જ્ઞાનાદેવ હિ સંસારવિનાશો નૈવ કર્મણા ।

धृति ज्ञात्वा शिवज्ञानसिद्ध्यर्थं पुनरास्तिकाः ॥ २१ ॥

श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठं यं गुरुं गच्छेत्प्रियेण य ।

गुरुस्तस्मै परां विद्यां दद्याद्य सुरपुङ्गवाः ॥ २२ ॥

विष्कुविङ्गा यथा यात्रेः सुदीप्ताप्रभवन्ति य ।

अपियन्ति तथा भावा अक्षरे शिवसङ्गडे ॥ २३ ॥

दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः सबाह्याभ्यन्तरो ह्यजः ।

अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रो मायाया जुवतः परः ॥ २४ ॥

येतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि य ।

भं वायुज्योतिरापश्च भूमिर्विश्वस्य धारिणी ॥ २५ ॥

अग्निर्भूर्धा यक्षुषी यन्द्रसूर्यौ

दृशः श्रोत्रे वाग्विवृताश्च वेदाः ।

वायुः प्राणो हृदयं विश्वमस्य

पद्भ्यां भूमिः शङ्करोऽयं छि सत्यः ॥ २६ ॥

तस्मादग्निः समिधो यस्य सूर्यः

सोमाद्भृष्टिशौषधयः पृथिव्याम् ।

पुमान् रेतः सिञ्चति योषितायां

बह्वीः प्रजा बहुधा सम्प्रसूताः ॥ २७ ॥

तस्माद्दृयः साम यज्ञेषि दीक्षा

यज्ञाश्च सर्वे कृतवो दक्षिणाश्च ।

संवत्सरो यजमानश्च लोकः

सोमो यत्र पवते यत्र सूर्यः ॥ २८ ॥

तस्माद्देवा बहुधा सम्प्रसूताः

साध्या मर्त्याः पशवः पक्षिणाश्च ।

प्राणापानौ ग्रीडियवौ तपश्च

श्रद्धा सत्यं ब्रह्मचर्यं विधिश्च ॥ २९ ॥

तस्मात्प्राणा अर्चिषः सप्त लोमाः

सुरश्रेष्ठाः समिधः सप्त यैव ।

लोकः सर्वे योद्भवन्त्याशु पूर्वं

यथा तद्भवत्प्रतुल्यं तथाऽपि ॥ ३० ॥

अतः समुद्रा गिरयश्च नद्य-

स्तथा सर्वा ओषधयो रसाश्च ।

सर्वस्यात्मा सर्वसाक्षी परात्मा

नित्यानन्दोऽयं पुराणः सुपूर्णाः ॥ ३१ ॥

एतं सकलमास्तिकाः पुरुष एव नैवापरं

न किञ्चिदपरं ततः सकलमस्ति सत्यं छि तत् ।

एतं छि मम वेदनं मुनिगणस्य शम्भोर्दरे-

र्न कश्चिदपि संशयः श्रुतिमतस्य युक्तः भवतु ॥ ३२ ॥

अहो विषयमायथा मरणापूर्वदुःखोदधौ

पतन्ति मनुजा अमी परशिवस्य विधां विना ।

तरन्ति जननार्णवं परशिवस्य विधाबला-

दितं तु शिववेदनं शिवपदस्य देवाबलात् ॥ ३३ ॥

गुहायां निहितं साक्षादक्षरं वेद येत्ररः ।

छित्त्वाऽविधामहाग्रन्थिं शिवं गच्छेत्सनातनम् ॥ ३४ ॥

तदेतदक्षरं ब्रह्म स प्राणस्तदु वाऽमनः ।

तदेतदमृतं सत्यं तद्धृद्यं मनीषिभिः ॥ ३५ ॥

धनुस्तारं शरो ज्यात्मा ब्रह्म तल्लक्ष्यमुच्यते ।

अप्रमत्तेन वेद्यं शरवत्तन्मयो भवेत् ॥ ३६ ॥

लक्ष्यं सर्वगतं यैव शरोऽयं सर्वतोभुजः ।

वेद्वा सर्वगतश्चैव विद्मं लक्ष्यं न संशयः ॥ ३७ ॥

आत्मानमरणिं कृत्वा प्राणं योत्तरारणिम् ।

ध्याननिर्मथनाभ्यासाद्देव पश्येन्निरगूढवत् ॥ ३८ ॥

धौरन्तरिक्षं भूमिश्च मनः प्राणः सुरोत्तमाः ।

यस्मिन्नोतं तमेवैकं विधात्प्राणः समाहितः ॥ ३९ ॥

ब्रह्मैकविषयां वाचं वदेत्सततमास्तिकाः ।

अन्या वाचस्त्यजेदेष सेतुरेवामृतस्य य ॥ ४० ॥

यः सर्वज्ञः सर्वविधो यस्यैष मणिमा भुवि ।

दिव्ये ब्रह्मपुरे व्योम्नि शिवः साक्षात्प्रतिष्ठितः ॥ ४१ ॥

मनोमयः प्राणशरीरनेता

प्रतिष्ठितः सर्वदृष्टम्बुजान्तः ।

तद्विज्ञानेन परिमुच्यन्ति धीरा

यद्भाति यानन्दवपुः स्वभावात् ॥ ४२ ॥

भिद्यते दृष्टयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते यास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ॥ ४३ ॥

हिरण्ये परे कोशे विरजं अङ्ग निष्कलम् ।

तच्छुभ्रं ज्योतिषां ज्योतिस्तद्यदात्मविद्यो विदुः ॥ ४४ ॥

न तत्र सूर्यश्चन्द्रश्च तारका विद्युतोऽनलः ।

विभान्ति शङ्करे साक्षात्स्वयम्भाने चिदात्मके ॥ ४५ ॥

तमेव सकलं भान्तमनुभाति स्वभावतः ।

तस्य भासा सर्वमिदं विभाति तत श्रेव हि ॥ ४६ ॥

न तत्र यन्द्रार्कवपुः प्रकाशते

न वान्ति वाताः सकलाश्च देवताः ।

स शेष देवः कृतभूतभावनः

स्वयं विशुद्धो विरजः प्रकाशते ॥ ४७ ॥

अङ्गमैवेदममृतं तत्पुरस्ता-

दृङ्गमानन्तं परमं यैव पश्चात् ।

अङ्गमानन्तं परमं दक्षिणे च

अङ्गमानन्तं परमं चोत्तरे च ॥ ४८ ॥

द्वौ सुपर्णौ शरीरेऽस्मिन्

शुवेशाभ्यौ सः स्थितौ ।

तयोर्ज्वः क्वलं भुङ्क्ते

कर्माणो न मलेश्वरः ॥ ४९ ॥

केवलं साक्षिर्गुणैः विना भोगं मलेश्वरः ।

प्रकाशते स्वयम्भेदः कल्पितो मायया तयोः ॥ ५० ॥

यथाकाशो घटाकाशमलाकाशमभेदतः ।

कल्पितः परशिञ्जिवः शिवर्गुणैः कल्पितः ॥ ५१ ॥

तत्त्वतश्चिञ्जिवः साक्षाच्चिञ्जिवश्च ततः सदा ।

चिच्छिदाकारतोऽभिन्ना न भिन्न चित्त्वडानितः ॥ ५२ ॥

चितश्चिन्न चिदाकाराद्भिद्यते जडरूपतः ।

भिद्यते येज्जडे भेदश्चिद्रेका सर्वदा भ्रु ॥ ५३ ॥

तर्कतश्च प्रमाणाख्य चिदेकत्वे व्यवस्थिते ।

अपि पापवतां पुंसां विपरीता मतिर्भवेत् ॥ ५४ ॥

श्रौतस्मार्तसमाचारैर्विशुद्धस्य मडात्मनः ।

प्रसादादेव रुद्रस्य चिदेकत्वे मतिर्भवेत् ॥ ५५ ॥

चिदेकत्वपरिज्ञानान्न शोचति न मुष्यति ।

अद्वैतं परमानन्दं शिवं याति तु केवलम् ॥ ५६ ॥

शिवस्थाने शरीरेऽस्मिन्स्थितोऽपि स्वात्ममायया ।

दुःखादिसागरे मग्नो मुख्यमानश्च शोचति ॥ ५७ ॥

स्वस्मादन्यतया भातमीशं स्वेनैव सेवितम् ।

अधिष्ठानं समस्तस्य जगतः सत्यचिद्धनम् ॥ ५८ ॥

अहमस्मीति निश्चित्य वीतशोको भवत्ययम् ।

अस्य चिन्मात्ररूपस्य स्वस्य सर्वस्य साक्षिणः ॥ ५९ ॥

महिमानं यदा वेद परमाद्वैतलक्षणम् ।

तदैव विद्यया साक्षाद्गीतशोको भवत्ययम् ॥ ६० ॥

ब्रह्मयोनिं सदा पूर्णं रुद्रमवर्णं मधेश्वरम् ।

अपश्यन्नेव पश्यन्तं कर्तृत्वेन प्रकाशितम् ॥ ६१ ॥

अनेककोटिभिः कल्पैरर्जितैः पुण्यकर्मभिः ।

तर्कतश्च प्रमाणाख्य प्रसादात्परमेश्वरात् ॥ ६२ ॥

पश्यति श्रद्धया यापि यदा विद्वांसुरर्षभाः ।

पुण्यपापे विधूयायमसक्तः सर्वल्लेतुभिः ॥ ६३ ॥

सर्वाकारतया साम्यं परमाद्वैतलक्षणम् ।

उपैति नात्र सन्देहः कर्तव्यश्च मनीषिभिः ॥ ६४ ॥

चिन्मात्रं हि सदा रूपमुभयोः शिवञ्चययोः ।

तथा सति कथं साम्यं चिन्मात्रे भेदवर्जिते ॥ ६५ ॥

उपाधियुक्तरूपे तु तयोः साम्यं भवेद्यदि ।
 तदाऽपि नैव साम्यं स्याज्जुवस्य परमात्मनः ॥ ६६ ॥
 मडाकाशसमत्वं तु घटाकाशस्य सर्वथा ।
 यथा नास्ति तथा साम्यं न जुवस्य शिवेन तु ॥ ६७ ॥
 अस्तु वा साम्यमीशेन जुवस्यास्य तदाऽपि तु ।
 कर्मणा विद्यया वा तत्साम्यं सिध्यति नान्यथा ॥ ६८ ॥
 कर्मणा चेद्विनाशः स्यात्कर्मसाध्यं हि नश्वरम् ।
 विद्ययैव तु येत्साम्यं पुरस्तादेव यास्ति हि ॥ ६९ ॥
 पुरस्तादेव सिद्धस्य बोधकं भवु वेदनम् ।
 अभूतार्थस्य योत्पत्तिं न करोति कदाचन ॥ ७० ॥
 तत्रैवं सति साम्यं तु तयोः सर्वात्मनैव तु ।
 पुरस्तादेव यास्त्येव तदाऽपि शिवजुवयोः ॥ ७१ ॥
 पुरस्तादेव कैवल्यं लक्षणैकत्वतोऽस्ति य ।
 तथा सति शिवो भिन्नो विद्ययाऽभिन्नवत्स्थितः ॥ ७२ ॥
 विद्यया तद्विनाशेन स्वसाम्यं याति नान्यथा ।
 अतः साम्यं तयोः साक्षादैक्यमेव न येतरत् ॥ ७३ ॥
 अेवं जुवः स्वकं रूपं शिवं पश्यति येदृढम् ।
 स्वात्मन्येव रतिं क्रीडामन्यथ्य कुरुते सदा ॥ ७४ ॥
 अलिश्रेष्ठा य मय्येव शिवे सत्यसुभात्मके ।
 षति जानाति सर्वं तु स्वात्मनैव हि भासते ॥ ७५ ॥
 स्वात्मनैव स्वयं सर्वं यदा पश्यति निर्भयः ।
 तदा मुक्तो न मुक्तश्च अद्भ्यस्य हि विमुक्तता ॥ ७६ ॥
 अेवं रूपा परा विद्या सत्येन तपसाऽपि य ।
 ब्रह्मयथाद्विभिर्धर्मैर्लभ्या वेदोक्तवर्त्मना ॥ ७७ ॥
 शरीरेऽन्तः स्वयञ्ज्योतिःस्वरूपं स्वकमैश्वरम् ।
 क्षीणदोषाः प्रपश्यन्ति नेतरे माययाऽऽवृताः ॥ ७८ ॥
 अेवं रूपपरिज्ञानं यस्यास्ति परयोगिनः ।
 कुत्रचिद्गमनं नास्ति तस्य सम्पूर्णरूपिणः ॥ ७९ ॥

आकाशमेकं सम्पूर्णं कुत्रचिन्नैव गच्छति ।
तद्भ्रत्स्वात्मविभुत्वज्ञः कुत्रचिन्नैव गच्छति ॥ ८० ॥

न यक्षुषा गृह्यते नापि वाया
नान्यैर्देवैस्तपसा कर्मणा वा ।
ज्ञानप्रसादेन विशुद्धसत्त्वः
स निष्कलं पश्यति रुपमैशम् ॥ ८१ ॥

ध्यानेन परमेशस्य साम्बमूर्तिधरस्य य ।
स्वनिष्कलपरिज्ञानं जायते नान्यउेतुना ॥ ८२ ॥

अेष आत्मा सुसूक्ष्मोऽपि वेदितव्योऽत्रयथा धिया ।
पञ्चधा सन्निविष्टोऽसुर्यस्मिन्सर्वाश्रये सुराः ॥ ८३ ॥

संविभाति स्वचित्तेन यं यं लोकं विशुद्धधीः ।
सदा कामयते यांश्च तज्जयत्यपिलं ततः ॥ ८४ ॥

तस्मादात्मविदं साक्षादीश्वरं भवतारकम् ।
अर्ययेद्भूतिकामस्तु स्वशरीरेण यार्थतः ॥ ८५ ॥

नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो
न मेधया न बहुना श्रुतेन ।
यमेवैष वृणुते तेन लभ्य-
स्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनुं स्वाम् ॥ ८६ ॥

नायमात्मा बलहीनेन लभ्यः
प्रमादतस्तपसो नान्यलिङ्गात् ।
अेतैर्यत्नं यः करोत्येव धीमां-
स्तस्यात्माऽयं विशते ब्रह्म धाम ॥ ८७ ॥

सम्प्राप्यैनभूषयो ज्ञानतृप्ताः
कृतात्मानो वीतशोकाः प्रशान्ताः ।
ते सर्वगं सर्वशः प्राप्य धीरा
युक्तात्मानः सर्वमेवाविशन्ति ॥ ८८ ॥

वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः
सन्ध्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः ।

ते ब्रह्मलोके तु परान्तकाले

परामृतात्परिमुख्यन्ति सर्वे ॥ ८९ ॥

गताः कलाः पञ्चदश प्रतिष्ठा

देवाश्च सर्वे प्रतिदेवताश्च ।

कर्माणि विज्ञानमयश्च आत्मा

परेऽव्यये सर्वे ओकीभवन्ति ॥ ९० ॥

यथा नद्यः स्थन्दमानाः समुद्रे

अस्तं यान्ति नामरूपे विहाय ।

तथा विद्वान्नामरूपाद्रिमुक्तः

परात्परं पुरुषं ब्रह्म याति ॥ ९१ ॥

स यो ऽ वै तत्परमं ब्रह्म वेद सुरर्षभाः ।

ब्रह्मैव भवति ज्ञानान्नास्ति संशयकारणम् ॥ ९२ ॥

सुनिश्चितं परं ब्रह्म वेद येत्स्वानुभूतितः ।

कुले भवति नाब्रह्मवित्तस्य सुरपुङ्गवाः ॥ ९३ ॥

शोकं तरति पाप्मानं गुडाग्रन्थिर्विनश्यति ।

अमृतो भवति प्राज्ञः सत्यमेव मयोदितम् ॥ ९४ ॥

सर्वमुक्तमतिशोभनं मया

शोकमोहपटलस्य भेदकम् ।

आशु सत्यसुभोधवस्तुदं

वेदमाननिरतस्य भासते ॥ ९५ ॥

एति ब्रह्मगीतासूपनिषत्सु वस्तुस्वरूपवियारो

नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

॥ अथ अष्टमोऽध्यायः ॥

॥ डैवव्योपनिषद्विवरणे तत्त्ववेदनविधिः ॥

ब्रह्मोवाच -

अस्ति तत्त्वं परं साक्षाच्छिवरूद्रादिसंज्ञितम् ।

तदवश्यं मलायासाद्वेदितव्यं मनीषिभिः ॥ १ ॥

तद्विद्या यतिभिः सेव्या निगूढातीव शोभना ।
 अथिरात्सर्वपापघ्नी परब्रह्मप्रदा नृणाम् ॥ २ ॥
 श्रद्धया परया (य मडा) भक्त्या ध्यानेन य सुरोत्तमाः ।
 योगेन य परा विद्या लभ्या सा नैव कर्मणा ।
 न प्रजाभिर्न चार्थेन त्यागेनैषां सुरर्षभाः ॥ ३ ॥
 ये वेदान्तमडावाङ्मयश्रवणोत्पन्नविद्यया ।
 सुनिश्चितार्था यतयो विशुद्धलृट्टया भृशम् ॥ ४ ॥
 ब्रह्मदृश्ये शरीरेऽस्मिन्नन्तकाले परस्य तु ।
 अज्ञानाप्यस्य ते सर्वे मुख्यन्ति छि परामृतात् ॥ ५ ॥
 अतो विद्याऽऽसिद्धिर्धर्म्यं मुमुक्षुर्मतिमत्तमः ॥ ६ ॥
 विविक्तं देशमाश्रित्य सुभासीनो मडाशुचिः ।
 समग्रीवशिरःकायः सितभस्मावगुण्ठितः ॥ ७ ॥
 छन्द्रेयाणि समस्तानि निरुध्य सुरपुङ्गवाः ।
 प्रणम्य स्वगुरुं भक्त्या विचिन्त्य लृट्टयाम्बुजम् ॥ ८ ॥
 विशुद्धं विरजं तस्य मध्ये विशदमीश्वरम् ।
 अनन्तं शुद्धमव्यक्तमचिन्त्यं सर्वजन्तुभिः ॥ ९ ॥
 शिवं प्रशान्तममृतं वेद्योनिं सुरर्षभाः ।
 आदिमध्यान्तनिर्मुक्तमेकं साक्षाद्विभुं तथा ॥ १० ॥
 अरूपं सख्यिदानन्दमद्भुतं परमेश्वरं ।
 उमासहायमोमर्थं प्रभुं साक्षात्त्रिलोचनम् ।
 नीलकण्ठं प्रशा(भा)न्तस्तं(स्थं) ध्यायेन्नित्यमतन्द्रितः ॥ ११ ॥
 अेवं ध्यानपरः साक्षान्मुनिर्ब्रह्मात्मविद्यया ॥ १२ ॥
 भूतयोनिं समस्तस्य साक्षिणं तमसः परम् ।
 गच्छत्येव न सन्धेः सत्यमुक्तं मया सुराः ॥ १३ ॥
 योऽयं ध्येयश्च विज्ञेयः शिवः संसारमोयकः ।
 स ब्रह्मा स शिवः सेन्द्रः सोऽक्षरः परमः स्वराट् ॥ १४ ॥
 स अेव विष्णुः स प्राणः स कालोऽग्निः स यन्द्रमाः ।
 स अेव सर्वं यद्भूतं यच्च भव्यं समासतः ॥ १५ ॥

स एव विधाविधा य न ततोऽन्यत्तु किञ्चन ।
ज्ञात्वा तं मृत्युमत्येति नान्यः पन्था विमुक्तये ॥ १६ ॥
सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि यात्मनि ।
सम्पश्यन्ब्रह्म परमं याति नान्येन उेतुना ॥ १७ ॥
आत्मानमरणिं कृत्वा प्राणवं चोत्तरारणिम् ।
ध्याननिर्भयनादेव पा(शा)पान्दलति पण्डितः ॥ १८ ॥
स एव भगवानीशो माययैवात्मभूतया ।
मुह्यमान एव स्थित्वा स्वस्वातन्त्र्यभवेन तु ॥ १९ ॥
शरीरमिदमास्थाय करोति सकलं पुनः ।
जाग्रत्संज्ञामिदं धाम प्रकल्प्य स्वीयमायया ॥ २० ॥
राजपुत्रादिवत्तस्मिन्कीडया केवलं उरः ।
अन्नपानादिभिः स्त्रीभिस्तृप्तिमेति सुरर्षभाः ॥ २१ ॥
स्वप्रकाले तथा शम्भुश्रुवत्त्वेन प्रकाशितः ।
सुभद्रुःप्रादिकान्भोगान्भुङ्क्ते स्वेनैव निर्मितान् ॥ २२ ॥
सुषुप्तिकाले सकले विलीने तमसाऽऽवृतः ।
स्वस्वरूपमडानन्दं भुङ्क्ते विश्व(दृश्य)विवर्जितः ॥ २३ ॥
पुनः पूर्वक्रियायोगाज्जुवत्त्वेन प्रकाशितः ।
जाग्रत्संज्ञामिदं धाम याति स्वप्नमथापि वा ॥ २४ ॥
पुरत्रयमिदं पुंसो भोगायैव विनिर्मितम् ।
भोगश्चास्य सदा कीडा न दुःखाय कदाचन ॥ २५ ॥
विश्वाधिको मडानन्दः स्वतन्त्रो निरुपद्रवः ।
असक्तः सर्वदोषैश्च कथं दुःखी भवेद्दुरः ॥ २६ ॥
स न जुवः शिवादन्यो यो भुङ्क्ते कर्मणां क्लमम् ।
भेदाभावाच्चित्तश्चेत्यं न कर्मफलमर्हति ॥ २७ ॥
अतः सर्वजगत्साक्षी सिद्रूपः परमेश्वरः ।
अद्वितीयो मडानन्दः कीडया भोगमर्हति ॥ २८ ॥
धामत्रयमिदं शम्भोर्न दुःखाय कदाचन ।

ક્રીડારામતથા ભાતિ ન ચોઘોર્હો મહેશ્વરઃ ॥ ૨૯ ॥

ઇદં ધામત્રયં શમ્ભોર્વિભેદેન ન વિદ્યતે ।

શમ્ભુરેવ તથા ભાતિ ન હ્યન્યત્પરમેશ્વરાત્ ॥ ૩૦ ॥

જાગ્રત્સ્વપ્નસુષુપ્ત્યાપ્યાવસ્થારૂપેણ ભાતિ યઃ ।

સ વિશ્વતૈજસપ્રાણસમાખ્યાઃ ક્રમશો ભવેત્ ॥ ૩૧ ॥

વિશ્વો હિ સ્થૂલભુક્ટનિત્યં તૈજસઃ પ્રવિવિક્તભુક્ટ ।

પ્રાણસ્વાનન્દભુક્ટસાક્ષી કેવલઃ સુખલક્ષણઃ ॥ ૩૨ ॥

ત્રિષુ ધામસુ યદ્ભોગ્યં ભોક્તા યશ્ચ પ્રકીર્તિતઃ ।

ઉભયં બ્રહ્મ યો વેદ સ ભુગ્જાનો ન લિપ્યતે ॥ ૩૩ ॥

અશ્વમેધસહસ્રાણિ બ્રહ્મહત્યાશતાનિ ચ ।

કુર્વન્નપિ ન લિપ્યેત યદૈકત્વં પ્રપશ્યતિ ॥ ૩૪ ॥

જીવરૂપ ઇવ સ્થિત્વા યઃ ક્રીડતિ પુરત્રયે ।

સ ન જીવઃ સદા શમ્ભુઃ સત્યમેવ ન સંશયઃ ॥ ૩૫ ॥

તતસ્તુ જાતં સકલં વિચિત્રં સત્યવત્સુરાઃ ।

સ સત્યોડસત્યસાક્ષિત્વાત્સાક્ષિત્વાચ્ચિત્સુખં તથા ॥ ૩૬ ॥

પ્રેમાસ્પદત્વાદદ્વૈતો ભેદાભાવાત્સુરર્ષભાઃ ।

તસ્મિન્નૈવ લયં યાતિ પુરત્રયમિદં તતઃ ॥ ૩૭ ॥

ન જીવો જીવવદ્ભાતિ સાક્ષાદ્બ્રહ્મૈવ કેવલમ્ ।

અજ્ઞાનાજીવરૂપેણ ભાસતે ન સ્વભાવતઃ ॥ ૩૮ ॥

બ્રહ્મણો જાયતે પ્રાણો મનઃ સર્વેન્દ્રિયાણિ ચ ।

ખં વાયુજ્યોતિરાપશ્ચ ભૂમિર્વિશ્વસ્ય ધારિણી ॥ ૩૯ ॥

યત્પરં બ્રહ્મ સર્વાત્મા વિશ્વસ્યાયતનં મહત્ ।

સૂક્ષ્માત્સૂક્ષ્મતમં નિત્યં તત્ત્વંશબ્દાર્થ એવ હિ ॥ ૪૦ ॥

યસ્ત્વંશબ્દસ્ય લક્ષ્યાર્થઃ સ તચ્છબ્દાર્થ એવ હિ ।

તત્ત્વંશબ્દૈ સ્વતઃસિદ્ધે ચિન્માત્રે પર્યવસ્યતઃ ॥ ૪૧ ॥

યઃ પદદ્વયલક્ષ્યાર્થસ્તસ્મિન્ભેદઃ પ્રકલ્પિતઃ ।

માયાવિદ્યાત્મકોપાધિભેદૈનૈવ ન વસ્તુતઃ ॥ ૪૨ ॥

स्वतःसिद्धैकताज्ञानं व्युदस्य श्रुतिरादरात् ।
 स्वभावसिद्धमेकत्वं बोधयत्यधिकारिणः ॥ ४३ ॥
 जात्रस्वप्नसुषुभ्यादिप्रपञ्चत्वेन भाति यत् ।
 तद्ब्रह्मात्ममिति ज्ञात्वा सर्वबन्धैः प्रमुच्यते ॥ ४४ ॥
 यस्तु ब्रह्म विजानाति स्वात्मना सुदृढं नरः ।
 तस्य स्वानुभवस्त्वेवं स्वभावादनुवर्तते ॥ ४५ ॥
 त्रिषु धामसु यद्भोग्यं लोक्ता भोगश्च यस्तथा ।
 तेभ्यो विलक्षाणः साक्षी चिन्मात्रोऽलं सदाशिवः ॥ ४६ ॥
 मय्येव सकलं जातं मयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ।
 मयि सर्वं लयं याति तद्ब्रह्माद्भयमस्म्यहम् ॥ ४७ ॥
 अणोरणीयानलमेव तद्ब्र-
 न्मलानलं विश्रमलं विशुद्धः ।
 पुरातनोऽलं पुरुषोऽलमीशो
 लिरण्मथोऽलं शिवरूपमस्मि ॥ ४८ ॥
 अपाणिपादोऽलमचिन्त्यशक्तिः
 पश्याम्ययक्षुश्च शृणोम्यकर्णः ।
 अलं विजानामि विविक्तरूपो
 न यास्ति वेत्ता मम चित्सदाऽलम् ॥ ४९ ॥
 वेदैरनेकैरलमेव वेद्यो
 वेदान्तकृद्वेदविदेव याहम् ।
 न पुण्यपापे मम नास्ति नाशो
 न जन्म देहेन्द्रियबुद्ध्यश्च ॥ ५० ॥
 न भूमिशपो मम नैव वह्नि-
 र्नयानिलो मेऽस्ति न याम्बरं च ।
 सदाऽलमेवाहमिति स्फुरामि
 स्वभावतश्चेदमिति स्फुरामि ॥ ५१ ॥
 अभातरूपेण तथैव सर्वदा
 विभातरूपेण च भानरूपतः ।
 अभानरूपेण च सर्वरूपतः

સ્કુરામિ દેવોડહમતઃ પુરાતનઃ ॥ ૫૨ ॥

એવં વિદિત્વા પરમાત્મરૂપં

ગુહાશયં નિષ્કલમદ્વિતીયમ્ ।

સમસ્તભાનં સદસદ્વિહીનં

પ્રયાતિ શુદ્ધં પરમાત્મરૂપમ્ ॥ ૫૩ ॥

અતશ્ચ વેદાન્તવયોભિરજ્જસા

મુમુક્ષુભિર્નિત્યમશેષનાયકઃ ।

ગુરૂપદેશેન ચ તર્કતસ્તથા

વિચિન્તનીયશ્ચ વિશેષતઃ શિવઃ ॥ ૫૪ ॥

કૈવલ્યોપનિષત્પરા પરકૃપાયુક્તા યદુચ્ચૈર્મુદા

પ્રોવાચ પ્રતિતૌજસૈરપિ હરિબ્રહ્માદિભિશ્ચાદૃતમ્ ।

હે દેવા અહમુક્તવાનતિશુભબ્રહ્માપરોક્ષાય ત-

ત્સર્વેષામધિકારિણાં મતમિદં વિત્તાતિભક્ત્યા સહ ॥ ૫૫ ॥

ઇતિ બ્રહ્મગીતાસૂપનિષત્સુ કૈવલ્યોપનિષદ્વિવરણે

તત્તવવેદનવિધિર્નામાષ્ટમોઽધ્યાયઃ ॥ ૮ ॥

॥ અથ નવમોઽધ્યાયઃ ॥

॥ બૃહાદારણ્યકોપનિષદ્વ્યાખ્યાનમ્ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

પ્રત્યગ્રૂપઃ શિવઃ સાક્ષાત્પરાનન્દસ્વલક્ષણઃ ।

પરપ્રેમાસ્પદત્વેન પ્રતીતત્વાત્સુરર્ષભાઃ ।

પરપ્રેમાસ્પદાનન્દઃ સુરા આનન્દ એવ હિ ॥ ૧ ॥

પ્રિયો ભવતિ ભાર્યાયાઃ પતિઃ સોઽયં સુરર્ષભાઃ ॥ ૨ ॥

પતિર્ન પત્યુઃ કામાય પ્રિયો ભવતિ સર્વથા ।

હિં ત્વાત્મનસ્તુ કામાય તતઃ પ્રિયતમઃ સ્વયમ્ ॥ ૩ ॥

જાયાયાસ્તુ ન કામાય ન હિ જાયા પ્રિયા મતા ।

હિં ત્વાત્મનસ્તુ કામાય તતઃ પ્રિયતમઃ સ્વયમ્ ॥ ૪ ॥

પુત્રાણાં તુ ન કામાય પ્રિયાઃ પુત્રા ભવન્તિ ચ ।

किं त्वात्मनस्तु कामाय ततः प्रियतमः स्वयम् ॥ ५ ॥
 ब्रह्मणस्त्वेव कामाय न ब्रह्म भवति प्रियम् ।
 किं त्वात्मनस्तु कामाय ततः प्रियतमः स्वयम् ॥ ६ ॥
 क्षत्रस्यैव तु कामाय न क्षत्रं भवति प्रियम् ।
 किं त्वात्मनस्तु कामाय ततः प्रियतमः स्वयम् ॥ ७ ॥
 वित्तस्यैव तु कामाय न वित्तं भवति प्रियम् ।
 किं त्वात्मनस्तु कामाय ततः प्रियतमः स्वयम् ॥ ८ ॥
 लोकानामेव कामाय न भवन्ति प्रियाश्च ते ।
 किं त्वात्मनस्तु कामाय ततः प्रियतमः स्वयम् ॥ ९ ॥
 देवानामपि कामाय प्रिया देवा भवन्ति न ।
 किं त्वात्मनस्तु कामाय ततः प्रियतमः स्वयम् ॥ १० ॥
 वेदानामेव कामाय प्रिया वेदा भवन्ति न ।
 किं त्वात्मनस्तु कामाय ततः प्रियतमः स्वयम् ॥ ११ ॥
 भूतान्यपि च भूतानां कामाय न भवन्ति च ।
 किं त्वात्मनस्तु कामाय ततः प्रियतमः स्वयम् ॥ १२ ॥
 सर्वस्यैव तु कामाय न सर्वं भवति प्रियम् ।
 किं त्वात्मनस्तु कामाय ततः प्रियतमः स्वयम् ॥ १३ ॥
 अतः प्रियतमो ह्यात्मा सुभवत्सुभलक्षणः ।
 सुभाभिलाषिभिः सोऽयं त्यक्त्वा कर्माणि सादरम् ॥ १४ ॥
 द्रष्टव्यस्तु सुरा नित्यं श्रोतव्यश्च तथैव च ।
 मन्तव्यश्च विचिन्त्यश्च सर्वं तद्दर्शनादिभिः ॥ १५ ॥
 द्युभराशेर्विनाशाय परमाद्वैतविद्भवेत् ॥ १६ ॥
 परमाद्वैतविज्ञानात्संसारः प्रविणशयति ।
 स्वतःसिद्धाद्भयानन्दः स्वयमेव विभाति च ॥ १७ ॥
 परादातं सुरा ब्रह्म स्वतोऽन्यद्ब्रह्म वेद यः ।
 तथा परादात्क्षत्रं तं लोका अपि तथैव च ॥ १८ ॥
 देवा वेदाश्च भूतानि पराद्दुःखलु तं पशुम् ।

स्वस्वद्वपात्यरं किञ्चिदपि पश्यन्प्राणश्रयति ॥ १९ ॥

ब्रह्मक्षत्रादिभेदेन प्रतीता ज्यप्पिला अमी ।

वर्णास्तथाऽऽश्रमाः सर्वे सङ्कराः सकला अपि ॥ २० ॥

देवगन्धर्वपूर्वाश्च भूतानि भुवनानि च ।

अस्ति नास्तीति शब्दार्थौ तथैवान्यथ्य किञ्चन ॥ २१ ॥

मायाविधातमोभोऽप्रभेदा अपिला अपि ।

सर्वमात्मैव नैवान्यदन्यबुद्धिर्लि संसृतिः ॥ २२ ॥

निर्विकल्पे परे तत्त्वे विद्यया बुद्धिविश्रमः ।

सा हि संसारविच्छित्तिर्नापरा पुरुषाधिका ॥ २३ ॥

प्रतीतमविशेषेण सकलं ब्रह्म यः पुमान् ।

वेद तं शिरसा नित्यं प्रणयामि जगद्गुरुम् ॥ २४ ॥

वेदा बहुमुष्मा भ्रान्ति स्मृतयश्च तथैव च ।

पुराणानि समस्तानि बुद्ध्यार्द्धागमान्तराः ॥ २५ ॥

शैवाश्च वैष्णवाश्चैव मद्भक्ता आगमा अपि ।

अपभ्रंशाः समस्ताश्च केवलं लौकिकी मतिः ॥ २६ ॥

तर्काश्च विविधाः सूक्ष्माः स्थूलाश्च सकला अपि ।

परस्परविरोधेन प्रभ्रान्ति सकलात्मनाम् ॥ २७ ॥

तेषामेवाविरोधे तु कालो याति य धीमताम् ।

कथञ्चित्कालसद्भावेऽप्यविरोधो न सिध्यति ॥ २८ ॥

अतः सर्वं परित्यज्य मनसो मलकारणम् ।

यथाभातेन रूपेण शिवं पश्येत्सुनिश्चलः ॥ २९ ॥

किमिडीटपतङ्गेभ्यः पशवः प्रज्ञयाऽधिकाः ।

पश्चादित्यो नराः प्राज्ञास्तेषु केचन कोविदाः ॥ ३० ॥

तथा तेभ्यश्च गन्धर्वाः पितरो मतिमत्तमाः ।

अन्ये च तारतम्येन परिऽता उतरोत्तरम् ॥ ३१ ॥

यूयं सत्त्वोत्कटाः प्राज्ञाः सर्वेषामपि हे सुराः ।

युष्मभ्योऽहं मलाप्राज्ञो मत्तः प्राज्ञो जनार्दनः ॥ ३२ ॥

जनार्दनादपि प्राज्ञः शङ्करो गुणमूर्तिषु ।
 ततः प्राज्ञतमः साक्षाच्छिवः साम्बः सनातनः ॥ ३३ ॥
 स एव साक्षात्सर्वज्ञस्ततोऽन्यो नास्ति कश्चन ।
 तस्माद्धिधामिमां त्यक्त्वा ब्रह्म सर्वं विलोकयेत् ॥ ३४ ॥
 आयासस्तावदत्यल्पः क्वलं मुक्तिरिडैव तु ।
 तथाऽपि परमाद्वैतं नैव वाञ्छन्ति मानवाः ॥ ३५ ॥
 कदाचिदपि चित्तस्य भयं किञ्चिन्न विधते ।
 तथाऽपि परमाद्वैतं नैव वाञ्छन्ति मानवाः ॥ ३६ ॥
 स्वस्वरूपातिरेकेण नास्ति मानं विरोधि य ।
 तथाऽपि परमाद्वैतं नैव वाञ्छन्ति मानवाः ॥ ३७ ॥
 स्वस्वरूपातिरेकेण तर्कश्च न हि विधते ।
 तथाऽपि परमाद्वैतं नैव वाञ्छन्ति मानवाः ॥ ३८ ॥
 श्रुतिस्मृतिपुराणानि प्रादुरेकत्वमात्मनः ।
 तथाऽपि परमाद्वैतं नैव वाञ्छन्ति मानवाः ॥ ३९ ॥
 अनुग्राहकतर्कश्च कुरुते तर्कवेदनम् ।
 तथाऽपि परमाद्वैतं नैव वाञ्छन्ति मानवाः ॥ ४० ॥
 शिवागमेषु याद्वैतं ब्रह्मणो परमेश्वरः ।
 तथाऽपि परमाद्वैतं नैव वाञ्छन्ति मानवाः ॥ ४१ ॥
 नारायणोऽपि याद्वैतं ब्रह्मणो स्वागमेषु य ।
 तथाऽपि परमाद्वैतं नैव वाञ्छन्ति मानवाः ॥ ४२ ॥
 अहं यावोयमद्वैतं मद्दुक्तेष्वगमेषु य ।
 तथाऽपि परमाद्वैतं नैव वाञ्छन्ति मानवाः ॥ ४३ ॥
 अन्ये य योगिनः सर्वे प्रादुरद्वैतमात्मनः ।
 तथाऽपि परमाद्वैतं नैव वाञ्छन्ति मानवाः ॥ ४४ ॥
 विशुद्धज्ञानिनां देवा निष्ठाऽप्यद्वैतगोचरा ।
 तथाऽपि परमाद्वैतं नैव वाञ्छन्ति मानवाः ॥ ४५ ॥
 केचित्सामान्यमद्वैतं वदन्ति भ्रान्तयेतसः ।
 विशेषं द्वैतमाश्रित्य न तेषामस्ति वेदनम् ॥ ४६ ॥

દ્વૈતમેવ હિ સર્વત્ર પ્રવદન્તિ હિ કેચન ।

ન તે મનુષ્યાઃ કીટાશ્ચ પતંગાશ્ચ ઘટા હિ તે ॥ ૪૭ ॥

અવિશેષેણ સર્વં તુ યઃ પશ્યતિ મહેશ્વરમ્ ।

સ એવ સાક્ષાદ્વિજ્ઞાની સ શિવઃ સ તુ દુર્લભઃ ॥ ૪૮ ॥

જગદિતિ પ્રતિભા વ્યવહારતઃ

પરતરઃ પરમઃ પરમાર્થતઃ ।

ઇતિ મતિર્ન ભવત્યપિ કસ્યચિ-

ચ્છશિધરસ્મરણેન હિ સિધ્યતિ ॥ ૪૯ ॥

જગદિતિ પ્રતિભાડપિ ચ શાકુરી

મતિમતામિતિ મે સુવિનિશ્ચયઃ ।

ઇતિ મતિર્વિમલા ચ શુભાવહા

શશિધરસ્મરણેન હિ સિધ્યતિ ॥ ૫૦ ॥

જગદિતિ પ્રતિભાસમપેક્ષ્ય ચ

શ્રુતિરપિ પ્રિયહેતુમિહાહ હિ ।

ન હિ જગત્પ્રતિભા ન ચ સા શ્રુતિઃ

પ્રિયકરઃ સકલશ્ચ ન વસ્તુતઃ ॥ ૫૧ ॥

ઇતિ મતિર્વિમલા નનુ જાયતે

યદિ જનઃ શિવ એવ સ તાદૃશઃ ।

ન હિ કૃતિઃ સકલા મહાત્મનો

યદિ કૃતિઃ પશુરેવ સ માનવઃ ॥ ૫૨ ॥

ન હિ જનિર્મરણં ગમનાગમૌ

ન હિ મલં વિમલં ન ચ વેદનમ્ ।

શિવમિદં સકલં વિભાસતે

સ્ફુટતરં પરમસ્ય તુ યોગિનઃ ॥ ૫૩ ॥

વિસૃજ્ય સન્દેહમશેષમાસ્તિકાઃ

પ્રતીતમેતન્નિષ્ણિલં જડાજડમ્ ।

ગુરુપદ્દેશેન શિવં વિલોકયે-

દ્વિલોકનં ચાપિ શિવં વિલોકયેત્ ॥ ૫૪ ॥

विलोकनं यापि शिवं विलोक्य-

न्विलोकनं यापि विसृज्य डेवलम् ।

स्वभावभूतः स्वयिताऽवशिष्यते

यिताऽवशेषश्च न तस्य तत्त्वतः ॥ ५५ ॥

निष्ठा तस्य महात्मनः सुरवरा वक्तुं मया शक्यते

न प्रौढेन शिवेन वा मुनिगणैर्नारायणेनापि य ।

वेदेनापि पुरातनेन परया शक्त्या परेणाय वा

भूडीभावावमुपैति तत्र विदुषां निष्ठा हि तादृग्विधा ॥ ५६ ॥

सर्वमुक्तमिति वः सुरर्षभाः

डेवलेन करुणाभलेन य ।

वेद एव सकलार्थबोधकः

शेष एव वचनं य तस्य मे ॥ ५७ ॥

इति ब्रह्मगीतासूपनिषत्सु बृहदारण्यकोपनिषद्वाक्याभ्याने

नवमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

॥ अथ दशमोऽध्यायः ॥

॥ बृहदारण्यकवाक्याभ्याकथनम् ॥

ब्रह्मोवाच ।

अस्ति सर्वान्तरः साक्षी प्रत्यगात्मा स्वयम्प्रभः ।

तदेव ब्रह्म सम्पूर्णाभपरोक्षतमं सुराः ॥ १ ॥

प्राणपानादिभेदस्य यः सत्तास्कुरणप्रदः ।

यस्य सन्निधिमात्रेण येष्टते सकलं सुराः ॥ २ ॥

यश्च सर्वस्य येष्टायामसक्तो निष्क्रियः स्वयम् ।

स हि सर्वान्तरः साक्षादात्मा नान्यः सुरर्षभाः ॥ ३ ॥

योऽयं सर्वान्तरः स्वात्मा सोऽडमर्थो न विग्रहः ।

दृश्यत्वाद्दस्य देडस्य द्रष्टा योऽस्य स एव सः ॥ ४ ॥

योऽयं सर्वान्तरः स्वात्मा सोऽयं न प्राणपूर्वकः ।

दृश्यत्वात्प्राणपूर्वस्य द्रष्टा योऽस्य स एव सः ॥ ५ ॥

दृष्टेर्द्रष्टा श्रुतेः श्रोता मतेर्मन्ता य यः सुराः ।
 विज्ञातेरपि विज्ञाता स हि सर्वान्तरः परः ॥ ६ ॥
 अतोऽन्यदार्तं सकलं न सत्यं तु निरूपणे ।
 स अथ सर्वं नैवान्यदिति सम्यङ्निरूपणे ॥ ७ ॥
 यथा पृथिव्याभोतं य प्रोतं य सकलं सुराः ।
 तथाऽप्सु सकलं देवा ओतं प्रोतं न संशयः ॥ ८ ॥
 आपश्च वायौ उ देवा ओताः प्रोतास्तथैव य ।
 अन्तरिक्षेषु वायुश्च लोकेषु सुरपुङ्गवाः ॥ ९ ॥
 अन्तरिक्षाश्च लोकाश्च तथा गन्धर्वकेषु य ।
 लोकेष्वादित्यलोकेषु स्थिता गन्धर्वसञ्ज्ञिताः ॥ १० ॥
 यन्द्रलोकेषु यादित्यलोका ओतास्तथैव य ।
 यन्द्रलोकाश्च नक्षत्रलोकेषु सुरपुङ्गवाः ॥ ११ ॥
 देवलोकेषु नक्षत्रलोका ओतास्तथैव य ।
 देवलोकाश्च उ देवा षन्द्रलोकेषु संस्थिताः ॥ १२ ॥
 प्राजापत्येषु लोकेषु स्थिता औन्द्राः सुरर्षभाः ।
 प्राजापत्यास्तथा लोका ब्रह्मलोकेषु संस्थिताः ॥ १३ ॥
 विष्णुलोकेषु उ देवा ब्रह्मलोकाः सुसंस्थिताः ।
 विष्णुलोकास्तथा ओता रुद्रलोकेषु उ सुराः ॥ १४ ॥
 रुद्रलोकाः स्थिता लोकेष्वीश्वरस्य सुरर्षभाः ।
 सदाशिवस्य लोकेषु स्थिता ष्यैशाः सुरर्षभाः ॥ १५ ॥
 ओताः प्रोताश्च ते लोका ब्रह्मसञ्ज्ञे परे शिवे ।
 अथ सर्वे सदा साक्षिस्वरूपे प्रत्यगात्मनि ॥ १६ ॥
 सर्वान्तरतमे प्रोता ओता अध्यासतः स्थिताः ॥ १७ ॥
 सर्वाधिष्ठानरूपस्तु प्रत्यगात्मा स्वयम्भूतः ।
 न कस्मिंश्चित्स्थितः साक्षी सत्स्वरूपः सुरर्षभाः ॥ १८ ॥
 यस्मिन्नध्यस्तरूपेण स्थितं सर्वं निरूपणे ।
 स अथ सकलं नान्यदिति सम्यङ्निरूपणे ॥ १९ ॥

योऽयमात्मा स्वयं भाति सत्तयाऽन्यविवर्जितः ।
 स अथ साक्षात्सर्वेषामन्तर्यामी न थापरः ॥ २० ॥
 पृथिव्यामपि यस्तिष्ठन्पृथिव्या अन्तरः सदा ।
 यं न वेद सुराः पृथ्वी शरीरं यस्य भूरपि ॥ २१ ॥
 योऽन्तरो यमयत्येतां भूमिं निश्चियरुपतः ।
 अेष अथ छि नः साक्षादन्तर्यामी परामृतः ॥ २२ ॥
 अप्सु तिष्ठन्नपां देवा अन्तरो यं न ता विदुः ।
 आपः शरीरं यस्यैता योऽन्तरो यमयत्यपः ।
 अेष अथ छि नः साक्षादन्तर्यामी परामृतः ॥ २३ ॥
 अथमग्रेश्च यो नेता यान्तरिक्षस्य छे सुराः ॥ २४ ॥
 वायुपूर्वस्य सर्वस्य चेतनायेतनस्य च ।
 अेष अथ छि नः साक्षादन्तर्यामी परामृतः ॥ २५ ॥
 अदृष्टोऽयं सुरा द्रष्टा श्रोतैवायं तथाऽश्रुतः ।
 अमतश्च तथा मन्ता विज्ञाता केवलं सुराः ॥ २६ ॥
 रविसोमाग्निपूर्वेषु विनष्टेष्वयमास्तिकाः ।
 चित्तसाक्षितया भाति स्वप्रकाशेन केवलम् ॥ २७ ॥
 चित्तव्यापारनाशे तु तदभावं सुरर्षभाः ।
 स्वप्रकाशेन जानाति सुषुप्तौ वेद तामपि ॥ २८ ॥
 आविर्भावतिरोभावरहितस्तु स्वयम्प्रभः ।
 भावाभावात्मकं सर्वं सदाऽयं वेद केवलः ॥ २९ ॥
 भावाभावात्मना वेद्यं समस्तं सुरपुङ्गवाः ।
 वेत्तैवायं न यैवान्यदिति सम्यङ्निरूपणम् ॥ ३० ॥
 अथं द्वैतं विद्यारेण स्वात्मना वेद यः पुमान् ।
 स योगी सर्वदा द्वैतं पश्यन्नपि न पश्यति ॥ ३१ ॥
 द्रष्टुर्दृष्टेर्न नाशोऽस्ति दृश्यमेव विनश्यति ।
 तस्य द्वैतं दृशेर्दृश्यं नास्ति द्रष्टाऽस्ति केवलम् ॥ ३२ ॥
 अेषाऽस्य परमा सम्पद्गतिश्च परमाऽस्य तु ।
 अेषोऽस्य परमो लोक अतद्धि परमं सुभम् ॥ ३३ ॥

અહિનિર્લ્યયનીં મુક્તાં યથાહિઃ સ્વાત્મના પુનઃ ।
 ન પશ્યતિ તથા વિદ્વાન્ દેહેડહમ્મતિભવિત્ ॥ ૩૪ ॥
 સર્વાધારે સ્વતઃસિદ્ધે શિવસગ્જો તુ નિર્મલે ।
 પ્રત્યગ્રૂપે પરાનન્દે નેહ નાનાહસ્તિ કિચ્ચન ॥ ૩૫ ॥
 મૃત્યોઃ સ મૃત્યુમાપ્નોતિ ઇહ નાનેવ પશ્યતિ ।
 તસ્માદધ્યસ્તમજ્ઞાનં તત્કાર્યં ચાત્મરૂપતઃ ॥ ૩૬ ॥
 એકઘૈવ મહાયાસાદ્દ્રષ્ટવ્યો હિ મુમુક્ષુભિઃ ।
 અયમાત્માડપ્રમેયશ્ચ વિરજશ્ચ મહાન્મુવઃ ॥ ૩૭ ॥
 તમેવ ધીરો વિજ્ઞાય પ્રજ્ઞાં કુર્વીત બ્રાહ્મણઃ ।
 નાનુધ્યાયાદ્ભૂલૂચ્છબ્દાન્વાયો વિગ્વાપનં હિ તત્ ॥ ૩૮ ॥
 સ વા એષ મહાનાત્મા જન્મનાશાદિવર્જિતઃ ।
 વશી સર્વસ્ય લોકસ્ય સર્વસ્યેશાન એવ ચ ॥ ૩૯ ॥
 સર્વસ્યાધિપતિઃ શુદ્ધો ન ભૂયાન્સાધુકર્મણા ।
 કર્મણાડસાધુના નૈવ કનીયાન્સુરપુડુગવાઃ ॥ ૪૦ ॥
 એષ સર્વેશ્વરઃ સાક્ષાદ્ભૂતાધિપતિરેવ ચ ।
 ભૂતપાલશ્ચ લોકાનામસમ્ભેદાય હે સુરાઃ ॥ ૪૧ ॥
 એષ સેતુર્વિંધરણસ્તમેવ બ્રાહ્મણોત્તમાઃ ।
 વેદાનુવચનેનાપિ યજ્ઞેન સકલેન ચ ॥ ૪૨ ॥
 દાનેન તપસા દેવાસ્તથૈવાનશનેન ચ ।
 વેત્તુમિચ્છતિ યો વિદ્વાન્સ મુનિર્નેતરો જનઃ ॥ ૪૩ ॥
 નેતિ નેતીતિ નિષ્કૃષ્ઠો ય એષ સર્વસાધકઃ ।
 સોડયમાત્મા સદાડગ્રાહ્યસ્વરૂપો ન હિ ગૃહ્યતે ॥ ૪૪ ॥
 તથાડશીર્યસ્વભાવશ્ચ હે દેવા નૈવ શીર્યતે ।
 અસડ્ગરૂપો ભગવાન્સર્વદા ન હિ સજ્જતે ॥ ૪૫ ॥
 એષ નિત્યો મહિમા બ્રાહ્મણસ્ય
 ન વર્ધતે કર્મણા નો કનીયાન્ ।
 તસ્યૈવ સ્યાત્પદવિત્તં વિદિત્વા

न लिप्यते कर्मणा पापकेन ॥ ४६ ॥

तस्माद्ब्रह्मज्ञानलाभाय विद्वा-

ञ्छान्तो दान्तः सत्यवादी भवेद्य ॥

कर्मत्यागी सर्ववेदान्तसिद्धं

विद्यालेतुं सन्ततं त्वभ्युपेयात् ॥ ४७ ॥

त्रिपुण्ड्रमुद्गूलनमास्ति कोत्तमाः

सदाऽऽयरेच्छङ्कुरवेदने रतः ।

शिवादिशब्दं य जपेद्विशेषतः

प्रपूजयेद्भक्तिपुरःसरं उरम् ॥ ४८ ॥

साधनैः सकलैः सञ्चितः सुरा

वेदनेन समस्तमिदं जगत् ।

देवउपतयैव तु निश्चितं

वेदउस्ततलस्थितभिल्ववत् ॥ ४९ ॥

नैनं पाप्मा तरति ब्रह्मनिष्ठे

सर्वं पापं तरति प्राकृतं य ।

नैनं पाप्मा तपति ब्रह्मनिष्ठे

सर्वं पापं तपति प्राकृतं य ॥ ५० ॥

धत्थं ब्रह्म स्वात्मभूतं विदित्वा

श्रद्धापूर्वं देवमेतं स्वकीयम् ।

अर्थं सर्वं क्षेत्रजातं समस्तं

दद्यादस्मै देशिकेन्द्राय मर्त्यः ॥ ५१ ॥

यश्चातुर्ण्यवितथेन कर्णा-

वदुःखं कुर्वन्नमृतं सम्प्रयच्छन् ।

तं विधात्पितरं मातरं य

तस्मै न द्रुष्येत्कृतमस्य जानन् ॥ ५२ ॥

स्वदेशिकस्यैव तु नामकीर्तनं

भवेदनन्तस्य शिवस्य चिन्तनम् ।

स्वदेशिकस्यैव तु पूजनं तथा

भवेदनन्तस्य शिवस्य पूजनम् ॥ ५३ ॥

સ્વદેશિકસ્યૈવ તુ નામકીર્તનં

શિવાદિશબ્દસ્ય તુ કીર્તનં ભવેત્ ।

સ્વદેશિકસ્યૈવ તુ બાધનં તથા

ભવેદનન્તસ્ય શિવસ્ય બાધનમ્ ॥ ૫૪ ॥

તસ્માદ્દિદ્ધાન્સર્વમેતદ્દિહાય

શ્રદ્ધાયુક્તઃ સદ્ગુરું સત્યનિષ્ઠમ્ ।

વિદ્યાકોશં વેદવેદાન્તનિષ્ઠં

ગચ્છેન્નિત્યં સત્યધર્માદિયુક્તઃ ॥ ૫૫ ॥

વક્તવ્યં સકલં મયા પરકૃપાયુક્તેન સહીર્તિતં

કર્તવ્યં સકલં સુરા ન હિ મુનેર્બ્રહ્માત્મનિષ્ઠસ્ય તુ ।

સ્મર્તવ્યં સકલં તથા ન હિ સદા બ્રહ્મૈવ સચ્ચિત્સુખં

સમ્પૂર્ણં સતતોદિતં સમરસં શશ્વત્સ્વયં ભાસતે ॥ ૫૬ ॥

ઇતિ બ્રહ્મગીતાસૂપનિષત્સુ બૃહદારણ્યકવ્યાખ્યાકથનં નામ

દશમોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૦ ॥

॥ અથ એકાદશોઽધ્યાયઃ ॥

॥ કઠવલ્લીશ્વેતાશ્વતરવ્યાખ્યાયામ્ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

અસ્તિ તત્ત્વં પરં સાક્ષાદ્દુર્દર્શં ગૂઢમુત્તમમ્ ।

અનુપ્રવિષ્ટે સર્વત્ર ગુહાયાં નિહિતં પરમ્ ॥ ૧ ॥

તદ્દિદિત્વા મહાધીરો હર્ષશોકૌ જહાતિ ચ ।

ધર્માદિભ્યઃ પરં તત્તુ ભૂતાદ્ભવ્યાચ્ચ સત્તમાઃ ॥ ૨ ॥

યદામનન્તિ વેદાશ્ચ તપાંસિ પરમં પદમ્ ।

બ્રહ્મચર્યં ચદિચ્છન્તશ્ચરન્તિ શિવ એવ સઃ ॥ ૩ ॥

એતદ્ધ્યેવાક્ષરં બ્રહ્મ એતદ્ધ્યેવાક્ષરં પરમ્ ।

એતદ્ધ્યેવાક્ષરં જ્ઞાત્વા યો ચદિચ્છતિ તસ્ય તત્ ॥ ૪ ॥

એતદાલમ્બનં શ્રેષ્ઠમેતદાલમ્બનં પરમ્ ।

એતદાલમ્બનં જ્ઞાત્વા બ્રહ્મલોકે મહીયતે ॥ ૫ ॥

न जायते भ्रियते वा विपश्चि-

न्नायं कुतश्चिन्न ब्रह्मव कश्चित् ।

अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो

न उच्यते उच्यमाने शरीरे ॥ ६ ॥

य अनेन वेत्ति उन्तारं यश्चैनं मन्यते उतम् ।

तावुष्मै न विजानीतो नायं उन्ति न उच्यते ॥ ७ ॥

आणोरणीयान्मडतो मडीया-

नात्माऽस्य जन्तोर्निहितो गुडायाम् ।

तमङ्कतुः पश्यति वीतशोको

धातुप्रसादान्मडिमानमस्य ॥ ८ ॥

दूरं प्रजति यासीनः शयानो याति सर्वतः ।

कस्तं साक्षान्मडादेवं मदन्यो ज्ञातुमर्हति ॥ ९ ॥

अशरीरं शरीरेषु ह्यनवस्थेष्ववस्थितम् ।

मडान्तं विभुमात्मानं मत्वा धीरो न शोचति ॥ १० ॥

नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो

न मेधया न बहुना श्रुतेन ।

यमेवैष वृणुते तेन लभ्य-

स्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम् ॥ ११ ॥

नाविरतो दृश्चरितान्नाशान्तो नासमाहितः ।

नाशान्तमानसो वाऽपि प्रज्ञानेनैनमाप्नुयात् ॥ १२ ॥

यस्य ब्रह्म य क्षत्रं य उभे भवत ओदनः ।

क एत्थं वेद देवो वा मनुष्योऽन्यश्च यत्र सः ॥ १३ ॥

ऋतौ पिबन्तौ सुकृतस्य लोके

गुडां प्रविष्टौ परमे परार्थे ।

छायातपौ ब्रह्मविदो वदन्ति

शरीरभृच्छुद्धरसङ्घातौ तौ ॥ १४ ॥

शरीरभृत्सर्भङ्गं भुङ्क्ते योजयिता शिवः ।

प्रतीतितो विरुद्धौ तौ भेदस्त्वौपाधिकस्तयोः ॥ १५ ॥

आत्मानं रथिनं विधाच्छरीरं रथमेव तु ।

બુદ્ધિં તુ સારથિં વિદ્યાન્મનઃ પ્રગ્રહમેવ ચ ॥ ૧૬ ॥

ઇન્દ્રિયાણિ હયાન્વિદ્યાદ્વિષયાનપિ ગોચરાન્ ।

આત્મેન્દ્રિયમનોયુક્તં વિદ્યાદ્ભોક્તારમાસ્તિકાઃ ॥ ૧૭ ॥

યસ્ત્વવિજ્ઞાનવાન્મર્ત્યોઽયુક્તેન મનસા સદા ।

તસ્યેન્દ્રિયાણ્યવશ્યાનિ દુષ્ટાશ્ચા ઇવ સારથેઃ ॥ ૧૮ ॥

યસ્તુ વિજ્ઞાનવાન્મર્ત્યો યુક્તેન મનસા સદા ।

તસ્યેન્દ્રિયાણિ વશ્યાનિ સદશ્ચા ઇવ સારથેઃ ॥ ૧૯ ॥

યસ્ત્વવિજ્ઞાનવાન્મર્ત્યો હ્યમનસ્કઃ સદાઽશુચિઃ ।

ન સ તત્પદમાપ્નોતિ સંસારં ચાધિગચ્છતિ ॥ ૨૦ ॥

યસ્તુ વિજ્ઞાનવાન્મર્ત્યઃ સમનસ્કઃ સદા શુચિઃ ।

સ તુ તત્પદમાપ્નોતિ યસ્માદ્ભૂયો ન જાયતે ॥ ૨૧ ॥

વિજ્ઞાનસારથિર્યસ્તુ મનઃ પ્રગ્રહવાન્નરઃ ।

સોઽધ્વનઃ પારમાપ્નોતિ તદ્વિષ્ણોઃ પરમં પદમ્ ॥ ૨૨ ॥

પદં યત્પરમં વિષ્ણોસ્તદેવાખિલદેહિનામ્ ।

પદં પરમમદ્વૈતં સ શિવઃ સામ્બવિગ્રહઃ ॥ ૨૩ ॥

રુદ્રવિષ્ણુપ્રજેશાનામન્યેષામપિ દેહિનામ્ ।

ઋતે સામ્બં મહાદેવં કિં ભવેત્પરમં પદમ્ ॥ ૨૪ ॥

ઇન્દ્રિયેભ્યઃ પરા હ્યર્થા અર્થેભ્યશ્ચ પરં મનઃ ।

મનસસ્તુ પરા બુદ્ધિર્બુદ્ધેરાત્મા મહાત્પરઃ ॥ ૨૫ ॥

મહતઃ પરમવ્યક્તમવ્યક્તાત્પુરુષઃ પરઃ ।

પુરુષાન્ન પરં કિઞ્ચિત્સા કાષ્ટા સા પરા ગતિઃ ॥ ૨૬ ॥

પુરુષો નામ સમ્પૂર્ણઃ શિવઃ સત્યાદિલક્ષણઃ ।

સામ્બમૂર્તિધરો નાન્યો રુદ્રો વિષ્ણુરજોઽપિ વા ॥ ૨૭ ॥

એષ સર્વેષુ ભૂતેષુ ગૂઢાત્મા ન પ્રકાશતે ।

દૃશ્યતે ત્વગ્રયયા બુદ્ધ્યા સૂક્ષ્મયા સૂક્ષ્મદર્શિભિઃ ॥ ૨૮ ॥

યચ્ચેદ્બ્રાહ્મનસી પ્રાણસ્તદાચ્છેજ્ઞાન આત્મનિ ।

મહત્યાત્મની વિજ્ઞાનં તદાચ્છેચ્છાન્ત આત્મનિ ॥ ૨૯ ॥

अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं

तथाऽरसं नित्यमगन्धवञ्च यत् ।

अनाद्यनन्तं मखतः परं ध्रुवं

निराय्य तं मृत्युमुभात्प्रमुञ्चते ॥ ३० ॥

पराञ्चि भानि व्यतृणन्मडेश-

स्तस्मात्पराऽपश्यति नात्मरूपम् ।

कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्ष्य-

दावृत्तयक्षुरमृतत्वमिच्छन् ॥ ३१ ॥

पराञ्चः कामाननुनयन्ति आला

मृत्योः पाशं तेऽपियन्ति स्वमोडात् ।

अथ धीरा अभृतत्वं विदित्वा

ध्रुवं तत्त्वं यान्ति कामैरसकृताः ॥ ३२ ॥

येन रूपान् रसाग्न्धाऽशब्दास्पर्शाश्च मैथुनान् ।

अतेनैव विजानाति किमत्र परिशिष्यते ॥ ३३ ॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुमाभ्यं पुरं येनानुपश्यति ।

मखान्तं परमात्मानं मत्वा धीरो न शोचति ॥ ३४ ॥

जाग्रदादित्रयं यस्तु विजानाति सिदात्मना ।

ततो भेदेन नैवास्ति पुरत्रयमिदं सदा ॥ ३५ ॥

यैतन्यमात्रो भगवाञ्छिव अेव स्वयम्प्रभः ।

पुरत्रयात्मना भाति न भाति च मखाप्रभुः ॥ ३६ ॥

छडामुत्र स्थितं तत्त्वं सटेकं न ततोऽपरम् ।

मृत्योः स मृत्युमाप्नोति योऽन्यं देवं प्रपश्यति ॥ ३७ ॥

अग्निर्यथैको भुवनं प्रविष्टो

रूपं रूपं प्रतिरूपो अब्रूव ।

अेकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा

रूपं रूपं प्रतिरूपो अडिश्च ॥ ३८ ॥

वायुर्यथैको भुवनं प्रविष्टो

रूपं रूपं प्रतिरूपो अब्रूव ।

अेकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा

रूपं रूपं प्रतिरूपो बलिश्च ॥ ३९ ॥

सूर्यो यथा सर्वलोकस्य यक्षु-

र्न लिप्यते याक्षुषैर्बाल्यदोषैः ।

अेकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा

न लिप्यते लोकदुःखेन बाल्यः ॥ ४० ॥

अेको वशी सर्वभूतान्तरात्मा

अेकं रूपं बलुधा यः करोति ।

तमात्मस्थं येऽनुपश्यन्ति धीरा-

स्तेषां सुभं शाश्वतं नेतरेषाम् ॥ ४१ ॥

येनैव नित्याश्च सयेतनश्च

यस्मिन्विभक्ताः प्रविभान्ति भोडात् ।

तमात्मस्थं येऽनुपश्यन्ति धीरा-

स्तेषां शान्तिः शाश्वती नेतरेषाम् ॥ ४२ ॥

तदेतदिति मन्यन्तेऽनिर्देश्यं परमं सुभम् ।

कथं नु तद्विजानीयत्किमु भाति विभाति वा ॥ ४३ ॥

आदित्ययन्द्रानलतारकाद्या

न भान्ति यस्मिन्ननिशं मडान्तः ।

प्रकाशमानं तमनुप्रभान्ति

प्रभानमस्यैव छि नेतरेषाम् ॥ ४४ ॥

उर्ध्वमूलस्त्ववाक्शाप्य अेषोऽश्वत्थः सनातनः ।

तदेव शुङ्कं तद्ब्रह्म तदेवामृतमुच्यते ॥ ४५ ॥

तस्मिँल्लोकाः श्रिताः सर्वे तद्गु नात्येति कश्चन ।

अेतद्गै तत्सुरश्रेष्ठाः सम्यगेव मयोदितम् ॥ ४६ ॥

उदं सर्वं जगत्साक्षाच्छिवः कम्पयते ध्रुवम् ।

मडदुभयमिदं वज्रं विदित्वा मुच्यते नरः ॥ ४७ ॥

तपत्यस्य भयादग्निर्भयात्तपति भास्करः ।

भयादिन्द्रश्च वायुश्च मृत्युर्धावति पञ्चमः ॥ ४८ ॥

वर्तमाने शरीरेऽस्मिन्न शक्तो बोद्धुमीश्वरम् ।

नरः सर्वेषु लोकेषु शरीरित्वाय कल्पते ॥ ४९ ॥

यथाऽऽदर्शो स्वकं रूपं यथावन्निर्मले नरः ।
तथा पश्यति देहेस्मिन्नात्मानं ब्रह्म केवलम् ॥ ५० ॥

जन्मनाशवतां भानां पृथग्भावं परात्मनः ।
तेषां जन्मविनाशौ य विदित्वाऽनात्मरूपतः ॥ ५१ ॥

पश्चादनात्मरूपेण विदितं केवलात्मना ।
विदित्वा स्वानुभूत्येव स धीरस्तु न शोचति ॥ ५२ ॥

छन्द्रेत्यो मनः श्रेष्ठं मनसः सत्वमुत्तमम् ।
सत्त्वाद्यपि मछानात्मा मछतोऽव्यक्तमुत्तमम् ॥ ५३ ॥

अव्यक्तात्तु परः साक्षाद्ग्यापकोऽलिङ्ग एव य ।
यं विदित्वा नरः साक्षादमृतत्वं छि गच्छति ॥ ५४ ॥

न सन्दृशो तिष्ठति रूपमस्य
न यक्षुषा पश्यति कश्चिदेनम् ।
दृष्ट्वा मनीषा मनसाऽभिक्लृप्तः
साक्षादात्मा शक्यते वेदितुं सः ॥ ५५ ॥

एवं साक्षात्सखिदानन्दरूपं
भावाभावाशेषलोकस्य हेतुम् ।
श्रुत्या युक्त्या ब्रह्म जानन्ति मर्त्या
विधायोगादेव मुक्ता भवन्ति ॥ ५६ ॥

विधावेद्यं ब्रह्म यद्भेदसिद्धं
तस्याचिन्त्या काचिदस्त्येव शक्तिः ।
शक्त्या भिन्नं तद्भवत्यद्भयं
सत्सत्यानन्दासङ्गबोधैकरूपम् ॥ ५७ ॥

ऐकं रूपं ब्रह्मणो ज्वरूपं
भोग्यं विश्वं ब्रह्मणस्तत्त्वन्यरूपम् ।
अन्यद्रूपं ब्रह्मणः सर्वशास्त्रं
प्रज्ञामात्रं शुद्धरूपं परस्य ॥ ५८ ॥

सर्वाज्जवे सर्वसंस्थे बृहन्ते
तस्मिञ्ज्जवो भ्राम्यते ब्रह्मयके ।

अभ्रमात्मानं प्रेरितारं य युक्त्या
मत्वा यैकं याति मर्त्योऽमृतत्वम् ॥ ५८ ॥

ज्ञाज्ञौ शुवाशुवसम्भौ प्रतीत्या
श्रुत्या युक्त्या स्वानुभूत्या ह्यभिन्नौ ।
माया भोक्तुर्भोगुत्तुः परात्मा
रुपैरेभिर्विश्वरूपो ह्यकर्ता ॥ ६० ॥

क्षरं माया याक्षरं शुवशुपं
क्षरात्मना भिद्यते देव अेकः ।
तस्य ध्यानाद्योजनात्त्वभावा-
द्भूयश्चान्ते विश्वमायानिवृत्तिः ॥ ६१ ॥

ज्ञात्वा देवं सर्वपाशापडानिः
क्षीणैः क्लेशैर्जन्ममृत्युप्रडाशिः ।
तस्य ध्यानान्मूलमायाविभेदे
विश्वैश्वर्यं याति कैवल्यरूपम् ॥ ६२ ॥

अेतज्ज्ञेयं नित्यमेवात्मसंस्थं
नातः परं वेदितव्यं छि डिञ्चित् ।
भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं य मत्वा
सर्वं प्रोक्तं त्रिविधं अभ्रमेतत् ॥ ६३ ॥

वह्नेर्यथा योनिगतस्य मूर्ति-
र्न दृश्यते नैव य लिङ्गनाशः ।
स भूय अेवेन्धनयोनिगृह्य-
स्तद्भोभयं वै प्रणवेन देहे ॥ ६४ ॥

स्वदेहभरणिं कृत्वा प्राणवं योत्तरारणिम् ।
ध्याननिर्भयनाभ्यासाद्देवं पश्येन्निरूढवत् ॥ ६५ ॥

तिलेषु तैलं दधिनीव सर्पि-
रापः स्रोतःस्वरणीषु याग्निः ।
अेवमात्माऽऽत्मनि गृह्यतेऽसौ
सत्येनैवं तपसा योऽनुवेत्ति ॥ ६६ ॥

सर्वव्यापिनमात्मानं क्षीरे सर्पिरिवार्पितम् ।

आत्मविधातपोमूलं तद्ब्रह्मोपनिषत्परम् ॥ ६७ ॥

यज्ञज्ञानादिभिः पुण्यैर्योगसिद्धिर्भविष्यति ।

योगात्सञ्जायते ज्ञानं ज्ञानान्मुक्तिर्न कर्मणा ॥ ६८ ॥

अत्याश्रमिभ्यः शान्तेभ्यो वक्तव्यं ब्रह्मवेदनम् ।

नाप्रशान्ताय दातव्यं नापुत्राय कदाचन ॥ ६९ ॥

अग्निरित्यादिभिर्मन्त्रैर्भस्मनोद्धूलनं तथा ।

त्रिपुण्ड्रधारणं चापि वदन्त्यत्याश्रमं बुधाः ॥ ७० ॥

यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ ।

तस्यैते कथिता ऽथर्थाः प्रकाशन्ते मडात्मनः ॥ ७१ ॥

श्रुतिवचनेन भयैव समस्त

परमकृपाबलतः पठितं च ।

यदि विदितं स नरः स्वकमोहं

तरति शिवं विशति प्रियरूपम् ॥ ७२ ॥

एति ब्रह्मगीतासूपनिषत्सु

कठवल्कीश्वेताश्रतरव्याख्यायामेकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

॥ अथ द्वादशोऽध्यायः ।

॥ शिवस्याहम्प्रत्ययाश्रत्वम् ॥

ब्रह्मोवाच ।

वक्ष्ये सारतरं साक्षात्सर्वशास्त्रार्थसङ्ग्रहम् ।

श्रद्धया सङ्किता यूयं शृणुतातीव शोभनम् ॥ १ ॥

अस्ति तावदुंशब्दप्रत्ययालम्बनं सुराः ।

सर्वेषां नः परं ज्ञानं स एवात्मा न संशयः ॥ २ ॥

सोऽयं स्वाविद्यया साक्षाच्छिवः सन्नपि वस्तुतः ।

स्वशिवत्वमविज्ञाय संसारीवावभासते ॥ ३ ॥

वेदोदितेन मार्गेण पारम्पर्यक्रमेण तु ।

मुमुक्षुत्वं दृढं प्राप्य पुनः शान्त्यादिसाधनैः ॥ ४ ॥

सङ्कितः शिवभक्त्या च गुरोः पादौ प्रणम्य च ।

वेदान्तानां महावाक्यश्रवणेन तथैव च ॥ ५ ॥

मननेन तथा देवा ध्यानेन परमात्मनः ।

प्रत्यग्ब्रह्मैकताज्ञानं लब्ध्वा याति शिवं परम् ॥ ६ ॥

प्रत्यगात्मानमद्भ्रमलंशब्दोपलक्षितम् ।

शिवरूपेण सम्पश्यन्नेव याति स्वपूर्णात्ताम् ॥ ७ ॥

शिवरूपतया भातेऽलंशब्दार्थे मुनीश्वराः ।

अविद्या विलयं याति विद्यया परथैव तु ॥ ८ ॥

विद्यया परयाऽविद्यानिवृत्तौ ब्रह्म केवलम् ।

शिष्यते भवु नाभावो भावो नान्यस्तथाऽपि च ॥ ९ ॥

व्यवहारदृशाऽविद्या तन्निरवृत्तिश्च कथ्यते ।

तत्त्वदृष्ट्या तु नाविद्या तन्निरवृत्तिश्च उे सुराः ॥ १० ॥

ब्रह्मरूपतया ब्रह्म केवलं प्रतिभासते ।

जगद्रूपतयाऽप्येतद्ब्रह्मैव प्रतिभासते ॥ ११ ॥

विद्याविद्यादिभेदेन भावाभावादिभेदतः ।

गुरुशिष्यादिभेदेन ब्रह्मैव प्रतिभासते ॥ १२ ॥

ब्रह्म सर्वमिति ज्ञानं ब्रह्मप्राप्तेस्तु साधनम् ।

जगन्भायेति विज्ञानमज्ञानं कृत्वो भवेत् ॥ १३ ॥

तथाऽपि परमाद्वैतज्ञानस्येदं तु वेदनम् ।

उपकारकमत्यन्तं तद्दृष्ट्वा वक्ति च श्रुतिः ॥ १४ ॥

यथा भातस्वरूपेण सत्यत्वेन जगच्छ्रुतिः ।

अऽगीकृत्य छितं नृणां कदाचिद्धृष्टि सादरम् ॥ १५ ॥

सत्यत्वेन जगद्भानं संसारस्य प्रवर्तकम् ।

असत्यत्वेन भानं तु संसारस्य निवर्तकम् ॥ १६ ॥

अतः संसारनाशाय कदाचित्परमा श्रुतिः ।

जगत्सर्वमिदं माया वदत्यत्यन्तनिर्मला ॥ १७ ॥

अतीव पक्वचित्तस्य चित्तपाकमपेक्ष्य सा ।

सर्वं ब्रह्मेति कल्याणी श्रुतिर्वदति सादरम् ॥ १८ ॥

ब्रह्मैव देवलं शुद्धं विद्यते तत्त्वदर्शने ।
 न च विद्या न याविद्या जगज्ज्य न यापरम् ॥ १८ ॥
 अतः परमनिर्वाणनिष्ठस्य परयोगिनः ।
 यथा यथाऽवभासोऽयं शिव एव न यापरम् ॥ २० ॥
 भूतपूर्वानुसन्धानात्कथ्यते न च वस्तुतः ।
 यथा यथाऽवभासोऽयं शिव इत्यपि वेदनम् ॥ २१ ॥
 न हि निर्वाणनिष्ठस्य शिवस्य परयोगिनः ।
 यथा यथेति यत्किञ्चिद्भासते परमार्थतः ॥ २२ ॥
 तथा तथाऽवभासेन स्वेन रूपेण देवलम् ।
 स्तिमितोदधिबद्योगी स्वयं तिष्ठति नान्यथा ॥ २३ ॥
 परनिर्वाणनिष्ठस्य योगिनः परमां स्थितिम् ।
 स्वयं च न विजानाति न हरिर्न भुवश्चरः ॥ २४ ॥
 न मया च परिज्ञातुं शक्यते योगिनः स्थितिः ।
 नापि वेदेन मानेन न च स्मृतिपुराणैः ॥ २५ ॥
 अहो निर्वाणनिष्ठस्य योगिनः परमा स्थितिः ।
 यादृशी परमा निष्ठा तादृश्येव हि देवलम् ॥ २६ ॥
 एवंप्रुपा परा निष्ठा शिवस्यास्ति स्वभावतः ।
 शिवायाश्चाभ्रिकाभर्तुः प्रसादेन हरेरपि ॥ २७ ॥
 तथा ममापि यान्येषां न योद्योर्हो भुवश्चरः ।
 तादृग्रूपो भडादेवः षलु साक्षात्सनातनः ॥ २८ ॥
 इदृशी परमा निष्ठा गुरोः साक्षान्निरीक्षणात् ।
 कर्मसाभ्ये त्वनायासात्सिध्यत्येव न संशयः ॥ २९ ॥
 ऐशिकं देवदेवेशं शिवं विद्याद्वियक्षाणः ।
 तद्विष्टं सर्वयत्नेन प्रकुर्यात्सर्वदाऽऽदरात् ॥ ३० ॥
 स्वस्थानिष्ठमपि प्राज्ञः प्रकुर्याद्गुरुणोदितः ।
 गुरोरिष्टं प्रकुर्याणः परं निर्वाणमृच्छति ॥ ३१ ॥
 स्वाश्रमं च स्वजातिं च स्वकीर्तिं च तथैव च ।
 स्वादृष्टं लोकविद्विष्टं बन्धुपुत्रादिसङ्गमम् ॥ ३२ ॥

गृहक्षेत्रघनादीनां छानिं क्लेशं सुषं तथा ।
 अनवेक्ष्य गुरोरिष्टं कुर्यान्नित्यमतन्द्रितः ॥ ३३ ॥
 गुरौ प्रीते शिवः साक्षात्प्रसन्नः प्रतिभासते ।
 गुरोर्दोषे मडादेवः साम्भः सन्निहितः सदा ॥ ३४ ॥
 गुरोरनिष्टं मोडाद्वा न कुर्यात्कुरुते यद्वि ।
 पश्यते नरके तीव्रे यावदात्मात्सम्प्लवम् ॥ ३५ ॥
 शिवे कुब्जे गुरुस्त्राता गुरौ कुब्जे न कश्चन ।
 तस्मादिष्टं गुरोः कुर्यात्कायेन मनसा गिरा ॥ ३६ ॥
 गुरुर्नामात्मनो नान्यः सत्यमेव न संशयः ।
 आत्मलाभात्परो लाभो नास्ति नास्ति न संशयः ॥ ३७ ॥
 अनात्मरूपं देहादि यो ददाति पिता तु सः ।
 न गुरुः कथितः प्राज्ञैः क्लेशहेतुप्रदो हि सः ॥ ३८ ॥
 अशैश्वर्यप्रदस्तद्द्रव्यैर्वादिपदप्रदाः ।
 सार्वभौमप्रदश्चापि न गुरुः क्लेशदो हि सः ॥ ३९ ॥
 मन्त्रतन्त्रादिदस्तद्द्रव्यैर्वादिपदप्रदाः ।
 न गुरुः कथितः प्राज्ञैः क्लेशहेतुप्रदो हि सः ॥ ४० ॥
 सत्यवत्सकलं भातं निश्चित्यासत्यरूपतः ।
 सर्वसाक्षितयाऽऽत्मानं विभज्य परयेतनम् ॥ ४१ ॥
 यस्त्वं तदिति वेदान्तप्रदीपेन स्वकं निजम् ।
 शिवत्वं बोधयत्येष गुरुः साक्षात्त्र यापरः ॥ ४२ ॥
 दृश्यरूपमिदं सर्वं दृग्रूपेण विवाप्य य ।
 दृग्रूपं ब्रह्म यो वज्जि स गुरुर्नापरः पुमान् ॥ ४३ ॥
 परमाद्वैतविज्ञानं कृपयैव ददाति यः ।
 सोऽयं गुरुगुरुः साक्षाच्छिव एव न संशयः ॥ ४४ ॥
 तादृशं देशिकं साक्षाद्देवान्ताम्बुजभास्करम् ।
 तोषयेत्सर्वयत्नेन श्रेयसे भूयसे नरः ॥ ४५ ॥
 सर्ववेदान्तवाक्यानामर्थः सऽग्रहृत्पतः ।

कथितश्च मया देवा मामाल परमेश्वरः ॥ ४६ ॥

सर्वज्ञः सर्ववित्साक्षाद्यामकामः कृपाकरः ।

सर्वदोषविनिर्मुक्तः सत्यमेवाब्रवीन्मम ॥ ४७ ॥

यथाऽऽलु सर्ववेदानामर्थं सर्वज्ञः ईश्वरः ।

तथैव कथितोऽस्माभिः सत्यमेव न संशयः ॥ ४८ ॥

स्वप्रकाशस्वरूपस्य स्वतःशुद्धस्य शूलिनः ।

करामलकवत्सर्वं प्रत्यक्षं हि न संशयः ॥ ४९ ॥

वेदानामन्यथैवार्थं ये वदन्ति विमोहिताः ।

महासाहसिका अेव ते नरा न हि संशयः ॥ ५० ॥

मदुक्तार्थप्रकारेण विना ये प्रवदन्ति ते ।

अन्यकूपे निरालम्बे पतन्त्येव न संशयः ॥ ५१ ॥

वेदार्थः परमाद्वैतं नेतरत्सुरपुङ्गवाः ।

नो येदत्रैव मे भूर्धा पतिष्यति न संशयः ॥ ५२ ॥

अन्यथा वेदवाक्यानामर्थं धृत्यभिश्चकृथा ।

अनिश्चितार्थश्चेन्भूर्धा युष्माकं य पतिष्यति ॥ ५३ ॥

अतः परं न वक्तव्यं विद्यते सुरपुङ्गवाः ।

सत्यमेव मया प्रोक्तं शम्भोः पादौ स्पृशाम्यहम् ॥ ५४ ॥

सूत उवाच ।

अेवमुक्त्वा महातेजा ब्रह्मा य सुरपुङ्गवान् ।

प्रत्यगभूतं परानन्दं पार्वतीपतिमीश्वरम् ॥ ५५ ॥

परमाद्वैतरूपं तं भवरोगस्य लेषजम् ।

स्मृत्वा नत्वा पुनः स्तुत्वा भक्त्या परवशोऽभवत् ॥ ५६ ॥

देवाश्च देवदेवेशं स्मृत्वा साम्यं त्रियम्भकम् ।

प्रणम्य दण्डवद्भूमौ विवशा अबवन्मुदा ॥ ५७ ॥

देवदेवो महादेवो महाकारुणिकोत्तमः ।

तत्रैवाविरभूदेत्या सह सत्यतपोधनाः ॥ ५८ ॥

विष्णुश्च पद्मया सार्धं तत्रैव ब्रह्मवित्तमाः ।

आगतौ भगवान्द्रष्टुमशेषसुरनायकम् ॥ ५९ ॥

પુષ્પવૃષ્ટિરભવઘથા પુરા

સ્વસ્તિપૂર્વવચનાનિ ચાભવન્ ।

તત્ર ભક્તિસહિતેન વિષ્ણુના

પદ્મયા ચ પરિપૂજિતઃ શિવઃ ॥ ૬૦ ॥

શકુરોડપિ શશિશેખરઃ પર-

સ્ત્વમ્બયૈવ સહિતઃ સનાતનઃ ।

તત્ર નૃત્યમકરોદતિપ્રભુઃ

સ્વસ્વરૂપપરવેદનપ્રિયાત્ ॥ ૬૧ ॥

સર્વલોકજનની શિવા પરા

પાપનાશકરબોધદાયિની ।

બ્રહ્મવજ્રધરપૂર્વકાનિમા-

ન્સ્વાનુભૂતિસહિતેન ચક્ષુષા ॥ ૬૨ ॥

વિલોક્ય કારુણ્યબલેન કેવલં

પ્રબોધયામાસ સુરોત્તમાનિમાન્ ।

પુનઃ પ્રજાનાથપુરઃસરાઃ સુરાઃ

પ્રનૃત્યમાનં તુ શિવં શિવામપિ ॥ ૬૩ ॥

ત્વક્યક્ષુષૈવ દદૃશુઃ શ્રુતિમસ્તકોત્થ-

વિજ્ઞાનરૂપપરલોચનગોચરાર્હમ્ ।

ભક્ત્યા પુનઃ પરમકારુણિકં મહાન્તં

પગ્ચાક્ષરેણ ભવપાશહરેણ પૂજયમ્ ॥ ૬૪ ॥

તુષ્ટવુઃ શ્રુતિવચોભિરાદરા-

ન્નષ્ટકષ્ટભવપાશબન્ધનાઃ ।

ઇષ્ટસિદ્ધિરભવદ્ધિ યઃ સુરાઃ

ઇત્યવોચદશુભાપહઃ શિવઃ ॥ ૬૫ ॥

શાકુરી ચ શારણાગતપ્રિયા

બન્ધહેતુમલનાશકારિણી ।

મત્પ્રસાદબલલબ્ધવેદના

ઇત્યવોચદભવત્રતિપ્રિયા ॥ ૬૬ ॥

કેશવોડપિ સુરપુંગવાન્પ્રતિ

प्राड शम्भुरथमद्भुतः प्रभुः ।
 सर्ववेदशिरसामगोथरः
 प्रीत एव भवतामिति द्विजः ॥ ६७ ॥
 देवोऽपि कारुण्यरसार्द्रमानसः
 सुरानशेषानजपूर्वकान्प्रति ।
 उवाच गीतामतिशोभनामिमां
 ममानुकूलामपि यः पठेद्विजः ॥ ६८ ॥
 स याति मामेव निरस्तबन्धनः
 परा शिवा वासि सदैव वर्तते ।
 दिवाकरेणापि समश्च तेजसा
 श्रिया मुकुन्देन समः सदा भवेत् ॥ ६९ ॥
 अेषा गीता ब्रह्मगीताभिधाना
 श्रुत्या युक्ता सर्वगीतोत्तमा य ।
 वेदाकारा वेदनिष्ठैर्द्विजैर्द्वै-
 र्भक्त्या पाठ्या नैव शूद्रादिभिश्च ॥ ७० ॥
 एत्येवं परमशिवः प्रभाष्य नाथः
 शिष्टानामशुभहरः पुरत्रयारिः ।
 भक्तानाममलसुभप्रबोधकारी
 तत्रैव स्फुरणसुभे तिरो भभूव ॥ ७१ ॥
 दैवी सा सकलजगद्विचित्रचित्रा
 कारुण्यादम्बिलसुरानजं विलोक्य ।
 सुप्रीता परमसुभप्रबोधरूपा
 तत्रैव स्फुरणसुभे तिरो भभूव ॥ ७२ ॥
 विष्णुर्लक्ष्म्या साकमाश्रास्य देवान्
 वृष्टस्तुष्टः स्वस्य वैकुण्ठमाप ।
 ब्रह्मा देवानात्मविद्याभियुक्तां-
 स्त्यक्त्या रुद्रध्याननिष्ठो भभूव ॥ ७३ ॥
 देवाः सर्वे दण्डवद्भूमिभागे
 भक्त्या सार्धं पद्मयोनिं प्रणम्य ।
 वृष्टात्मानः सत्यबोधैकनिष्ठाः

સઘઃ સ્વં સ્વં દેશમીચુર્ધ્વિજેન્દ્રાઃ ॥ ૭૪ ॥

ઇત્થં સાક્ષાદ્બ્રહ્મગીતં ભવદ્ભિઃ

શુદ્ધજ્ઞાનૈરાદરેણ શ્રુતૈવ ।

મત્તઃ શ્રદ્ધાભક્તિયુક્તસ્ય વિપ્રા

નિત્યં દેયા નેતરસ્યાતિશુદ્ધા ॥ ૭૫ ॥

ઇતિ પરશિવભક્ત્યા પ્રાપ્તવિદ્યસ્તુ સૂતઃ

સુભઘનશિવતત્ત્વપ્રાપિકામેવ ગીતામ્ ।

મુનિગણહિતબુદ્ધ્યાડભાષ્ય નિર્વાણરૂપં

પરતરમવલોક્ય પ્રજ્ઞયા મૌનમાપ ॥ ૭૬ ॥

મુનયશ્ચ ગુરું પરવેદિનં

પ્રણિપત્ય સમસ્તહિતપ્રદમ્ ।

હૃદયસ્થમહમ્પદલક્ષિતં

પરતત્ત્વતથૈવ વિદુઃ સ્થિરમ્ ॥ ૭૭ ॥

ઇતિ શ્રીબ્રહ્મગીતાસૂપનિષત્સુ શિવસ્યાહમ્પ્રત્યયાશ્રત્વં

નામ દ્વદશોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૨ ॥

॥ ઇતિ બ્રહ્મગીતા સમાપ્તા ॥

Encoded by Sunder Hattangadi

Proofread by Sunder Hattangadi, PSA Easwaran

Brahma Gita Skanda Purana

pdf was typeset on August 28, 2021

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

